

လမင်းမိုမို

ရွှေပူးစာပေအိတ်

လမင်းမိမိ

ရွှေပူးစာမှန်ခွဲသော်

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆၉၀၇၀၈
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၄၃၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
 အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 အမျှတအခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်ရွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

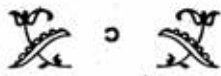
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ရှီးရေးကို အခြေခံ၍ အမြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်း ခွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

“ဟေ့ကောင် ... ရပ် ... ရပ် ... ရပ် ... အဖိုး”
 “ဘာလဲကွ ... အလန့်တကြား”

“ရပ်ပါဆို ... အခုရပ်”
 “ဟ ... ရပ်လို့မရဘူးကွ အပေါက်ရ၊ မင်း ခုမှ နိုင်ချ်ဂါး
 က ပြန်လာပြီး ဘာမှမသိဘဲနဲ့၊ ဒါ ဘတ်စ်ကားဂိတ်၊ ငါ
 ကားရပ်လို့မရဘူး”

“ကျွတ် ... ငါ မသွားခင်ကတည်းက ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ
 ကိုယ်ပိုင်ကား မရပ်ရတာ သိပါတယ်ကွာ၊ ဂိတ်မရောက်
 ခင် ရပ်တော့၊ ဒီနားပဲ ရပ်တော့”

“အဖိုး”လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ဖိုးလပြည့်က ကျွတ် ...
 ကျက် ... လုပ်ရင်း ကားကို စတီယာရင် ဆွဲချကာ ပလက်ဖောင်း
 နံဘေး ထိုးကပ်ရပ်လိုက်ရပါသည်။ ဘာကိစ္စမှန်း မသိပေမယ့်
 “အပေါက်”လို့ သူတို့ခေါ်တဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်က မျက်ကလဲ
 ဆန်ပြာနှင့် အသည်းအသန်ကြီး ရပ်ခိုင်းနေပြီလေ။

နောက်ခန်းမှာ ဇိမ်နှင့်မိုလိုက်လာတဲ့ “အဖုန်း” လို့ခေါ်တဲ့ ဖုန်းစည်သူက ဘုမသိဘမသိ ခေါင်းထောင်ပြန်ကာ ...

“ဘာလဲဟေ့ ... ဘာလဲ”

“ဘာမှမလဲဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူမှာ ယူနေစမ်း”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့များကွာ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ။ ဇိမ်ပျဉ်တယ်”

ဖုန်းစည်သူက မျက်စိပြန်လည်မှေးစင်းပြီး နောက်မှီခေါင်းတင်၍ ငိုက်နေပြန်ပါသည်။

“ကဲ ... ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ ... အဟဲ ... ဟိုမှာကွ၊ တွေ့ပြီကွ”

“ဘာတွေ့တာလဲ”

ဖိုးလပြည့်က ထွန်းထွန်းပေါက် လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ...

“မုန့်လင်မယားသည်လား၊ ဖရဲသီးသည်လား”

“ထွတ် ! မုန့်သည်တွေ ငါက ဘာလုပ်ပြီး ပြနေရမှာလဲကျွတ်”

ဖုန်းစည်သူက ခေါင်းထောင်လာပြန်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဖရဲသီးစားရအောင် ဝယ်လိုက်ပါလား”

“ကျွတ် ... သူကတစ်မျိုး၊ မင်းစားချင် မင်းဟာမင်း သွားဝယ်”

“မင်းတို့က အလကားနေ တွက်ကပ်တယ်ကွာ၊ ငါက မျက်စိကျယ်ပြီး အိပ်ငိုက်ပြေအောင် ဖရဲသီးစားမလားလို့ပါ”

“မစားနဲ့၊ မင်းဟာမင်း ငိုက်တဲ့ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဂရုတစိုက် ငိုက်နေစမ်းပါ။ အဖုန်းရာ”

“ပြီးရော ... ပြီးရော”

ဖုန်းစည်သူက ပြန်ငိုက်နေပြန်သည်။ ကားစီးတိုင်း အိပ်ငိုက်တာ ဖုန်းစည်သူရဲ့အကျင့်။ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ကိုင်နေစရာ အလုပ်တစ်ခုခု မရှိရင် အချိန်မရွေး ငိုက်မျဉ်းတတ်တဲ့ ဖုန်းစည်သူဟာ ကားပေါ်ရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဒီနား ဟိုနား လေးပဲသွားသွား၊ ခရီးဝေးပဲသွားသွား၊ ငါးမိနစ်ရ ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက်ရ နာရီဝက် ငိုက်တော့တာပင်။

ဖိုးလပြည့်က ကားမှတ်တိုင် အမိုးလေးဘက် စူးစိုက် ပြူးပြဲကြည့်နေသော ထွန်းထွန်းပေါက်ကို ဆတ်ခနဲတွန်းကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“ဟိုမှာလေကွာ၊ ငါကြည့်တာကို ကြည့်ပါလား”

“ဘာကိုလဲ၊ ဘာမှကြည့်စရာ မရှိတာ”

“ဟိုကောင်မလေးလေ”

“ဘယ် ... ဟိုလေးလုံးမှန်ကြောင်လား”

“မင်းကလည်းကွာ၊ လူတစ်ဖက်သားကို”

“ဟေ့ကောင် အပေါက်၊ မင်းကြည့်နေတာ သူ့ကိုလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ဖုန်းစည်သူက ကုန်းထ၊လာ၍ ...

“ဟေ့ကောင် ... နောက်က ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ငါ မငိုက်တော့ပါဘူးကွ၊ အပေါက် ဘယ်သူ့ကိုကြည့်နေလို့လဲ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ကားမှတ်တိုင် အမိုးလေး အောက်ရပ်ပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို တစ်နေရာ လှန်ဖွင့်ခေါက်လျက်သား ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်နေရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးနေသည်။

ဘိုကေမက ကုပ်ဝဲမကျ ဖရိုဖရဲ အမျှင်ပွနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ဈေးကြီးပေးပြီး ဒီဇိုင်းထွင်ဖွဲ့ထားတာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ မဖြူမညို အသားရောင်နှင့် မေးချွန်ချွန် မျက်နှာလေးပေါ်မှာ သိပ်ပြီးမလှပတဲ့ မျက်မှန်ရိုးရိုးလေးတစ်လက် တပ်ဆင်ထားပါသည်။

ကော်လာအဝိုင်းလေးနှင့် လက်ဖောင်းအရုံချည်အင်္ကျီအဖြူကလေးဟာ သူမကို ကလေးပုံ ပေါက်စေသည်။ အောက်ကချည်လုံချည်ပန်းနုရောင် အပွင့်နုပုံကလေးကို ခြေသလုံးတစ်ပတ်ရစ်ကျော်ရုံ ခပ်တိုတိုတင်းတင်းလေး ဝတ်ထားပုံဟာလည်း ထဘီအဝတ်သင်စ ကလေးတစ်ယောက် ဝတ်ထားပုံမျိုးပင်။

ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိတဲ့ ပုံပန်းမကျ စတိုင်ကလေးမှာ ဘေးတစောင်း စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတဲ့ ကိုင်းကြိုးရှည်

ရှည်နှင့် ခေတ်ပေါ် Jean အိတ်ကလေးကတော့ ဘေးအိတ်လေးတွေ အဖုံးအထပ်လေးတွေနှင့် အတော်မိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေခုံပေါ်မှာ Jean သားနှင့် အုပ်ထားတဲ့ ကွင်းထိုးဖိနပ်လေး ဒီဇိုင်းကလည်း မိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... အပေါက်”

“အေး”

“ကားကိုရပ်ပြီး အခု ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“နေပါဦးကွာ ခဏလေး၊ သူ ဘာလုပ်မလဲ ကြည့်နေတာပါ အဖိုးကလည်း”

“ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ခရီးကြိုလမ်းကြို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နှမိနစ် အချိန်ပေးပြီး ကားရပ်ကြည့်မှာလဲ”

“ဟိတ်ကောင် ... ခရီးကြို လမ်းကြို ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးကွ”

“သိပြီးသားပေါ့”

“အေး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲတော့ ဘယ်သိမလဲကွ၊ လူချင်းသိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆုံဖူးတာ”

“ဘယ်မှာ ဆုံဖူးလဲ၊ ဘယ်နှကြိမ် ဆုံဖူးလဲ”

“တစ်ကြိမ်၊ PCO ဖုန်းလေးမှာကွ”

“ကျွတ် ... ကဲ ... ကဲ ... ကြည့်နေတာ မပြီးသေးဘူးလား။”

“နေပါဦးကွာ၊ အဖိုးကလည်း လောအားကြီးနေတာပဲ”

“မင်းအတွက် ရုံးခန်းငှားဖို့ ကြည့်ထားဖို့ ဒီနေ့ချိန်းထားတာ ကိုးနာရီလေ၊ ရွှေဂုံတိုင်ကို သွားရမှာလေ။ အခု ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်”

“အဲဒီအကျိုးဆောင်က ငါတို့မလာမချင်း စောင့်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မင်း အဲလိုကြီး မပြောနဲ့လေ၊ အချိန်ကိုလေးစားရမှာပေါ့၊ ဟိုက တစောင့်စောင့် ဖြစ်နေရမှာ ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းမလဲ၊ အချိန်ရရင် တခြားတွေလည်း ဒီနေ့လိုက်ကြည့်ဖြစ်ရင် အကျိုးရှိတယ်လေ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။ ဒီကောင် အဖိုးလည်း ဖေဖေအတိုင်းပဲ။ စင်ကာပူက ပြန်လာတာတစ်လတောင် မပြည့်သေးတဲ့သားကို ဖေဖေဟာမြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ အလုပ်လုပ်စေချင်နေပြီ။ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလှသည်။ ဟိုမှာ အိုင်တီပညာနဲ့ ဘွဲ့ယူလာတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကို ဒီမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ဆက်စပ်ပတ်သက်တဲ့ အရောင်းဆိုင်ရော သင်တန်းရော ဆက်စပ်လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပါဝင်မယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခု အမြန်ထူထောင်ဖွင့်လှစ်စေချင်နေသည်။

အချိန်တွေ မဖြုန်းနဲ့ ဆိုတာ ဖေဖေ လက်သုံးစကား။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အချိန်ဖြုန်းပါရစေဦးလား။ ခုချိန်ထိ ကျောင်းတွေတက် စာတွေကျက် ပညာတွေသင် ဘွဲ့တွေယူနှင့် ကလေးဘဝကတည်းက သေချာကို မနားရသေးတာ။ အချိန်ကိုမဖြုန်းဖူးသေးတာပါ။

ခုမှ Graduation ပြီးလို့ စင်ကာပူက ပြန်လာတာ တစ်လတောင် ကောင်းကောင်းမပြည့်ချင်သေးတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေက ရုံးခန်းမြန်မြန်ရှာဖွင့်ပြီး လုပ်ငန်းစစ်ချင်နေပြီ။

“အဖိုးရာ ... ဖေဖေကတစ်မျိုး မင်းကတစ်မျိုး”

“အဖိုးကတစ်မျိုး အဖေကတစ်မျိုးဆိုတာ ဒါပေါ့ကွာ”

ဖုန်းစည်သူက ဝင်ပြောသည်။

“ငါက အရေးပါတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ဘာမှမပြောဘူးဟေ့ကောင်၊ အခုက ဘာမှအရေးမပါတာ”

“အရေးမပါဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကဲ ... ဘာတွေ အရေးပါလဲ၊ ပြော”

ဖိုးလပြည့်က လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောလျှင် ...

“မင်းရော ငါ့အဖေရောဟာ အမြဲတမ်း မနက်ဖြန်ကမ္ဘာကြီးပျက်မယ့် ရုပ်ကြီးတွေနဲ့ serious တွေ ဖြစ်နေကြတာ၊ အခုကိစ္စက မင်းအတွက် အရေးမပါဘူး ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာ

ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက်က အခု မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတာ တအားရင်တွေ့ခုန်နေတာ”

“ရင်က ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ရတာလဲ”

“ရင်ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ရတာလဲဆိုတော့ မင်းဘိုးအေ သွား မေးပါလားကွာ၊ စိတ်က မရှည်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါဆိုလိုတာက ဒါကြီးက ရင်ခုန်စရာရုပ် လား”

“ဟ ... ရင်ခုန်စရာရုပ် ဆိုတာ သတ်မှတ်ထားတာရှိလား”

“ဟေ့ကောင် အပေါက်၊ ဒီကောင်က မော်ဒယ်ဂဲလ်တစ် ယောက်ကို ရည်းစားတော်ထားရပြီးကတည်းက ဘဝင်မြင့် ရောဂါ ဖြစ်နေတယ်၊ တော်ရုံလူကို သူက မလှဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ နိမ့်လွန်းအားကြီးလို့ သူ့အစ်မတွေတောင် သူ့ကို ဝိုင်းအုပ်နေရတာ၊ မင်း သူ့စကား ဂရုမစိုက်နဲ့ အပေါက်၊ အရေပြားတစ်ထောက်ကိစ္စတွေဟာ လောက ကြီးမှာ ဘာမှအရေးမပါတာ ငါ နားလည်တယ်၊ ဆက်ပြော”

“အဖုန်း ... ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် ငိုက်နေတာ ကောင်းရဲ့သား နဲ့၊ ဘာဝင်ပါနေတာလဲ”

“မင်းက အခုတလော လေကျယ်လွန်းလို့လေ”

“မင်း ကြည့်လေ၊ ဒါ ရင်ခုန်စရာလား၊ မင်းရော အဲဒီ မှန်ကြောင်ကို ရင်ခုန်လား ပြော”

“ငါ ရင်မခုန်ပေမယ့် အပေါက် ရင်ခုန်တယ်၊ ဒါဖြစ်နိုင် တာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဖိုးလပြည့်က ခေါင်းကိုရုံ့မဲ့ကာကုတ်ရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... PCO ဖုန်းနားမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်း”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး အဖိုးရာ”

“ကျွတ် ... သေလိုက်ပါလားကွာ”

“ဟိုလေ ... ဒီလိုပါ၊ မင်းကလည်း ဒေါသချည်းပဲ”

“အချိန်နောက်ကျမှာမို့ ငါက ပြောနေတာ”

“ဒီမှာ အဖိုး၊ နောက်ကျရင် မင်းပဲသွားပြီး အဲဒီရုံးခန်းကို ကြည့်လိုက်တော့၊ ငါကတော့ ဒီကောင်မလေးနောက်ကို ပဲ ဒီနေ့အဖို့ လိုက်တော့မယ်”

“ဘာ”

“ငါ တကယ်ပြောတာ”

“သူက ဘယ်လျှောက်သွားမယ်မှန်းလဲ မသိဘဲနဲ့၊ အခုကို ပဲ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးကတည်းက ဂျာနယ်တစ်စောင်ကြည့် ပြီး တွေ့တွေ့ဝေဝေနဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေတာ၊ ခုထက် ထိ ခြေတစ်လှမ်း မရွေ့သေးဘူး”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် သူရွေ့တဲ့အထိ ငါစောင့်မှာ”

“မင်း ရူးနေလား”

“ရူးနေတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းကကွ”

အဲဒီနေ့က ထွန်းထွန်းပေါက်သည် အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ် လှည်းတန်းမီးပွိုင့်အနီးမှာ ကားဘီးပေါက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်က အဲဒီနေ့ကမှ ဟဲန်းဒ်ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ဖို့ ကူညီပေးမယ့်သူနှင့် လှည်းတန်းမှာ ချိန်းထားတာ။ လက်ထဲမှာ ဖုန်းမရှိ။

ကားပေါ်မှာလည်း ဘီးပိုက ပါမလာ။ ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်ပြီး ဖေဖေဒရိုင်ဘာကြီးကို ဘီးအပိုတစ်လုံး၊ သယ်လာပြီး ပို့ပေးဖို့ မှာရမှာဖြစ်သည်။ အဲဒီအခါ ဖုန်းဆက်နိုင်မည့်နေရာ ထစ်နေရာကို ရှာရတော့တာဖြစ်လေသည်။

ထွန်းထွန်းပေါက် ပလက်ဖောင်း တစ်နေရာက PCO ဖုန်းလေးဆီ အရောက် ဖုန်းသုံးလုံးစလုံးဟာ ပြောလက်စလူတွေတန်းလန်းနှင့်။ လူတွေ အတော်ဖုန်းပြောကြပါလားလို့ သူ ထင်မိသည်။

ဘာတွေ အရေးကြီးနေကြပါလိမ့်။ ကိုယ့်အလှည့်မရောက်အောင် စောင့်နေရရင်း ဖုန်းပြောနေတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားသံတွေကို အပျင်းပြေ နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...။

တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး။ သူ့ကောင်မလေးသံ ဖုန်းဆက်နေတာဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က ကောင်မ

လေး။ အဲဒီကောင်မလေးကလည်း သူ့ရည်းစား ကောင်ကလေးထံ ဖုန်းဆက်နေတာပင်။ နှစ်ယောက်လုံးဟာ အိညာခွဲပျစ်နေကာ ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရောကို ဘယ်သူကြားကြားကြားကြား မရှက်စတမ်း အာဘောင်အာရင်းသန်သန် ပြောနေလိုက်ကြတာ။

ထွန်းထွန်းပေါက် ကပ်ပြီးရပ်နေမိတဲ့ ကောင်မလေးထံ နားစွင့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ သူကလေးက တစ်ဘာသာ။

“မေမေရယ် ... ခုထိတော့ အလုပ်က မရသေးဘူးပေါ့နော်၊ ရတော့ ရမှာပါ မေမေရဲ့၊ သမီးမှာ ပိုက်ဆံကျန်ပါသေးတယ် မေမေရဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေကလည်း၊ မေမေကသာ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဘွဲ့ရကြီး ပညာတတ်ကြီး ဆိုပြီး အထင်တွေ ကြီးနေတာ၊ လောကကြီးမှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေချည်းပဲ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်တာ မေမေကလည်း၊ မေမေ့နမ်းတွေလှောင်တဲ့ ပုတ်ကြီးထဲက နှမ်းစေ့လေးတွေ လိုပဲပေါ့၊ အထပ်ထပ် အသိပ်သိပ် ကျပ်ညပ်နေတာကို ...

အင်းပါ မေမေရယ်၊ သမီးလည်း ကြီးစားရှာတာပဲဟာ၊ ဘာလို့မရတာလဲ ဆိုတော့ သမီးထက်တော်တဲ့လူတွေ များလို့ပေါ့ မေမေရဲ့၊ အာ ... မေမေ တစ်ယောက်ပဲ သမီးကို တော်တယ်ပြောတာ၊ မေမေကတော့ ကိုယ့်သမီးကိုး၊ ကိုယ် အထင်ကြီးတာပေါ့၊ တကယ်တော့ သမီးက ခပ်ညံ့ညံ့ပါ မေမေရယ်”

စကားတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားနေရတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ကောင်မလေးရဲ့ နောက်ဆုံး စိတ်ဓာတ်ကျကျ ညည်းညူလိုက်သံလေးကို ကြားလိုက်ရလျှင်တော့ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကလေး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုစိတ်ပေါက်လာပါသည်။

ထွန်းထွန်းပေါက်က မယောင်မလည်နှင့် ကောင်မလေးရဲ့နံ့သားဘက်ကိုရွှေ့ကာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ကောင်မလေးကို မြင်ရအောင် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခပ်ရိုးရိုးပုံစံ မျက်မှန်ကလေးအောက်က မျက်လုံးအိမ်ကလေးများတွင် မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ မသိမသာ ရစ်လည်လို့။ ခပ်နွမ်းနွမ်း ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ထွန်းထွန်းပေါက် ရင်ထဲ ခပ်နင့်နင့်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ပြောဆိုပုံကလေးက အရိုးခံ သနားစရာလေး။ သို့သော် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းလိုပင် ကောင်မလေး မျက်နှာလေးက ပြန်လည်ရွှင်ပျလာကာ ...

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ မေးမရဲ့။ အလုပ်က ရမှာပေါ့၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရှိမှာပေါ့၊ မပိုပါနဲ့၊ သမီးမှာပိုက်ဆံတကယ်ရှိပါသေးတယ်၊ မေမေဘာသာ သုံးစရာရှိတာသုံးပါ၊ ပိုက်ဆံမကုန်ခင် အလုပ်မရဲ့ရအောင်ရှာပါမယ် မေမေရယ်၊ သမီး လခကောင်းကောင်းရရင် မေမေဆီ ပိုက်ဆံပို့ပေးမယ်နော်”

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ဤရိုးသားသန့်စင်သော မိန်းကလေးငယ်ကို သနားပြီးရင်း သနားရင်းနှင့် ကိုယ့်ကိုစွဲတောင် ကိုယ်မေ့နေပါသည်။

“အခုလေ သမီးက စားစရိတ်လည်း သိပ်မကုန်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ မမာလာကလေး သမီးကို ထမင်းအလကားကျွေးတယ်၊ သမီးက ထမင်းစားနည်းလွန်းလို့တဲ့၊ သူ့ထမင်းအိုးထဲမှာ လက်တစ်ဆုပ်ပဲ ပိုချက်ရတာမို့လို့ ဘာမှပိုက်ဆံစိုက်မနေနဲ့ဆိုလို့ သမီး မစိုက်ရဘူး ...

သမီးကလေး တစ်ခါတလေ အကြော်တစ်ခုပဲဝယ်ပြီး စားလိုက်ရင် ငါးဆယ်ပဲကုန်ပြီး ပြီးသွားတာပဲ၊ အို... မေမေကလည်း စားလို့ကောင်းတာပဲဟာကို၊ မေမေ ပြောသလို ဟင်းကောင်းကောင်းလေး ဝယ်စားဖို့က သမီးမှ ဟင်းကောင်းကောင်းကြီးတွေ မကြိုက်တာကို ကြည့်ပါလား၊ မေမေက အလကားနေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပဲ၊ သမီးက အရမ်းချွေတာနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးဘာသာ အကြော်ကြိုက်လို့ အကြော်ဝယ်စားတာကို”

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရွိုက်ပြီး ရင်ထဲ နေမထိ ထိုင်မသာကြီး ဖြစ်လာသည်။ လေးပင်ပင် ကျပ်နင့်နင့်ကြီး။ လောကကြီးမှာ အဲသလောက်တောင် မပြေလည်နေသူတွေလည်း ရှိလား။ နယ်မှာဖြစ်ပုံရတဲ့ သူ့အမေကတော့

အရမ်းကြီး မဆင်းရဲလှဘူး ထင်ပါရဲ့။ ပိုက်ဆံပို့ပေးဖို့တောင် ပြောနေသေးတာမို့ ပိုက်ဆံရှိတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒီကောင်မလေးသာ အလုပ်ရှာဖွေမရဘဲ ဘယ် လောက်တောင် အဆင်မပြေဖြစ်နေပြီလဲ မသိ။ အင်း ... သူ့ အလုပ်ကလည်း ဘာမှမစရသေးလို့။ စပြီးရင်တော့ ဒီကောင်မ လေးကို သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီရုံးမှာ လစာကောင်းကောင်းလေးနှင့် ခန့် ပေးချင်ပါသည်။ ဒါဟာ စေတနာသန့်သန့်လေးပေမယ့် ခုနေ သူ့ကို ဒီစကားပြောလိုက်ရင်လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။

တော်ကြာ တစ်မျိုးတစ်မည် တလွဲထင်နေရင်ဒုက္ခ။

“မေမေ ဖုန်းခတွေ အတော်ကျနေပြီ၊ သမီး ဖုန်းချလိုက် တော့မယ်၊ အလုပ်ရရင် ထပ်ဆက်လိုက်မယ်နော်၊ ဟုတ်ကဲ့ ပါ မေမေရဲ့၊ မေမေ ပြောသလိုပဲ ကုမ္ပဏီတွေမှာပဲ လုပ် မှာပါ၊ အဲဒီမှာပဲ လျှောက်ပါတယ်၊ ကြိုရာတွေ လျှောက် မလုပ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ကောင်မလေးဘက် မကြည့် တော့။ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ ထွန်းထွန်း ပေါက်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မြင်နေပါဦးမည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပဲနော်”

ကောင်မလေးက ဖုန်းကိုချကာ ...

“ဘယ်လောက်ကျလဲ အစ်မ”

အသံကလေးကိုက ကရုဏာသက်ချင်စရာကောင်း တဲ့ အသံကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့မပြေလည်တဲ့ ချို့တဲ့တဲ့စကား လုံးတွေကို ဘေးလူကြားမလားလည်း ရှက်ရွံ့အာရုံရှိပုံမရ။ ပြော စရာရှိတာတွေကို ပုံမှန်သံလေးနှင့်ပင် ပြောဆိုပြီးသွားတဲ့အခါ သူမ ခေါင်းထဲရှိတာက ပိုက်ဆံဘယ်လောက်များ ကျသွားပြီလဲ ဆိုတဲ့ သိချင်မှု တစ်ခုတည်း ဖြစ်ပုံရသည်။

မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းနောက်မှာ မျက်လုံးလေးက အရေးတကြီးနှင့် ကျတဲ့ငွေတွက်ချက်နေတဲ့ ဖုန်းတာဝန်ခံ အမျိုး သမီးထံ ပြူးပြူးလေး စိုက်နေသည်။

“ခြောက်ရာနဲ့ ... အင်း ... ခြောက်ရာပဲပေးတော့ ညီမ”

“ခြောက်ရာ ! ”

“အင်း”

ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ဘေးတစောင်း Jean အိတ် ကလေးထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယောက်ျား ကိုင် ဝေါလက်ပြားပြားကလေးက ဟောင်းပဲဟောင်းနေပါပြီ။ ထွန်းထွန်းပေါက်ကလည်း မသိမသာကဲပြီး စပ်စပ်စုစုပင် စူးစမ်း ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ကောင်မလေးရဲ့ဝေါလက် မှာ။ ဟုတ်ကဲ့တော့ အထဲမှာ ထောင်တန်သုံးရွက်လောက်နှင့် ငါးရာတန် နှစ်ရာတန် ...။

“ဖုန်းဆက်မှာလား”

“.....”

“ရွတ် ... ဖုန်းဆက်မလို့လား၊ တူတူလာတာလား”

“ဗျာ ... ဪ”

ဖုန်းတာဝန်ခံ အမျိုးသမီးက အသံထပ်မြင့်မေးလိုက်မှ ထွန်းထွန်းပေါက်က အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရရင်း ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဖုန်းဆက်မှာ”

“အားပြီလေ၊ ဆက်လို့ရပြီ”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေး ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ချိန်မှာ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ညီမ အကြွေမပါဘူးလား”

“မပါဘူး အစ်မ”

“လေးရာအမ်းရမှာ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်က အစုတ်ပဲရှိတယ်နော်၊ ရလား”

ကောင်မလေးသည် ထိုအမျိုးသမီး လှမ်းပေးလိုက်တဲ့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နှစ်ရာတန်လေးကိုကိုင်ရင်း ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ဟိုလှည့်ဒီလှည့် ကြည့်နေရှာသည်။ သူပြန်သုံးတဲ့အခါ ယူကြပါမလားလို့ စိုးရိမ်ရလောက်အောင်ပင် နှစ်ရာတန်ကစုတ်သည်။ မသုံးတော့ဘဲ ချောင်ထိုးထားလိုက်လို့ မဖြစ်ဘဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန် သုံးကိုသုံးရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သုံးမရရင် အလဟဿဖြစ်သွား မှာ စိုးလှတဲ့ပုံနှင့် ချီတုံချတုံလေး ဖြစ်ကာနေရင်းက ...

“နည်းနည်းကောင်းတာ မရှိတော့ဘူးလား အစ်မ”

အသနားခံတဲ့ အသံလေး။ စွာတာတာသံလည်း

လုံးဝမပါ။ မရဲမတင်းလေး။

“ခုနဲ့ပဲ ထောင်တန်ကို ရှစ်ရာတောင် အမ်းလိုက်ရတယ် ညီမရယ်၊ ဒါပဲ ရှိတယ်”

ထို့နောက် အမျိုးသမီးက ဖုန်းပြောလက်စ နှစ်ယောက်နှင့် ထွန်းထွန်းပေါက်ကို တစ်လှည့်စီ မော့ကြည့်ရင်း ...

“နှစ်ရာတန် ပါကြလား မသိဘူး”

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ဖေဖေ ဖုန်းနံပါတ်နှိပ်လက်ဖုန်းကို ပုခက်ပေါ် ချက်ချင်းပြန်ချလိုက်ကာ ...

“ပါတယ်ဗျ”

ကိုယ်က တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောရမှာ၊ ငါးဆယ်တစ်ရာပဲကျမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ထွန်းထွန်းပေါက်က သူ့ရဲ့ဝေါလက်လေးကို နောက်ဘက် ပုဆိုးခါးကြားထဲ ညှပ်ထားရာမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ရှုပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့နှစ်ရာတန်ဟာ ရှားရှားပါးပါး ထောင်မလဲ သဲကော် တောင့်တောင့် သစ်သစ်လေး။ သူ့ဝေါလက်ထဲရှိသမျှ ငါးရာတန် ထောင်တန် အားလုံး အဲသလို ထောင်မလဲ သဲကော်တွေချည်းပင်။

မေမေဟာ ပိုက်ဆံအသစ်ထုပ်တွေပဲ သုံးစွဲတတ်ကာ အခုလည်း သူ့ကို အသစ်စက်စက်တွေပဲ ပေးထားတာ။ ထွန်းထွန်းဆီကက ကောင်မလေးဘက်ကို တန်းပြီးကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော့”

ကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင်နှင့်ယူရင်း သူ့လက်ထဲက နှစ်ရာတန် အစုတ်ကြီးကို ထွန်းထွန်းပေါက်ထံ လှမ်းပေးပါသည်။ အမှန်က ထိုအစ်မကြီးကိုပဲ ပြန်ပေးရမှာ။ ထွန်းထွန်းပေါက် ဖုန်းပြောပြီးတဲ့အခါ အစ်မကြီးက ကျသင့်ငွေ ခုနှိမ်ပြီး ပိုငွေအမ်းရုံပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကို ကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင်နှင့် နှစ်ရာတန်အစုတ်ကို ထွန်းထွန်းပေါက်ထံပေးတော့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကလည်း ယောင်ချာချာနှင့် ယူထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူ့မှ မကြည့်ဘဲ ငိုက်စိုက်စိုက်လေးထွက်သွားခဲ့ချေပြီ။

ဟိုအစ်မကြီးက ပြုံးစိစိ။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖုန်းအမြန်ဆက်ပြီး ဘီးပိုတွေ ချိုက်တွေမှာရင်း ကောင်မလေး ဘယ်သွားသလဲ နောက်ကလိုက်ကြည့်မိရင် အကောင်းသားလို့ နောင်တတွေ ရနေပါသည်။

ဖုန်းက တော်ကြာမှဆက်ဆက် ဘယ်တော့ဆက်ဆက် ရတာပဲဟာကို။ သူ့ ဖုန်းချလိုက်လျှင် ...

“တစ်ရာပဲကျတာ မောင်လေး၊ အစ်မ တစ်ရာမအမ်းနိုင်ဘူး၊ ရာတန်ရှိရင် ပေးပါ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ရာတန်ခပ်သစ်သစ်လေးတစ်ရွက် အစ်မကြီးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး စုတ်ပြတ်သတ်တဲ့ နှစ်ရာ

တန်ကိုတော့ သူ့ရဲ့ဝေါလက်လေးထဲ တရိုတသေကလေး ထည့်လိုက်မိခဲ့တာပါ။

“ဘာလဲကွာ ... မင်းဟာက ကဗျာမဖြစ်လိုက်တာ”

“ကဗျာဖြစ်တယ်လို့ ငါ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူးနော် အဖိုး”

“ရင်ခန့်စရာလည်း လုံးဝမကောင်းဘူး”

“ငါ ရင်ခန့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲကို နှစ်နှစ်ကလေး ထိနေတာ”

“မဖြစ်စလောက်နဲ့ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းအတွက် သရဖီ ရှိတယ် ဟေ့ကောင်”

ကျွတ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖိုးလပြည့်ကို စိတ်ပျက်ပျက် နှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သရဖီ ဆိုတာ ထွန်းထွန်းပေါက်ရဲ့ အမေက ပါးစပ်နဲ့တင် ချည်တုပ်ထားတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပင်။ အခု သူလည်း စင်ကာပူမှာ အသိုင်းတက်ဆဲ ဖြစ်သည်။

လူငယ်ချင်းတွေ ခင်လည်း ခင်မင်ကြပေမယ့် တခြားသူတို့သက်မှု ဘာခံစားချက်မှမရှိ။ အမေတွေ ဆိုတာတွေက တော့ ခေါင်းထဲပေါ်ရင် ပေါ်သလို၊ မျက်စိထဲတွေ့ရင် တွေ့သလို

“ဟိုကောင်မလေးက မဆိုးဘူး” “ဒီကောင်မလေး မကြိုက်ဘူး
လား ငါ့သား”နဲ့ တရားမဝင် ပြောဆိုနေတတ်ကြပြီဟာ။

“ဟာ ... ဟာ ... ဟေ့ ... အပေါက်၊ ဟိုလေးလုံးလေး
လမ်းကူးပြီကွ”

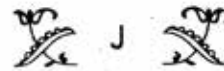
“ဟင်”

ဖုန်းစည်သူ စကားကြောင့် ထွန်းထွန်းပေါက်က
ကမန်းကတန်း လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ချလိုက်ကာ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်ပြီး ကားထဲကို ငဲ့ကိုင်
လိုက်၍ ...

“အဖိုးနဲ့ အဖုန်း၊ ဟိုရုံးခန်းကို မင်းတို့ပဲ သွားကြည့်လိုက်
ကွာ၊ အဆင်ပြေမှ ငါ ထပ်ကြည့်မယ်၊ ငါ ကျန်ခဲ့တော့
မယ်၊ ဘယ်မှာပြန်ဆုံမလဲ .ငါ ဖုန်းဆက်မယ်၊ သွားပြီ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ အပေါက် ... ဟေ့ကောင်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ကားတံခါးကို တွန်းပိတ်လိုက်
ပြီး ကားလမ်းကို အပြေးဖြတ်ကူးလိုက်ပါသည်။

ဓာတ်လှေကား ခေါ်ထားလိုက်ပြီး “ထိပ်”က ဂျာနယ်
ကို တစ်ခေါက်ထပ်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါးရာသုံး၊ ဖိုက်အိုသရီး၊ ငါးထပ်ပေါ့”

စိတ်ထဲကနေပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေရွတ်ရင်း ဓာတ်
လှေကားရဲ့ဂဏန်းကွက်ကလေးထဲမှာ ဂဏန်းလေးတွေ တစ်ထပ်
ချင်း နည်းနည်းလာတာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကား
ကို “ထိပ်”က နည်းနည်းကြောက်သည်။ စီးဖူးတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း
အမြဲ အကြိမ်ကြိမ် စီးနေရတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်နှစ်ကိုတစ်ခါ
လောက်တောင် စီးစရာအကြိမ်က ကြိုတာမှမဟုတ်တာ။

မှတ်မှတ်ရရ ရွေ့တိုက်ဘုရားမှာ စီးဖူးသည်။ ပြီးတော့
ရော။ ဪ ... မြို့ထဲက မမာလာတို့ရုံးရှိရာ အထပ်ကို တက်
သွားဖူးတုန်းက တစ်ခါစီးဖူးသည်။ အင်း ... ပြီးတော့ စူပါဝမ်း
ကုန်တိုက်ကို ရန်ကုန်ရောက်ကာစက တစ်ခါရောက်တုန်း စီးဖူး
တာက ကြာပဲကြာလှပြီ။

စက်လှေကားကမှ ပိုစီးဖူးသေးသည်။ ယုဇနပလာစာတို့ ဒဂုံစင်တာတို့ကို မကြာမကြာမဟုတ်တောင်မှ လေးငါးကြိမ် ထက်မနည်းစီ ရောက်ဖူးတော့ စီးဖူးနေပါသည်။ “ထိပ်” ကြောက်တာက မီးပျက်သွားမှာကို။ စက်လှေကားက မီးပျက်သွားရင် ရပ်သွားရုံပေါ့။ ခြေထောက်နဲ့ ဆက်တက်လိုက်ရုံပဲလေ။ လူကလည်း အလုပ်ပိတ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းထဲမှာ။ ဘာမှကြောက်စရာမရှိ။

ဓာတ်လှေကားကျတော့ အလုပ်ပိတ် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ။ မီးပျက်သွားလို့ ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားရင် အားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားမှာလေ။ ဓာတ်လှေကားထဲပိတ်ပြီး အထက်မရောက် အောက်မရောက် တစ်ဝက်တစ်ပျက်တွေကို အထပ်တစ်ထပ်ကနေ တံခါးဖျက်ပြီး လူတွေကယ်ထုတ်ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ကြည့်ဖူးသည်။

ကြည့်ရင်းက အသက်ရှူတွေ ကျပ်လိုက်ရတာ။ ကြုံဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဓာတ်လှေကား မီးပျက်မှာကို ဓာတ်လှေကားစီးကာနီးတိုင်း သတိတရ ကြောက်မိတာဟာ အစိုးရိမ်လွန်ကဲမှု သက်သက်သာပင်။

“ထိပ်” ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေဆဲ “ကလောင်” ခနဲဘဲလ်မြည်သံနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားတံခါးက ပွင့်လာပါသည်။ ထိပ်က မောင်းပေးမယ့် ဝန်ထမ်းမပါဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း တက်သွားရတော့မည့်အဖြစ်ကို ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင်

ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်ကာ နံပါတ်ငါးဂဏန်းကို နှိပ်တော့မည်အပြု ...

“ခဏလေး”

အော်သံနှင့်အတူ အပြေးအလွှား ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်လာတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ပိတ်စပြုပြီးဖြစ်တဲ့ ဓာတ်လှေကားတံခါးနှင့် ဘုန်းဒိုင်းမြည်အောင် တိုက်ခိုက်မိကာ ဓာတ်လှေကားထဲ ရောက်လာပါသည်။ ထိပ်မှာ အလန့်တကြားနှင့် ကိုယ်ကလေးကိုတောင် ကျုံ့ထားလိုက်မိသည်။

ဝင်လာတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ထိပ်လိုပဲ မျက်မှန်ကလေးနှင့်။ သူက ထိပ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ “အဟဲ” လို့ တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး ...

“Sorry”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဘယ်အထပ် နှိပ်ရမည်မဆို၍ ခဲလှတ်တွေဆီ လက်ဝါးနှင့်ညွှန်ပြ၍ ထိပ်ကိုသာ နှိပ်စေလိုက်ပါသည်။ ထိပ်က ဘာမှမပြောဘဲ “၅” ဂဏန်းကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ဓာတ်လှေကားဟာ ကားရပ်နားရာ Besement မှ တငြိမ်ငြိမ်တက်သွားကာ မြေညီထပ် “G”၊ ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ် “2” ကို အရောက် ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်လှေကားမီးက မှိတ်သွားပြီး လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပြတ်တောက်ကာ ဓာတ်လှေကားကလည်း ရပ်သွားရပါတော့သည်။

“ဟာ”

ထိပ်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံ အကျယ်ကြီး အလန် တကြား ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓာတ်လှေကားအိမ်အတွင်းက မည်းမည်းမှောင်ပိန်း လျက် ဂဏန်းကွက်လေးတွေလည်း မီးမလင်းတော့။ ဘာအလင်း ရောင်မှ မရှိတော့။ ထိပ်သည်ဓာတ်လှေကားအတွင်း ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရတာကိုလည်း ကြောက်၊ မီးပျက်ပြီး မရွေ့တော့တာကိုလည်း ကြောက်ကာ ချောင်ထောင့်ကို ပိုမိုတိုးကပ်ရင်း ဘာမှမမြင်ရတဲ့ မှောင်ထဲပိန်းထဲ ဟိုကောင်လေးရှိမယ့်နေရာကို မှန်းကာ စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ...

“ခွတ် ... ရှင် ရှိလား”

“ဗျာ”

“ရှင် ရှိလားလို့ မေးတာ”

“ရှိတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ကိုထွက်သွားလို့ ရမှာ မို့တုန်း”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟို ... ဟို ... ထိပ်တို့ ဘာလုပ် ကြမလဲ”

“ဗျာ”

“ထိပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲလို့”

“ဘာပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျားစကားကို နားမလည်ဘူး၊ ‘ထစ်တို’ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ထစ်တိုလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ် ကြမလဲလို့ ပြောနေတာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွတ် ...၊ ထိပ် ... ထိပ်၊ ကျွန်မနာမည်က ထိပ်ရှင့်၊ အဲဒါကြောင့် အကျင့်ပါနေလို့ နာမည်ထည့်သုံးမိတာပါ တကတဲ၊ ထိပ်တို့ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲလို့ ပြောတာ”

“ဪ ...၊ ခင်ဗျားနာမည်က ‘ထိပ်’ ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ စောင့်ရမှာပေါ့ ထိပ်ရယ်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒီလောက် မှောင်မည်းနေတာ”

“မှောင်လည်းစောင့်၊ လင်းလည်းစောင့်ရမှာပဲလေ”

“မှောင်ကြီးထဲမှာ ဓာတ်လှေကားကလည်း လမ်းခုလတ်မှာ၊ ထိပ် ကြောက်တယ်ရှင့်”

“ဪ ... မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

“ဟင် ... ရှင်က သူစိမ်းကြီးပဲ”

“သူစိမ်းလည်း ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ မီးကလည်း ခဏပဲပျက်မှာ ပါ၊ ပြန်မလာရင် မီးစက်မောင်းပေးမှာပေါ့၊ ထုံးစံပဲဟာ၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဒီအတိုင်း ရပ်နေလည်းပဲ ကျွန် တော်တို့ လူကနှစ်ယောက်တည်း၊ တော်ရုံနဲ့ အသက်ရှူ မကျပ်ပါဘူး၊ နာရီနဲ့တော့ချီပြီး ခံနိုင်ပါတယ်”

“အာ ... နာရီနဲ့ချိပြီး မနေနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက သိလည်း မသိဘူး”

“ဟာ ... ခင်ဗျားနဲ့ သိတဲ့လူဖြစ်တော့ရော ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ ထိပ်ရဲ့”

“ဟိုလေ ... လူသိဆိုရင် မကြောက်ဘူးပေါ့ရှင်”

“ဒါဖြင့် မကြောက်နဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လူသိပဲ”
“ဟင်”

ထိပ်က အသံခဏတိတ်နေပြီးမှ ...

“သိလည်း မသိဘဲနဲ့”

“သိပါတယ်”

“မသိပါဘူး၊ ရှင်က ဘယ်သူမို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ထွန်းပေါက်၊ အပြည့်အစုံက ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါ့ဗျာ”

“ဟင် ... လုံးဝမသိပါဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကဗျာ၊ လှည်းတန်းနားကို ခင်ဗျား ရောက်တယ်မို့လား”

“လှည်းတန်းနားက အမြဲရောက်တာပဲဟာ၊ ထိပ်က လှည်းတန်းမှာ နေတာပဲဟာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လှည်းတန်းမှာ ဆုံတာပေါ့၊ ခင်ဗျားက PCO ဖုန်းမှာဖုန်းဆက်နေတာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနောက်က တန်းစီနေတာ၊ မှတ်မိလား”

“ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ ဒါမျိုးက အမြဲတမ်း နေ့စဉ်နီးပါးဖြစ်ပျက်နေတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်နောက်မှာ တန်းစီနေတဲ့သူတွေ အမြဲရှိနိုင်တာပဲ၊ ထိပ်က အားလုံးကို သိနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ သိမှာပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို PCO က မိန်းမက နှစ်ရာတန်အစုတ်ကြီးအမ်းတော့ ခင်ဗျားက ယူလည်းမယူချင် မယူနိုင်ဘူး ပြောရမှာလည်း မပြောရဲ၊ ကောင်းတာလေး မရှိဘူးလားဆိုပြီး အိညောင် အိညောင် လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်နှစ်ရာတန် အသစ်တောင့်တောင့်လေးနဲ့ လဲပေးလိုက်တာလေ”

“ဪ”

“မှတ်မိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲ၊ ဒီတော့ လူသိတွေပေါ့”

ထိပ်က မကျေမနပ် သဘောမတူနိုင်သလို နှာခေါင်းလေးကိုရှုံ့ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း စုစွဲမိပါသည်။ သို့သော် သူတော့ မှောင်နေလို့ မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါ။

“ရှင်က ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ခုနက ခလုတ်လည်း မနှိပ်ဘူး”

“ငါးထပ်ကိုပဲ မို့လို့ပေါ့”

“ဟင် ... ဘယ်အခန်းကို သွားမှာလဲဟင်”

ထိပ်က အလန့်တကြားလေး မေးပါသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကိုစွန့် ကိုယ်ပေါ့ဗျ”

“ဆောရီးနော်၊ ထိပ်က စပ်စုချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟို ... သိချင်လို့ပါ။ ရှင် အလုပ်လာလျှောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း”

“တော်ပါသေးရဲ့”

သက်ပြင်းလေးချရင်း ပြောလိုက်တဲ့ ထိပ်ကြောင့် ထွန်းထွန်းပေါက်က သူမကို အလွန်ကြင်နာကရုဏာသက်သွားရပြန်ပါသည်။ အလုပ်တစ်ခု အရေးတကြီး လိုအပ်နေတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို အလုပ်လေးတစ်ခုလောက် ပေးနိုင်ချင်လိုက်တာ။

“ဘုရား ... ဗုဒ္ဓ”

ရုတ်တရက် ဓာတ်လှေကားက ဖျတ်ခနဲ မီးတွေပွင့်သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ ဆက်တက်သွားတာမို့ ထိပ်က အလန်ထကြား ယောင်ယမ်းအော်လိုက်မိပါသည်။ လင်းသွားတဲ့ အလင်းရောင်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့သူကို ခုမှပဲ မသိမသာ အကဲခတ်ကာ ကြည့်မိသည်။ ကော်လာနှင့် ပိုလိုစပိုရုပ်အနီရဲရဲကလေးကို မှောင်ပြာပြာပုဆိုးကွပ်စိပ်ကလေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ထားပုံက ရိုးသားသန့်ပြန့်နေသည်။

မျက်မှန်ကြည်ကြည်ကလေးက သူ့ရဲ့မျက်ခုံးနက်နက်ထူထူအောက် ရွန်းမှောင်တဲ့ မျက်လုံးတွေအပေါ်မှ ဖုံးထားသည်။ အသားဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ရုပ်သန့်ကလေးက ကျောင်းသားလေး

တစ်ယောက်နှင့်ပဲ တူနေတဲ့ ထိပ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်လောက် ရှိမယ့် ကောင်လေး။

ထွန်းထွန်းပေါက် ... တဲ့။ နာမည်က ...။ နောက်က

“ပေါက်” တစ်လုံး ထပ်ထည့်ပြီး “ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်” ဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်။ ထိပ် မသိမသာကြည့်နေတုန်း ကောင်းလေးက သူ့ခါးနောက်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ဖွင့်ပြီး နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို အပြန်လိုက် ဆွဲထုတ်ပြီး ထိပ်ရှေ့သို့ တိုးပြလိုက်၍ ထိပ်က ခေါင်းလေး နောက်ကိုယိုင်လိုက်ရပါသည်။

“တွေ့လား ...! ဟိုနေ့က ဒီထက်စုတ်ပြတ်သတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အင်္ကျီမီးပူတိုက်တဲ့ Starch အရည်နဲ့ဖျန်းပြီး မီးပူနဲ့ဖိတိုက်လိုက်တော့ အခုတော့ ဟောင်းစုတ်ပေမယ့် တောင့်တောင့်လေး တွေ့လား”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ အံ့အံ့သြသြ ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သိပ်စုတ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ် သိမ်းထားမလဲ၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေးဆိုတော့ သိမ်းလို့ကောင်းတာပေါ့”

“ထိပ်” သည် ကလောင်ခနဲမြည်ကာ တံခါးပွင့်သွားတဲ့ ဓာတ်လှေကားကြောင့် ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ပါ။ ဓာတ်လှေကားထဲက ထွက်လိုက်ပါသည်။ သူ့နောက်က ထွန်းထွန်းပေါက်

လည်း လိုက်ထွက်လိုက်တာကို သိသည်။ ဒီကွန်ဒိုမိနီယမ်ကြီးရဲ့ အခန်းတွေအလယ်ကောင်က နေရာကွက်လပ်က ကျယ်ပြောပြီး လူပြတ်ရှင်းလင်းနေသည်။

ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဓာတ်လှေကားရှိပြီး အခန်းတွေ ရဲ့အပေါက်ဝတွေက ဟိုကွေ့ ဒီချိုးနှင့် ဒီခိုင်းလှလှ တည်ရှိကြပြီး လျှင် အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှာတော့ သံပန်းခုံတန်းရှည်ဖြူဖြူလေး သုံးခုကို ကျောချင်းတြိဂံပုံဆက်ကာ ချထားကာ အလယ်တြိဂံကွက် ထဲမှာ ခပ်မြင့်မြင့် အရွက်ဖားဖားလှလှ ပန်းအိုးကြီးတစ်အိုး။

ဟိုအမျိုးသားလေး ဘယ်ကိုသွားမယ် မသိပေမယ့် ထိပ်ကတော့ အခန်းအမှတ် ၅၀၃ ကိုသွားရမှာ။ အခန်းစုစုပေါင်း ရှစ်ခန်း၊ ငါးရာတစ်ကနေ ငါးရာရှစ်အထိ ရှိနေတော့ သူဟာ တခြားတစ်ခန်းခန်းကို သွားမှာပေါ့။ သူ့ကို အာရုံပြုမနေနိုင်တော့ဘဲ ထိပ်ရဲ့ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာရပါသည်။

ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ အလုပ်တစ်ခုခု အမြန်ဆုံး လိုချင်နေတဲ့ ထိပ်အဖို့ အလုပ်ရဖို့သာလျှင် အရေးအပါဆုံးကိစ္စ။ အလုပ်ပေါင်းများစွာကို လိုက်လျှောက်နေခဲ့ဖူးပြီး တစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘဲ ပြုတ်ပြုတ်ကျန်ရစ်ရတဲ့ထိပ်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို လိုချင်တဲ့စိတ်နှင့် ရူးသွပ်နေပြီ။

အခုကျေနယ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီးခေါ်ထားတဲ့ အလုပ်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်း လုပ်ရမှာဖြစ်ကာ သိပ်ကြီးတော့ လခကောင်းကောင်းကြီး ရနိုင်မည့်ပုံပေါ့ပါ။ သို့ပေမဲ့

အကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်စေ အတိုင်းအတာ အစုံသောလခတော့ ရဖို့လိုကိုလိုအပ်နေပြီဖြစ်သည့် ထိပ်အဖို့တော့ ဘာအလုပ်ကလေးပဲ သဲလွန်စရရ သွားရမှာသာ။

ကုမ္ပဏီလိပ်စာက ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ဖြစ်ကာ အလုပ်လျှောက်ရန် ဆက်သွယ်ရမည့် လိပ်စာကတော့ ဒီကွန်ဒိုမိနီယမ်ကြီးရဲ့ လိပ်စာဖြစ်သည်။ ဒီအင်တာဗျူးမှာ ထိပ်က ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်စေ ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း အသနားခံခံနှင့် အလုပ်ရအောင် ကြိုးစားမည်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းစာတွေထဲမှာ အိမ်၊ ကားအရောင်းကြော်ငြာတွေထဲမှာ တွေ့ရဖူးသလို “တည့်အောင်ရောင်းမည်” ဆိုတာမျိုးပေါ့။

ထိပ်သည် အခန်းငါးရာသုံးရဲ့ရှေ့ကဘဲလ်ကို နှိပ်စက်ပါသည်။

“မြမြ ... ဘဲလ်တီးနေတယ်”

အထဲက အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ မိန်းမသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက်တော့ ပြေးလာတဲ့ခြေသံ။ ထို့နောက်တော့ ကျွန်းတံခါးချပ် ထူထူထဲထဲကြီးက ဆတ်ခနဲ ပွင့်သွားကာ အထက်သုံးဆယ်ကျော်လောက် မျက်နှာပေါက် ခပ်ဆိုးဆိုးနှင့် အော်ရီလျှော်ရီ မိန်းမတစ်ယောက်က ထိပ်ပုံစံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပါသည်။ သေချာကြည့်ပြီးနောက်မှာ သူက လေးစားယဉ်ကျေးဖို့မလိုဘူးလို့ အမျိုးအစား ခွဲခြားလိုက်ပုံနှင့် ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို ... ကျွန်မ ... အ ... အလုပ်”

မြခြောက်လျှင် ပိုကြောက်တတ်တဲ့စရိုက်ရှိတဲ့ လူရှိန် တဲ့စရိုက်ရှိတဲ့ ထိပ်သည် ဘယ်ဘက်ကလှည့်ကြည့်ကြည့် အိမ်ဖော် တစ်ယောက် ဆိုတာထက် ဘယ်လိုမှ ပိုပြီးသတ်မှတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ မိန်းမကို ခပ်ရုံ့ရှုံ့နှင့် အထွစ် အထစ် ဖြေမိသည်။

“မမ ... ဟို ... အလုပ်ကိစ္စတဲ့”

ထိုမိန်းမက အတွင်းဘက် ပြန်လှည့်အော်လိုက်လျှင် ...
“ဖွင့်လိုက်လေ၊ ဒေါ်ပု မပါဘူးလား၊ ဒေါ်ပု လွှတ်လိုက် တာနေမှာပေါ့၊ မြန်မြန်ဖွင့်ပေးလိုက်၊ ထိုင်ခိုင်းထား၊ တော် ကြာ ဟိုအခန်းက လာလုနေဦးမယ်၊ သူလည်း ဒေါ်ပုနဲ့ မှာထားတယ်တဲ့”

ဟိုးအတွင်းဘက် အခန်းတစ်ခန်းဆီက ထွက်လာ နေတဲ့ အမျိုးသမီးသံတစ်သံရဲ့ စကားတွေကို ထိပ်က လုံးစေ့ပတ် စေ့ နားမလည်နိုင်သော်လည်း ထိုမိန်းမ ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါး ကနေတော့ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပါသည်။ ခေတ်မီပရိဘောဂများနှင့် သပ်ရပ်သားနားတောက်ပြောင်တဲ့ အိမ်ခန်းကြီးမှာ ဖိတ်ဖိတ်လက် သော ကျွန်းသားပါကေးတုံးများ ခင်းထားပြီး အဲဒီကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ ဟိုနား ကားရုပ်၊ ဒီနား အဆောက်အအုံ ဆက်ပြီးဆောက်တဲ့ ကော်ရုပ်တွေ၊ နောက်တစ်နေရာမှာ ပိုကိမ္မန်ကတ်တွေလို့ခေါ်တဲ့ ကလေးကြိုက်ကတ်တွေ ပြန်ကျဲလျက်။

ညွှန်ခန်းစားပွဲကြီးပေါ်မှာတော့ ပုတက်ဂျာနယ်ဆိုတဲ့ ကလေးတွေဖတ်တဲ့ ကာတွန်းဂျာနယ် တစ်စောင်ဟာ တစ်ရွက်စီ ပြန်ကျဲကာ ဖရိုဖရဲ တင်နေသည်။

“ထိုင်ဦး”

ထိပ်က မြမြ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ထိုင်ရင်းက မော့ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့သူကို အိမ်ဖော်အဆင့် ကို အသလောက် ယဉ်ကျေးမှုမရှိ ဆက်ဆံနေတာ ဘာသဘောလဲ။ နဂိုရိုင်း ထင်ပါရဲ့။ ရုပ်ကလည်း ပုပ်တီးပုပ်စပ်နဲ့။ ခံတန်တန် ရုပ်အပြည့်။

သူကများ ငါ့ကို။ အို ... ထားလိုက်ပါ။ သူနဲ့ဘယ် လိုမှမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ဟာ။ တအားကြီးလည်း ကျယ်ဝန်းနေတာ မဟုတ်တဲ့ ဒီအိမ်ခန်းထဲမှာတောင်မှ ပွရှုပ်ပြန်ကျဲ နေအောင်ထားတဲ့ အိမ်ဖော်၊ ဗွေယူနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်ထား မကောင်း မမှန်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ထိပ်က မျက်နှာလေး တင်းတင်းတည်တည်လေး လုပ်ထားလိုက်ပြီး ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ အညိုရင့်ရောင် လည်သာဆိုဖာ ကြီးနဲ့ ရှေ့ကပ်ကပ် မှန်ချပ်ထူစားပွဲကြီးပေါ်က ပြန်ကျဲနေတဲ့ ပုတက်ဂျာနယ် စာရွက်တစ်ရွက်ချင်းကို အမြင်မတော်စွာ ဆွဲယူ ထပ်သိမ်းပေးနေမိပါသည်။

အမြင်လည်းမတော်လို့၊ ပြီးတော့ အလုပ်ရှင်အမြင် နှာလည်း မပျင်းဘူး မတွက်ကပ်ဘူး လုပ်လိုကိုင်လိုစိတ် နေရာ

တကာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာမျိုး မှတ်ချက်ရသွားရင် အကျိုးမရှိ
 လား။ ခြေထောက်နားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းလေးမှာ ရှိနေတဲ့
 ဆောက်တုံး အပြာအနီလေးတွေကို ကိုယ်ကိုင်းပြီး လှမ်းငဲ့ကော
 စဉ် ချပ်ခနဲ အိပ်ခန်းတံခါးတစ်ချပ်က ပွင့်လာကာ အပြင်ခန်း
 ကို ရေမွှေးအိုးကြီးတစ်အိုး မှောက်လဲလိုက်တဲ့အလား စူးရှ
 ကြိုင် မွန်ထူသွားပါသည်။

မျက်ခုံး မျက်နှာတွေ မရှုံ့မိအောင် မနည်းအား
 ကိုအောင်ကာ စစ်ကာ ရှူရင်း ထိပ်က မတ်တတ်ရပ်၍
 ကြို ပြုလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာတော့ အိမ်ဆောက်တဲ့ ပလတ်
 တစ်တုံး နှစ်တုံး။

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ အမြင်မတော်ရင် မတော်သ
 ချက်ချင်းကောက်လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ စိတ်ကို သိပ်ကြိုက်တာ
 ဒီဂျာနယ်ကို ဟောသလို သူ ထပ်သလို ထပ်ထားလို့
 တော့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသွားမှာမို့ မြမြ တစ်ယောက်
 မထပ်သလဲ စဉ်းစားမရဘူး၊ ဘယ်လောက် ပွပွ ရှုပ်
 ကြည့်ပြီးတော့ကို နေတတ်တာ ...

သားသား ဆော့ထားပြီဆိုရင် ကောက်ကိုမသိမ်း
 သူ့ကိုပြောရင် အခုသိမ်းရင် ခဏနေပြန်ပူနေတော့ သိ
 လည်း အပိုပဲတဲ့၊ ညမိုးချုပ်မှ တစ်ခေါက်တည်း ပေါင်းသိမ်း
 မယ်တဲ့ ... ကြည့်စမ်း၊ တစ်နေကုန် သိမ်းနေရင် တစ်
 ရှစ်ကြိမ်သိမ်းရတယ်တဲ့၊ ကြည့်စမ်း ... ပြောပုံက၊ အိ

တော့လည်း တစ်ခါသိမ်းရင် ဘုရားစာတစ်ပုဒ်ဆိုပြီး ပုတီး
 တစ်ပတ်စိပ်တယ် သဘောထားလိုက်ပေါ့ ...

ညလည်းရောက်ရော ... တစ်ရာရှစ်ကြိမ်သိမ်း၊ တစ်
 ရာရှစ်ကြိမ် ဘုရားစာဆိုတော့ ပုတီးတစ်ပတ်ရရော ဟွန်း”

ထိပ်သည် စီးပိုင်အောင်မြင်တဲ့ အသံကျယ်နှင့်
 ကရားရေလွတ် မကျေနပ်စကားဆိုနေတဲ့ အိမ်ရှင်မကို ပြုံးပြရမ
 လို၊ သူ့စကားကို အလိုက်သင့် ရယ်ပေးရမလို ကြောင်ငငလေး
 ရှိရသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ကောက်သိမ်းလိုက်စမ်းပါ၊ အားလုံးကို၊
 ဟိုမှာ ... ဟိုကတ်ပြားတွေရော”

“ရှင်”

ထိပ်က အံ့အားသင့်သင့်လေး ရေရွတ်လိုက်မိသော်
 လည်း “ကျွန်မက ဘာဆိုလို့ ကောက်သိမ်းရမှာလဲ” ဆိုတဲ့စကား
 မျိုးတော့ ပြန်မပြောရပါ။ အားနာတတ် ကြောက်ရွံ့တတ်သူပီပီ
 မလှမ်းမကမ်း ကြမ်းပြင်အနံ့ပေါ်က အပြာရင့်ရောင်ပေါ် အရပ်
 လေးတွေနှင့် ကတ်ပြားပေါင်းများစွာကို ကုန်းကွ ကုန်းကွလိုက်
 ကောက်ပေးနေမိပါသည်။

“ခဏနေ ပြန်ကျ၊ ခဏနေစုတ်၊ အိမ်ထဲရှုပ်၊ တစ်ဘူးဝယ်
 ရင် လေးငါးထောင်၊ အဲဒီ ‘ဂျစ်စုတ်’ ကို အဲဒါကြောင့် ငါ
 ရိုက်ချင်တာ၊ သူကလည်း ပြောမရ၊ မြမြကလည်း ပြော
 မရ၊ တောက် ...၊ ဟဲ့ .. မင်းနာမည်ကော ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှင်”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့”

“ဟို ... ထိပ် ပါ”

“ထိပ် ! အမယ်လေးနော်၊ နင့်နာမည်ကလည်းဟယ်၊ အရင်းလား။”

“ဟို ... ဟို ... မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်ကတော့ ဟို ... ထိပ်ထားပါ မမရယ်”

ထိပ်က ခပ်ရှက်ရှက် ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောရင်း ...

“ထိပ်ထား ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်အနေ အထားနဲ့က မအပ်စပ်တော့ ကျောင်းတုန်းကတည်းက လူတွေက ရယ်ချင် ပြောင်ချင်ကြလို့ လိုအပ်လွန်းမှပဲ နာမည်ရင်းကို ပြောပြတာပါ။ ထိပ် ဆိုတာကတော့ စကား စတတ်ကတည်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် နာမ်စားထည့်သုံးမိခဲ့ တာ နှုတ်ကျိုးနေတော့ ‘ထိပ်’တစ်လုံးပဲ ပြောမိတော့တာပါ။”

“အင်းပေါ့လေ၊ ဒီတော့လည်း ထိပ်ပေါ့၊ နင့်ကို ထိပ်ထား ခေါ်နေရရင် ငါတို့ကပဲ နှင့်ရဲ့ ရဲရွေတော်ကြီးတွေလိုလို အထိန်းတော် အချိတော်ကြီးတွေလိုလို ဖြစ်ရဦးမယ်၊ အေး ... အေး ... အဲဒါတွေ ဟိုစားပွဲပေါ်ပဲ ခဏလောက်တင်ဦး၊ မင်းက ဒီနေ့ အလုပ်စဝင်မှာလား။”

“ရှင် ... ဟုတ်၊ မမက ဒီနေ့ဝင်ဆိုရင်လည်း ဝင်နိုင်ပါ တယ်”

“မထူးပါဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ စ၊ဝင်လိုက်ပေါ့၊ တစ်ရက်ဆိုလည်း တစ်ရက်ပဲ၊ လခကတော့ နင်စဝင်တဲ့နေ့ကနေ တစ်လပြည့် တဲ့နေ့ထုတ်ပဲ”

ထိပ်သည် သူ့ကိုပြောနေရင်း ခုနက အိပ်ခန်းထဲ ပြန်လျှောက်ဝင်သွားလိုက်၊ နားကပ်တစ်ဖက် ကောက်တပ်ကာ ဝက်အူရစ်ရင်း ပြန်ထွက်လာပြီး တစ်ခွန်းပြောလိုက် ပြန်ဝင်သွား လိုက်၊ လက်စွပ်ကိုင်ကာ တစ်ရှူးနှင့်သုတ်လာရင်း စကားပြော ရာက လက်မှာဝတ်ဆင်လိုက် ပြန်ဝင်သွားလိုက် ဗျာတွေများကာ တစ်မိနစ်ကိုပင် အရေးပါပါ အသုံးချနေရပုံရတဲ့ အလုပ်ရှင်(လို့ ထင်ရတဲ့)အိမ်ရှင်မကို ဒရစပ် လိုက်ကြည့်နေရပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီနေ့ စမလား။”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နင့်အိတ်တို့ ဘာတို့က ဘယ်မှာလဲ”

ထိပ်က သူ့ကိုယ်မှာ ခုထိ ဘေးတိုက်စလွယ် လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးကို ယောင်ယမ်းကိုင်ကာ ...

“ရှင်”

“နင်ကလည်း တစ်ခါတည်း အိတ်တွေ ဘာတွေ အပြီးအစီး ယူလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ပုရော”

“ရှင်”

“ဒေါ်ပု လိုက်မပို့ဘူးလား”

“ဒေါ်ပု ! ”

ထိပ်က အူကြောင်ကြောင်လေး စဉ်းစားနေပါသည်။ ဒေါ်ပု ...။ ဘယ်က ဒေါ်ပုလဲ။ ဟင် ... ထိပ်တို့နေတဲ့လမ်းထိပ်မှာတော့ ဒေါ်ပု ဆိုတဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည်ကြီး တစ်ယောက်ရှိသည်။ ဒေါ်ပုကို ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာပါလိမ့်။ အိတ်တွေ ဆိုတာကရော။ ဘာကိုပြောတာလဲ။

ထိပ်သည် ဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ချောချောသန့်သန့် ကိုယ်လုံးလှလှနှင့် အလုပ်ရှင်ကို ခပ်ငေးငေးလေး နားမလည်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

“ဟဲ့ ... မြမြ”

“ရှင်”

“သူကလည်းပဲ ဒေါ်ပုကိုပဲ မှာထားတာတဲ့၊ သူ့ဆီ လူတစ်ယောက် ပို့ပေးဖို့လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား မမ”

“ခုလောလောဆယ် သူ့စက်ရုံက ကိုတိုးလေး လာနေပြီ ချက်ပြုတ်ပေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ အချိန်မှန်တော့ စားနေရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတိုးလည်းပဲ နင့်အတိုင်းပဲလေ မြမြရဲ့၊ ချက်စရာရှိချက်မယ်၊ လျှော်စရာရှိ လျှော်မယ်၊ ကလေးကရိုကထ မခံနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ဟာမျိုးတွေ”

ထိပ်က သူနှင့်မပတ်သက်ဘူး ထင်ရတဲ့စကားတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ကြားနေရတော့လည်း နားထောင်နေရပါသည်။

“အဲဒီတော့ သူကလည်း ကလေးထိန်းတစ်ယောက်တဲ့လေ၊ ဒေါ်ပုကို မှာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... အခု ငါ အရင်ရပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ပုကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ငါ့ကို အရင်ပို့ပေးလို့လေ”

“အဲဒီ ဒေါ်ပုကလည်း ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဒီတိုင်းပဲ လွတ်လိုက်ရတယ်လို့”

“မနေ့က ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်သားပဲ၊ ဒီနေ့ ပို့ပေးမယ်တဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ လိုက်လာရဦးမှာပေါ့ မမရဲ့”

ထိပ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဇေဇေဝါလေး မျက်ခုံးကလေး မြင့်တက်ကာလာသည်။ ကြားနေရတဲ့ စကားတွေရဲ့အနက် အဓိပ္ပာယ်ဟာ တစ်မျိုးပါလား။

“အေးပေါ့ ... လိုက်တော့ လိုက်လာသင့်တာပေါ့၊ ကဲ ... ငါ့ခြင်း အသင့်ဖြစ်ပြီလား မြမြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စုံပါပြီ”

အိမ်ရှင်မက ပစ်ကနစ်ခြင်းတောင်းပုံစံ ခပ်လှလှ ပဲလတ်စတစ်ခြင်းကြီးကို ထမင်းစားပွဲပေါ် တင်ထားရာဆီ တတောက်တောက် လျှောက်လှမ်းကာ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်မလဲ လက်သုတ်ပဝါ”

“ဪ ... ဟုတ်သား”

“နင်ဟာလေ နမော်နမဲ့ချည်းပဲ၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လုပ်နေရတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကိုပဲ ဒီနေ့ ဟိုဟာကျန်၊ နောက်နေ့ ဒီဟာမေ့၊ အဲဒါမျိုးကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်တာ၊ ညည်းလည်း ကြားလား ထိပ်ထိပ်၊ ထိပ်လို့ တစ်လုံးတည်းခေါ်ရတာ ထောင့်ထောင့်ကြီး၊ ထိပ်ထိပ်ပဲခေါ်မှ၊ နမော်နမဲ့ လပေါ် သရေလုပ်ရင် ငါ မကြိုက်ဘူးနော်၊ တစ်ခါတည်း မှတ်ထား ထိပ်ထိပ်”

“ရှင်”

“တစ်ရက်ကို ဘာပြီး ဘာလုပ်ရမယ် အပြည့်အစုံ သင် ထားမယ်၊ နောက်နေ့ ထပ်မသင်ရစေနဲ့၊ တစ်ချို့တည်း မှတ်”

“ရှင် ... ဟို ... ဟို ... မမ၊ ထိပ်က ...”

“ဘာလဲ”

“ထိပ်က ... ဟို ... အလုပ်ကိုလေ”

“ဘာလဲ ... ဒီနေ့ မဝင်သေးဘူး နောက်နေ့မှဝင်မယ်လုပ် မနေနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ပဲဝင်လိုက်၊ ညည်းအထုပ်ပြန်ယူလိုက် တော့”

“ဟို ...”

ထိပ်သည် ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဘာဆက်ပြောရမည် ကို မသိတော့ဘဲ အိလည်လည်ဖြစ်နေကာ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုကိုယ် လိုက်မိအောင် နားလည်အောင်ကို မနည်းကြီး အပြေးလိုက်နေ ရသလို အမောဆိုက်နေသည်။

“ဒေါ်ပုက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူးရှင်”

“နောက်မှ တစ်ရက်လာမှာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူက လာကိုလာမှာပါပဲ၊ ပွဲခယူရဦးမယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ညည်းကို ဒေါ်ပုက လခဘယ်လောက် ပြောထားတာလဲ”

“ရှင် ... လခ”

“နှစ်သောင်းခွဲတဲ့၊ မများလွန်းဘူးလား၊ ဒီမှာ မြမြကလည်း နှစ်သောင်းခွဲ၊ ငါ့မှာ အလုပ်သမားစရိတ်တင် ငါးသောင်း ကျနေပြီ၊ တကယ်ဆို ဒီအိမ်ခန်းလေးထဲ ဘာမှ အလုပ်က မရှိတဲ့ဟာ၊ မြမြက ကလေးပါ ထိန်းပေးရင်ပြီးနေတာ၊ မထိန်းနိုင်ပါဘူးဆိုလို့ ထပ်ထပ်ရှာခေါ်နေရတာ”

“မမရယ် အဲဒါလေးတစ်ခုတော့ ကျွန်မက ကလေးကရိ ကထဲ မခံနိုင်လို့ပါ၊ အမောလည်း မခံနိုင်ဘူးလေ၊ အပျို ကြီးလည်းဖြစ်တော့ ...”

“အမယ် ... နင်က အပျိုကြီးမို့ ကလေးမထိန်းနိုင်ဘူးဆို တော့ ဒီကောင်မလေးတွေ ကျတော့ရော၊ ဒီလိုပဲ အပျိုလည်း

ကလေးထိန်းဖို့လိုရင် ထိန်းရမှာပဲပေါ့၊ ဟဲ့ ... နင် အပျို
မဟုတ်လား ထိပ်ထိပ်”

မေးခွန်းကြီးကို နားထဲ မနှစ်မသက် အီလည်လည်

ဖြစ်ရတာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အပျိုပါ”

အဖြေပေးရင်းက ထိပ်ရဲ့ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ
က တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားဗျာများနေပါသည်။ နှစ်သောင်းခွဲ။ လခ
နှစ်သောင်းခွဲတဲ့။

အိမ်မှာ ထိပ် စဉ်းစားလာသည်က လခသုံးသောင်း
လောက်ရရင် လက်ခံလုပ်လိုက်တော့မည်ရယ်လို့ပင်။ လမ်းစရိတ်
နဲ့ စားစရိတ်နဲ့ ကိုယ့်အတွက်ကျန်ကျန် မကျန်ကျန် ဒီလိုမှ မလုပ်
လည်း ထမင်းစားဖို့တောင် ခက်လာတော့မှာလေ။ မေမေတို့ဆီက
လည်း ပိုက်ဆံမှထပ်မှာမနေချင်တော့တာ။

အခုတော့ အခုရမယ့် နှစ်သောင်းခွဲက ဒီမှာလာနေ
ရမှာမို့ လမ်းစရိတ်မရှိ။ ဒီမှာကျွေးထားမှာမို့ စားစရိတ်မရှိ။ နှစ်
သောင်းခွဲစလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက် သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်။ အဲဒီလို
စဉ်းစားမိရင်းမှ ထိပ်သည် ဝမ်းပန်းတနည်းလည်း ရင်ထဲနှင့်လာ
ပါသည်။

ဆုံးဖြတ်။ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ် ထိပ်။ ငြင်းမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မ ကလေးထိန်းလုပ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်း။

“ကလေး ... အေးပါ။ နှစ်သောင်းခွဲ ဆိုတော့လည်း နှစ်
သောင်းခွဲပေါ့”

အိမ်ရှင်မက စိတ်မရှည်လှပုံရသည်။ ထပ်မဆစ်။

“မြမြ တံခါးဖွင့်တော့”

မြမြက တံခါးသော့ကို မြန်မြန်ပြေးဖွင့်ပါသည်။
အင်းလင်းပွင့်သွားတဲ့ တံခါးမှ အိမ်ရှင်မက အပြင်ဘက်ထွက်
ချိတ်ရင်း အပြင်ဘက်မှ အခန်းတွင်းဘက်လှည့်ကာ ...

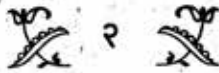
“ငါက ဈေးဆစ်မနေတော့သလို နင်ကလည်း တာဝန်ကျေ
ပစေ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ငါ့ကလေးကို သည်းညည်းခံပါ၊ ဂရု
စိုက်ပါ၊ ငါ့သားလေး အနွံအတာကို ခံနိုင်ရင် နင့်အပေါ်
ငါလည်း စေတနာရှိမှာပဲ၊ ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

“ကလေးကို တွေ့လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် နင့်အဝတ်အစားထုပ်
ပြန်ယူ၊ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စတင်တော့၊ မသိတာ မြမြကိုမေး၊
ကလေးကျောင်းပို့ပြီးမှ အဝတ်ပြန်ယူ”

ဓာတ်လှေကားဆီ ဒေါက်ဖိနပ်သံနှင့် လျှောက်သွား
အမျိုးသမီးကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩဝိုင်းငေးနေသူက အလယ်သံ
အနီးရှည်လေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့တဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ပင်
ပါသည်။

အံ့ဩစရာ။

ထို့အပြင် စိတ်လည်းမကောင်းစရာ။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ခုံတန်းရှည်မှာ ဆက်ထိုင်နေရင်း ငိုငိုနေပါသည်။ အဲဒီမိန်းကလေးက ဒီအိမ်မှာ ကလေးထိန်းလုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပေါ့။

သူက ကောင်မလေး အလုပ်လာလျှောက်တယ်လို့တော့ သိခဲ့ပေမယ့် ဒီလိုကလေးထိန်းအလုပ်မျိုး လာလျှောက်မယ်လို့တော့ ဘယ်ထင်မိပါ့မလဲ။ သူ ပြန်ထွက်လာမှ ကိုယ်လည်း သူနဲ့အတူ လိုက်ဆင်းပြန်ပြီး စကားရော ဖွဲရော လုပ်မလို့တာ ခုတော့ သူက တံခါးပြန်ပိတ်သွားတဲ့ အခန်းထဲ ကျန်ခဲ့ပြီ။ အိမ်ရှင်ပဲ အပြင်ထွက်သွားတာ။

ပြောသွားတဲ့ စကားအရ ခဏနေရင် အဝတ်အစား ထုပ်ပြန်ယူခိုင်းထားတဲ့အတွက် ထိပ် အပြင်တော့ ပြန်ထွက်လာဦးမှာပေါ့။ ဘယ်တော့ ထွက်လာမယ်မှန်းကမသိ။ ဆက်ပဲထိုင်

ဆောင့်နေရင် ကောင်းမလား၊ ပြန်ရင်ကောင်းမလား။ စောင့်ဖို့စိတ် ထူးခဲ့တာက သူ့ကို နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့မှာစိုးလို့၊ သူ့နေရပ်ထိပ်စာ သိရဖို့ မယောင်မလည် လိုက်သွားဖို့ ရှည်ရှယ်လို့ပင်။

ခုတော့ သူ ဒီမှာလာနေမှာ ကိုယ်သိခွင့်ရလိုက်ပြီဆလ။ ဆက်စောင့်မနေလည်းပဲ ရနေပြီ။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဆက်ပြင်းတစ်ရိုက်နှင့် ချိတ်ချတုံ ခဏဆက်ထိုင်နေပါသည်။ ထိပ်ကို အရမ်းသနားကြင်နာပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတဲ့ ခဏးချက်က သူ့ရင်ကို ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်နေသည်။

ချစ်စဖွယ် ကလေးရုပ်လေးနှင့် ပြူးတူးကြောင်တောင်ဆေးနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ကလေးသာသာရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးက ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းရတော့မည်။ သနားကြင်နာစိတ်က ထိပ်ကို အဲဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ရစေချင်ဘဲ ကိုယ်သာဝင်ကူထုပ်ပေးလိုက်ချင်တော့တဲ့ အထိပါ။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ကြည့်ရတာလည်း အာခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်။ ချောမွေ့နေပေမယ့် အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကိုတအား ချုပ်ကြိမ်းမောင်းမယ့်ရုပ်။ တစ်ခုခုကို မကျေနပ်နေတဲ့ရုပ်။ ပြောသွားပုံက ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်မာမာ။ မျက်မည်းယုန်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်တူတဲ့ “ထိပ်” ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးခမျာ သူစိမ်းအိမ်ထဲ အိမ်မှာ အားငယ်ငယ်လေးနှင့် ကလေးထိန်းနေရတော့မှာပဲ။

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လို ညှဉ်ဖေးမနိုင်မလဲ စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်နေ

မိပါသည်။ အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်တော့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။
နောက်အချိန်မရွေး ဒီနားတစ်ဝိုက် လာစောင့်နေလို့ရတာပဲ။ ထိုင်
တစ်ယောက် အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ခွင့်ရဖို့တော့ လိုတာပေါ့။

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖျတ်ခနဲ ထ,ရပ်လိုက်ချိန်နှင့်
သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထိုင်နေမိတဲ့ အခန်းနံပါတ်(၅၀၈)ရဲ့တံခါး
ကြီး ဂျမ်းခနဲပွင့်လာချိန်မှာ တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်နေပါသည်။ ဇီ
အခန်းကို ခပ်စောင်းစောင်းပြုပြီး ထိုင်နေတာမို့ သူ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိရာက အခန်း(၅၀၈)ဖြစ်နေတာ။

တံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့သူက အမျိုးသားတစ်ဦး။ ရှုပ်လှုပ်
ရှည်၊ စတိုင်ဘောင်းဘီတို့နှင့် လက်မှာ အိတ်တစ်လုံး ဆွဲထားပုံက
လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ရာထူးကြီး
လူတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။ သူက ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်နှာ
များပင့်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟော ... မင်းလား၊ မင်း ရောက်နေပြီလား။”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းကို ဒေါ်ပု လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ဆီမလာ
က ဖုန်းဆက်ထားတာလေ၊ ငါ့ဆီ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်
လာဖို့ရင် ပို့မယ်၊ မပို့အားရင် လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုတာ
မင်းလား၊ အဲ ... နေပါဦးကွ၊ မင်းရပ်လေးက သန့်သန့်နဲ့
ကလေးထိန်းဖို့ လာတာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရုံးခန်းအတွက်
များလား။”

“ဗျာ”

“ဪ ... မင်းကလည်း၊ မင်း ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းလျှောက်
ဖို့ လာတာလား၊ ကလေးထိန်းလားလို့ မေးတာလေ၊ မင်း
ကြည့်ရတာ ပုံစံက သန့်နေလို့”

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ခေါင်းထဲ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
တွေ တရစပ်ပြေးလွှားရောင်စဉ်ဖြာကာ ...

“ဟို ... ကျွန်တော် ကလေးထိန်းအတွက်ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ သဘောကျတယ်၊ ငါ့သား
ကို ထိန်းမယ့်သူက ဒီလို သန့်သန့်ပြန်ပြန်ဆိုတော့ ငါ
စိတ်တိုင်းကျရတာပေါ့၊ နေပါဦး ... မင်း ပညာအရည်
အချင်းကော”

“ဟို ... ဆယ်တန်းအောင်ပါ”

“ဪ ... မဆိုးဘူးပဲ၊ ဒါဆိုရင် ငါ့သားကိုတောင် စာ
နည်းနည်းပါးပါး ပြပေးလို့ရတယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ဆို
ရင် ခဏနေ ကျောင်းတက်ရမှာပေါ့”

“ဪ ... ဟို ... မတက်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“အဝေးသင်ပေါ့၊ ကောင်းသားပဲ၊ ဒေါ်ပုကြီးက ဒါတွေ
အားကိုးရတာ၊ ငါက ဖြစ်နိုင်ရင် ယောက်ျားလေးရရင်
ကောင်းမယ် မှာထားတာလေ၊ ကလေးထိန်းဆိုတာ မိန်းမ
တွေချည်းပဲ ရှိတတ်တာမို့လား၊ ငါကကျတော့ အိမ်မှာ
ယောက်ျားချည်းပဲလေ၊ ငါရယ် ထမင်းချက်ပေးနေတဲ့

မောင်တိုးရယ်၊ ဒါပဲဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာရင် မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဪ ... ကလေးထိန်းက ဒီမှာပဲ နေရမှာလားခင်ဗျ”

“နေရမှာပေါ့၊ ဘာလဲ ... မင်းက မနေနိုင်ဘူးလား”

ထွန်းထွန်းပေါက်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ဟို ... ကျွန်တော် ညမအိပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ခင်ဗျာ၊ မနက်ကို ရှစ်နာရီလောက် အရောက်လာပါ့မယ်၊ ညနေလည်း ကလေးကို ထမင်းတွေ ဘာတွေကျွေး၊ အိမ်စာလေး ဘာလေး ကူလုပ်ပေးပြီးမှ ပြန်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

ထိုလူက တစ်ခဏ စဉ်းစားကြည့်နေရင်း ...

“အင်းလေ ... ညပါနေစေချင်ပေမယ့် မင်းက ငါထည့်မျှော်လင့်မထားတဲ့ စာတွေ ဘာတွေ ကူလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းပါ ရှိနေတာရယ်၊ ရုပ်ရည်အနေအထိုင် သန့်ပြန်တာရယ်ကို သိပ်သဘောကျနေတော့ မင်း ပြန်ချင်ရင် ပြန်ခွင့်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“ဟို ... ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်လောက် နားခွင့်လေးလည်း ...”

“ဟား ... နားခွင့် ဟုတ်လား။ အေးပေါ့လေ ယောက်ျားလေးအလုပ်သမားဆိုတာ မိန်းကလေးအလုပ်သမားလောက်တော့ အိမ်မမြဲဘူးပေါ့လေ၊ ရပါတယ် ... နားပေါ့၊ မင်းက

အိမ်မမြဲဘူး

“ဟို ... အဘိုးနဲ့ပါ”

“ဪ ... အေးပေါ့လေ၊ အဘိုးက ရှိနေတော့ ညဘယ်အိပ်နိုင်မလဲ၊ ကဲ ... မင်းနာမည် ပြောပါဦး”

“ထွန်းပေါက်ပါခင်ဗျ”

“ထွန်းပေါက် ! ဟာ ... ကြိုက်သွားပြီဟေ့ နာမည်ကိုတော့၊ ကဲ ... မင်းက လခဘယ်လောက်လဲ ပြောပါဦး၊ ဒေါ်ပုကတော့ မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ နှစ်သောင်းခွဲလောက်ပေးရမယ် ပြောတယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုရင် နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လခပိုများမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ဘယ်လောက်လဲ ပြော”

“.....”

ထွန်းထွန်းပေါက်က နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ဘယ်လောက်ပြောရပါ။ ပြောတာများသွားပြီး ကိုယ့်မခန့်တော့ရင်လည်း မဖြစ်။ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ကာ ထိပ် ကလေးထိန်းလုပ်မယ့် အခန်းအနီးမှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကလေးထိန်း လိုအပ်တယ်ဆိုလို့ ဝင်လုပ်ဖို့ ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရတာကို ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်ရင်တွေခုန်ကာ ပျော်ရွှင်သဘောကျနေပြီ။

“ဘာလဲ .. မင်း ပြောရခက်နေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းမှာ အသွားအပြန်လမ်းစရိတ်လည်း တစ်လတစ်သောင်းလောက်က ကုန်ရဦးမှာဖြစ်နေ

တော့ လေးသောင်းယူလိုက်။ မင်းအတွက် သုံးသောင်း ဝန်းကျင်တော့ ကျန်မှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ဒီမှာပဲ မနက်စာ ညစာရော Breakfast ပါ စားလိုက်လေ၊ ဖြစ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို”

“အေး ... ငါ့သားကိုတော့ သေချာစိတ်ရှည်ကွာ၊ သူက နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ်၊ နဂိုကဆိုးရတဲ့ကြားထဲ ခုနောက် ပိုင်းမှာတော့ စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေနဲ့ ပိုပြီးဆိုးတယ်၊ ငါက လည်း သူ့ကို အချိန်ပေးပြီး ပြုစုပျိုးထောင် သင်ကြားပေး နေဖို့ လုံးဝအဆင်မပြေဘူးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“မင်း ဂရုစိုက်ပေးပါ ထွန်းပေါက်ရာ၊ တကယ်တော့ မင်း ကိုပေးတဲ့ လခလေးသောင်းဆိုတာ ဒီနေ့ ငါ့ဆီအလုပ် လျှောက်ကြမယ့် ကွန်ပျူတာကရေးကိုပေးမယ့် လစာ လောက်ပါပဲ။ သူ့အဖို့ဆိုရင် လမ်းစရိတ်လည်း ရှိတယ်ကွာ၊ စားစရိတ်လည်း ရှိတယ်ကွာ၊ မင်းသာ ဒီမှာပဲလာနေနိုင် ရင် မင်းအတွက် လမ်းစရိတ်တောင် ဖယ်စရာမလိုဘဲ အသားတင် ရမှာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မပြန်လို့ မဖြစ်လို့ပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် တာဝန် ကျန်တော်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်မှာပါ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်နေ့စ အလုပ်ဝင်မလဲ”

“ဟို ... ဒီနေ့ပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ ကဲ ... ဝင်သွား၊ မောင်တိုးရေ ...”

“ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ ကလေးထိန်း လာပြီ၊ မင်းလိုတာ ပြောပြပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကဲ ... မင်း ဝင်သွားပြီး ငါ့သားနဲ့လည်း တွေ့လိုက်ဦး၊ အိပ်တုန်း ထင်တယ်၊ သူတို့ကျောင်းက နေ့လယ်ဆယ့်နှစ် နာရီမှတက်တာ။ ဒီနားနဲ့ မဝေးပါဘူး။ လမ်းလျှောက်သွား လို့ရတဲ့ နေရာမှာပဲ၊ မူလတန်းကျောင်းပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ မင်းပဲ သူ့ကိုကျောင်းပို့လိုက်တော့ပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုကြည့် ရတာ မောင်တိုးထက်တော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှိမယ့်ပုံ မျိုးရပါရဲ့ ...”

မောင်တိုးကတော့ လူပုစိတ်တို၊ ကလေးသည်းညည်း လည်း မခံဘူးကွ၊ ဒီတော့ ကလေးကလည်း ဘယ်မေတ္တာ ရှိပါ့မလဲ၊ အဆင်မပြေဘူးပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ကဲ ... အဆင် ပြေပါစေ ထွန်းပေါက်၊ Good Luck ၊ ငါတော့ ရုံးချိန်ဖြစ် နေပြီ၊ သွားပြီ”

ဓာတ်လှေကားဆီ အပြေးအလွှား ထွက်သွားတဲ့ သားကို ထွန်းထွန်းပေါက်က တစ်ခဏ ငဲ့ကြည့်နေမိပါသည်။ မောင်က ခုန ၅၀၃ အခန်းကိုလည်း ကြည့်မိသည်။ အခန်းတံခါး

က ပိတ်မြိတ်ထားကာ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကိစ္စမရှိပါ။ ခုအခြေအနေအရ ထိပ်ကို နောင်မှာ အမြဲတွေ့နေဖို့အခွင့်အရေး ရနေတာထဲ ထွန်းထွန်းပေါက်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် အခန်းထဲ လှန်ဝင်လိုက်ပါသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် တံမြက်စည်းကို ထားသော မျက်နှာထားခပ်ဆိုးဆိုးလူက ...

“တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ထွန်းထွန်းပေါက်က တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းက ကလေးထိန်းပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိပ်တော့ ယုတ္တိမရှိဘူးကွ”

“ဗျာ”

“ကလေးထိန်းက ဒီလောက်လည်း ရုပ်သန့် ရုပ်ချောမလိုအပ်သလို အဝတ်အစားကအစ ဒီလောက် အရောင်ထွက်နေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဟို ... ဒါက ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်က အလုပ်တောင် မယုံနေဖြစ်တော့ တတ်နိုင်သမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနားနားဖြစ်အောင် အကောင်းဆုံး အသစ်ဆုံးလေးတွေ ရွေးဝတ်လာခဲ့လို့ပါ”

“ထင်တော့ ထင်တယ်၊ ဒီလောက်သန့်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးကိုတော့ အလဲလဲ အလှယ်လှယ် ဝတ်နိုင်စရာအကြောင်း

မရှိပါဘူးလို့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျန်တာတွေက ဒီထက်ဟောင်းဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့၊ ဒီမှာ ငါ ဝတ်ထားတာကိုကြည့်”
“ဟုတ်ကဲ့”

အရပ်ပုပု ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် ခုနက အိမ်ရှင်အမျိုးသားထက် အနည်းငယ်သာ ငယ်နိုင်တဲ့ အရွယ်မျိုးရှိသော်လည်း ပုလို့ နုနေပုံရသည့် မောင်တိုး ဆိုတဲ့သူရဲ့ ပုံပန်းဟန်ပန်ကို ထွန်းထွန်းပေါက်က အကဲခတ်ပါသည်။ နေဗိပြာရောင်တီရှပ်နှင့် ချည်ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုမောင်တိုးက ...

“ဒီဝတ်စုံဆိုရင် ငါ့ဆီမှာ အညံ့ဆုံးဝတ်စုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေရာနဲ့နေရာ ဝတ်တတ်ရဲ့ဟယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်မယ်၊ ကလေးဝေယျာဝစ္စ လုပ်မယ်ဆိုတာ ဘာမှရှိပေးနေစရာ မလိုဘူးကွ၊ ငါလည်း အပြင်လေး ဘာလေး အလည်သွားရင်တော့ သားသားနားနား ဝတ်စားတာပေါ့ကွ၊ ဘရဲန်းဒီကောင်းကောင်း အင်္ကျီတွေ ဘာတွေ ဝတ်တာပဲပေါ့”

“ဟို ... အစ်ကို၊ ဒီအင်္ကျီကတော့ Export ဆိုင်ကရောင်းတဲ့ ပိုလိုအတုပါ ခင်ဗျ ... ဟဲ ဟဲ ...”

“သိတယ်၊ ငါ သိပါတယ်”

ဘဝင်မြင့်ရောဂါ စွဲကပ်နေပုံရတဲ့ ကိုမောင်တိုးကို ဘာစကားမျိုး ပြောရမည်ဆိုတာ ထွန်းထွန်းပေါက် တစ်ခဏနှင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။

“ကလေးထိန်းက ဘယ်လိုလုပ် ပိုလိုအစစ်ဝတ်နိုင်ပါ့မလဲ ကွ၊ အစစ်ဖြစ်နေရင်တောင် အရင်အိမ်ရှင်က စွန့်ကျဲလိုက် တာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ နောက်နေ့တွေကျရင်တော့ ထ၊သွား ထ၊လာ အနှမ်းလေးတွေပဲ ဝတ်လာတော့မယ်ဗျာ၊ တကယ် တော့ ဒီအင်္ကျီက ကျွန်တော် အလှူတွေဘာတွေသွားမှ ထုတ် ဝတ်တာပါ၊ ဒီနေ့တော့ တမင်ဝတ်လာခဲ့တာ၊ အဟန့်ပေါ့”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်အစုတ်ပဲရှိ အစုတ်ပဲ ဝတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက ဆယ်တန် အောင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါက ဘွဲ့ရပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွဲ့ရပြီးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူများအိမ် မှာ ထမင်းဟင်းချက် အဝတ်လျှော်စရာလား၊ တောက် ... ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားက ဖြစ်နေတော့ မောင်တိုး လာကူ ဆိုတော့ ကူရတာပဲကွ”

“အစ်ကိုက အစက ရုံးမှာလုပ်ရတာပေါ့”

“သူက ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေသွင်းတော့ သူ့ဂိုဒေါင် ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ ငါက အဝတ်အထွက်စာရင်းတွေ လုပ်ရ၊ စာရင်းဇယားနဲ့ ထုတ်ပေးရပေါ့”

“ဪ”

“ဂိုဒေါင်စောင့်ပေါ့” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုတော့ ထွန်း ထွန်းပေါက်က လူမှုရေးကျေညက်စွာ မပြောပါ။

“ဒါပေမဲ့ ငါက ချက်တတ် ပြုတ်တတ်တယ်၊ ဒါကိုသိတော့ ငါ့ကို အိမ်မှာခေါ်ခိုင်းထားတယ်ကွာ၊ မင်း သိအောင်ပြော ပြထားတာပါ၊ ငါဟာ အော်ရဂျင်နယ်လ်ထမင်းချက် မဟုတ် ဘူးဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ အရင်က ဘယ်သူချက်ခဲ့လဲ၊ သူရော”

“အရင်ကလား ...၊ အင်း ... ဒါတွေ ထားပါဦးကွာ၊ မင်း က ခုမှ အလုပ်ဝင်စ ခရီးရောက်မဆိုက် ငါက ဒီအိမ်က အတွင်းရေးတွေ ဆွေးနွေးလို့ မကောင်းသေးပါဘူး၊ နောင် တော့ မင်းသိလာမှာပေါ့ကွာ”

“ဆရာက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်တာလဲ”

“ဆရာနာမည်က ဦးသိဟထွန်း”

“ဆရာကတော်ရောဗျ”

“ဆရာကတော်ကဒေါ်ထက်သီဂီ၊ အဲ... မင်းအနေနဲ့ နာမည်ပဲ သိထားရင်တော်ပြီ၊ တွေ့ဖို့မလိုဘူးဆက်ဆံဖို့လည်းမလိုဘူး”

“ဗျာ ...၊ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး ကျွန်တော်က မဆက်မဆံ မခေါ်မပြောလုပ်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော် က အလုပ်သမားလေ”

“အိမ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ အိမ်မှာ ဆရာရယ်၊ ငါရယ်၊ ဂျစ်ပုတ်ရယ်ပဲ ရှိတယ်”

“ဂျစ်ပုတ် !! ”

“အေး”

“ဂျစ်ပုတ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ထိန်းရမယ့် ကလေးပေါ့”
“အဲဒါပဲ”

“နာမည်ကလည်း ဂျစ်ပုတ်တဲ့ဗျာ”

“ဂျစ်တူးကျတယ်၊ ပုပ်စပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဂျစ်ပုတ်အင်း ... နည်းနည်းသဲလွန်စလေးပေးပြီး ပြောပြထားပါဦးမယ်၊ ဒီအိမ်နားဝန်းကျင် ပရဂုဏ်တစ်ဝိုက်မှာပဲ နောက်ထပ်ကလေးတစ်ကောင် ရှိသေးတယ်ကွ၊ ဂျစ်တူးကျတယ်စုတ်ပဲတယ်၊ ဒါကြောင့် သင်းက ဂျစ်စုတ်”

“ဪ ... ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ကလေးဆိုးဆိုးတွေ အထောက်အပံ့နေတာပေါ့နော် အစ်ကို”

“အမှန်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဂျစ်ကုတ်တို့ ဂျစ်တုတ်တို့ ညစ်စုတ်တို့ ယစ်ထုတ်တို့လည်း ရှိဦးမှာပေါ့နော် အစ်ကို”

“ဟေ့ကောင် ... ကလေးယစ်ထုပ် ရှိပါ့မလားကွ၊ မင်းကလည်း၊ မင်း တခြား ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာ မလိုဘူး၊ ဂျစ်ပုတ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စား၊ သူ့တစ်ယောက်ကို မင်း နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိရင် တော်ပြီ၊ ရပြီ”

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုကွေ့လေးက လက်ကိုင်ဘုမှာ စပိုက်ဒါမင်းရပ် ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင် မင်း ဂျစ်ပုတ်ကို တန်းတွေ့မယ်”

“နေပါဦး အစ်ကိုရာ၊ ကလေးမှာ ဂျစ်ပုတ်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုတည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နာမည်ရင်း ရှိဦးမှာပေါ့”

“သူ့အဖေကိုယ်တိုင်ကိုက ဂျစ်ပုတ်ပဲ ခေါ်တာ၊ မင်းက နာမည်ရင်း ခေါ်ချင်သပဆိုရင် သူ့နာမည်က အာကာထက် ထွန်းတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီနာမည်သွားခေါ်လည်း အပိုပဲထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးကိုယ်တိုင်က သူ့နာမည်တောင် သူမေ့လောက်ပြီကွ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိ

သည်း။

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဗျ”

ကိုမောင်တိုးက မနှစ်မြို့တဲ့ရုပ်ကြီး ချက်ချင်းပေါက်

...

“လူယဉ်ကျေးမှန်ရင် အသက်မမေးရဘူး ဆိုတာ မင်းလည်း နားလည်မှာပါကွ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဂျစ် ... အဲ ဂျစ်ပုတ် အသက်ကို မေးတာပါ။ အစ်ကိုအသက်ကို မမေးပါဘူးခင်ဗျ။ အစ်ကို ကိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်ကြီးလောက်တယ်လို့ မှန်းရတော့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်လောက်ရှိနိုင်တာ သိပြီးသားပါဗျာ”

“အေး ... အေး ... မင်းမှန်းတာ လွဲလည်းနည်းနည်းပါ။ သိပ်မပြတ်ပါဘူး။”

တကယ်တမ်းက ခင်ဗျားကြီး သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ထက် မငယ်တာ ကျုပ်သိတယ်ဗျလို့ ထွန်းထွန်းပေါက်က တိတ်တဆိတ် ကြီးဝါးနေပါသည်။

“ဂျစ်ပုတ်ကတော့ ရှစ်နှစ်ကျော်ပေါ့ကွာ”

“ဪ ... သုံးတန်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သုံးတန်း၊ ကဲ ... ကဲ ... မင်း သူ့ကိုသွား နှိုးလိုက်တော့၊ တံခါးဖွင့်ရင် သတိထားဖွင့်”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ဪ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်ဖို့ ပြောတာပါ။ ကဲ ... သွား သွား။”

ထွန်းထွန်းပေါက်က အနီနှင့် နက်ပြာကြား စပိုက် ဒါမင်း မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ အရပ်ကို လက်ကိုင်ဘုံမှာ စွပ် ထားတဲ့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါင် ငါ ငါ ငါ ...”

“အားလားလား။”

တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် သေချာချိန်ရွယ်ထားနှင့်ပြီး လူပေါ်လာသည်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်ပုံပေါ်တဲ့ ပင်ပေါင်ဘက်တံဟာ ထွန်းထွန်းပေါက်ရဲ့နဖူးကို တည့်တည့်ကြီးကို ထိမှန်လိုက်တာပင်။ အတော်ကိုလက်ဖြောင့်တဲ့ မိမဆုံးမလေးရဲ့ လက်သံကြောင့် ထွန်း ထွန်းပေါက်က နဖူးကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ ဖိထားလိုက်ရ သည်။

အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်တဲ့ မောင်တိုးက တော့ တွန့်ခနဲ ရှုံ့သွားရပြီး ထွန်းထွန်းပေါက် အခန်းတံခါးကို ဂျမ်းခနဲ နောက်ပြန်ပိတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မီးဖိုထဲ ခေါင်း တယမ်းယမ်း ဝင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ဟာသူ ကြည့်ဖြေရှင်းပစေ။ ဘယ်သူကမှတော့ သူများကလေးကို အလွန်အကျွံ မလုပ်ပါဘူး။

ဒီကောင်ကလေးဟာ သူ့ကို ပိုင်ပိုင်ကိုင်နိုင်မည့် ကြောက်ရမည့်သူ လိုနေတာပဲဟာ။ ထွန်းထွန်းပေါက် ကြည့်ကျက် ကိုင်တွယ်လိုက်လို့ ငြိမ်ကုပ်ပိပြားသွားရင် ကောင်းတာပဲ။ ဒီသတ္တဝါ ကလေး အိပ်ရာကနိုးချိန်ကစပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မကင်း ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မောင်တိုးဟာ ဂျစ်ပုတ်ကို ကိုင်တွယ်ထိန်းကွပ် နိုင်မယ့်သူ မျှော်နေတာပဲလေ။

“ဟေ့ကောင်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က နဖူးကို လက်နှင့်အုပ်ထားရာ မှ ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ချာတိတ်လေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်တစ်ခွန်း

ခေါ်လိုက်သည်။ နံရံကိုမိုပြီး ခုတင်ပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ လက်ခုပ်ထားပြီး စူပုပ်တဲ့မျက်နှာနှင့် ရှိနေတဲ့ကောင်လေးက ...
“ဘာလဲ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ကောင်လေးကို ခဏစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ လူကသာသုံးတန်း ဆံပင်ကို ရှေ့မှာထောင်ကော့ထားသည်။ ဆံပင်တွေက ခပ်တိုတိုပဲ ညှပ်ထားပေမယ့် ရှေ့နဖူးစပ်နားက ဆံပင်တွေကိုတော့ နည်းနည်းအရှည်ချန်ပြီး အပေါ်ဘက်ကို ကြုံအစွယ်လို ချွန်ကော့ထားပုံကြောင့် မပြုံးမိအောင် အောင့်ထားရသည်။

သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူစိမ်းကြောင့် ချာတိတ်လေးက ဟိုလှုပ် ဒီလှုပ် နည်းနည်းတော့ နေရကျဉ်းကျပ်နေသည်။ သူလုပ်လိုက်တဲ့ ပြစ်မှုကလည်းရှိတော့ အနည်းငယ်တော့ ရွံ့ထိတ်နေပုံရပါသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ကောင်လေးနံဘေးခုတင်ပေါ်ရှိနေတဲ့ နောက်ထပ် ပင်ပေါင်ဘက်တံတစ်ခုကို စိုက်ကြည့်ပြလိုက်လျှင် ကောင်လေးက ထိုပင်ပေါင်ဘက်တံကို မြန်မြန်ယူပြီး သူ့ဖင်အောက် ဖိထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ငါ့ကိုပစ်လိုက်တာ ငါ ထိသွားတယ်၊ မင်းတွေ့လား”
“တွေ့တယ်”

“အေး ... ငါ့နဖူးကို ထိသွားတယ်၊ ငါ့နဖူးကို ငါ အခုလက်နဲ့အုပ်ထားတယ်၊ တော်ကြာကျရင် ဖွင့်ပြီး မှန်မှာကြည့်မယ်၊ တကယ်လို့ သွေးထွက်သွားတာ တွေ့ရရင်တော့”

သွေးမထွက်တာကို ထွန်းထွန်းပေါက် လက်နှင့်ခေါ်သိပြီးဖြစ်သည်။

“သွေးထွက်တာတွေ့ရင် မင်းကို ငါ ခေါင်းတုံး တုံးမယ်၊ နားလည်တယ်နော်”

“ဘာလို့ ခေါင်းတုံး တုံးရမှာလဲ၊ သားကို ပြန်ပစ်ပေါ့”

“ငါက သူများအသားနားအောင် လုပ်ရတာ ဝါသနာမပါဘူး၊ ငါဝါသနာပါတာက ဆံပင်ကိုညှပ်တာတို့ ပန်းပန်ပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပေးတာတို့”

“ပန်းနဲ့ သနပ်ခါးက မိန်းကလေးကို သွားလုပ်ရမှာ”

“မိန်းကလေးမှ မရှိတာ၊ မင်းပဲ ရှိတယ်၊ မင်းကို ဒီနေ့က စပြီး ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်၊ နားလည်လား”

“နားမလည်ဘူး၊ မလုပ်ရဘူး”

“မင်း ကြည့်ပေါ့၊ အခု သွေးထွက်လာသလား မသိဘူး စိုလာတယ်၊ သွေးထွက်ရင်တော့ ဒီနေ့ မင်း ကျောင်းကို ခေါင်းတုံးနဲ့ တက်ရမှာ သေချာသွားပြီပေါ့ကွာ”

“မတက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သွေးမထွက်ပါစေနဲ့လို့ မင်း ဆုတောင်းပေါ့”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်လို့ သွေးမထွက်ရင်ကော”

“သွေးမထွက်ဘဲ ဖူးရောင်သွားတယ် ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ ရှေ့က ကြုံချိုလိုကော့နေတဲ့ ဆံပင်ကို ညှပ်ပစ်မယ်”

“မညှပ်နဲ့”

“ညှပ်မယ်”

“ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုလည်းဖုမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဖုဘဲ နေမလား၊ ဒီသစ်သားပြား အချပ်ထူကြီးနဲ့ နာကိုထိတာ”

“ဘာမှမဖြစ်ရင်ကော”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် မင်း ခုတင်ပေါ်က ခုချက်ချင်းဆင်းပြီး စောင်ကိုခေါက်၊ ခေါင်းအုံးနေရာတကျထားပြီး အိပ်ရာခင်းကို ပြန်နေအောင် စန့်ထားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အဲဒါကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို ခေါင်းတုံး တုံးတာရှေ့ဆံပင်ညှပ်တာ တစ်ခုခုကိုပဲ ရွေးလုပ်ရမှာပါ”

“ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်တယ်၊ ငါ နာနေတယ်”

“နာနေပေမယ့် သွေးလည်းမထွက် ဖုလည်းမဖုဘူး”

“မင်း မြင်ရလို့လား”

“.....”

“မင်းကို ငါ မပြဘူး၊ ငါ့ဟာငါ မှန်မှာကြည့်မှာ”

“သားလည်း ကြည့်မယ်”

“ဘာလို့ကြည့်ရမှာလဲ”

“ဦးကညာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သွေးထွက်တယ်ဆိုပြီး မထွက်ဘဲနဲ့ ခေါင်းတုံး လာတုံးရင် တုံးမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ... ငါ သိတယ်၊ မင်း အိပ်ရာသိမ်း စောင်ခေါက်ပဲ လုပ်ချင်နေတယ်၊ မရဘူး ဘော်ဒါ၊ မင်းအိပ်ရာ ငါသိမ်းပြီး မင်းကတော့ ခေါင်းတုံးနဲ့ပဲ ကျောင်းသွားရတော့မှာ သေချာတယ်”

ချာတိတ်လေးဟာ ဒေါသလည်းထွက်၊ စိုးလည်းစိုးရိမ်တဲ့ရုပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဖိကိုက်ထားပါသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ကောင်လေးရဲ့ ဗီရိတ်ခါးမှာ အရှည်လိုက်ပါဝင်တဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ပြီး သူ့နဖူးပေါ်ကလက်ကို ကောင်လေးမမြင်အောင် ကွယ်ပြီးဖွင့်ကြည့်တဲ့ပုံမျိုး လုပ်နေတဲ့အခါ ကောင်လေးက ခုတင်ပေါ်မှ ဖင်ကြွလာပြီး ထွန်းထွန်းပေါက် နဖူးကို မြင်ရအောင် လိုက်ခိုးကြည့်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မကြည့်ရဘူးလေ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့ ဘာမှမဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်း သိပ်စောင်ခေါက်ချင်လား ဟုတ်လား၊ မရဘူး၊ ငါပဲခေါက်မှာ၊ မင်း ဖယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ကတ်ကြေး၊ ငါ ကတ်ကြေးရှာလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး နဖူးမှာ၊ လုံးဝသွေးမထွက်ဘူး”

“အေး ... သွေးမထွက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖုသွားတယ်”

“မဖုဘူး”

“မင်း စာရေးစားပွဲ အံဆွဲမှာ ကတ်ကြေးရှိလား”

“မရှိဘူး”

“ကိုမောင်တိုးကို တောင်းရမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့ကြံ့ချိုတော့
ခြေခြင်းနာခေါင်း ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ၊ ပြားပြားကြီးနဲ့လေ
ဟား ဟား ဟား”

“မဖုဘူး”

ကောင်လေးက ကြီးအော်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ အဖြေ
အလွှားဆင်းကာ အိပ်ရာခင်းကိုဆွဲဆန့် ခေါင်းအုံးတွေထပ် လှုပ်
နေသည်မှာ အမောတကော အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့်။ ထွန်းထွန်း
ပေါက်က အသံဩကြီးနှင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... မခေါက်နဲ့နော် စောင်ကို၊ တောက်
ကတ်ကြေး ဘယ်မလဲ၊ ကတ်ကြေး”

ထွန်းထွန်းပေါက်က တံခါးဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ကာ

“ကိုမောင်တိုး”

“ဟေ့”

လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်လည်း မျက်ကွယ်ပြုမထား
နိုင်သေးဘဲ မလှမ်းမကမ်းနား ရစ်သီရစ်သီရီနေတဲ့ မောင်တိုးက
ချက်ချင်း အော်ထူးကာ အခန်းဝကို ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“ကတ်ကြေးများ ဘယ်နားထားလဲလို့ဗျာ”

“ဪ ... ကတ်ကြေးလား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါ အိပ်ရာမသိမ်းနဲ့ ပြောနေတာ
နော် ... တောက်”

“သိမ်းမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... စောင်ကို လုံးဝမခေါက်နဲ့”

“ခေါက်မယ်”

ကောင်လေးသည် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ အော်ဟစ်မာန်ပါနေ
တာ အိပ်ရာကို သပ်ရပ်သည်ထက် သပ်ရပ်တင်းရင်းအောင် ဟို
အက်ပြေးလိုက် ဒီဘက်ပြေးလိုက် ဖြစ်နေသည်။ မောင်တိုးသည်
ညီယုမျက်စိပင် ကိုယ်မယုံချင် ဖြစ်ရင်း ...

“ဘယ် ... ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကောင် အိပ်ရာမသိမ်းပါနဲ့ဆိုတာ အတင်းပဲ သူပဲသိမ်း
ရမှ ဖြစ်နေတယ် ကိုမောင်တိုး၊ တောက် ... ဒီကောင်တော့
နော်”

“အဲဒါ ... အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

အူကြောင်ကြောင် မေးနေတဲ့ ကိုမောင်တိုးကို ထွန်း
ထွန်းပေါက်က မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ကျွန်တော်က အိပ်ရာမသိမ်းခိုင်းချင်ပါဘူးဗျာ၊
သူ့ငယ်ထိပ်က ကြံ့ချိုကိုပဲ ညှပ်ပစ်ချင်နေတာ”

“မညှပ်ဘူး”

မောင်တိုးက မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ အတန်ငယ်သဘော
ပေါက်သွားရင်း ...

“ဟာ ... အေးပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့၊ အိပ်ရာမသိမ်းရင်နေ
ပစေ၊ စောင်မခေါက်ရင် နေပစေ၊ ကြံ့ချိုကိုတော့ ညှပ်မှ

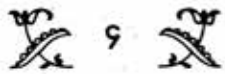

ထင်တယ်၊ မျက်စိနောက်စရာကြီးဟာကို၊ ဒီနေ့ မညှပ်ဖြစ်
ရင်တော့ နက်ဖြန်ညှပ်ဖြစ်အောင်ညှပ်”

“မညှပ်ဘူး”

ဂျစ်ပုတ်က မျက်ရည်ပင် လည်လာမတတ် ကုန်း
အော်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဟေ့ကောင် ... အာကာထက်ထွန်း၊ ဟေ့ ... မင်း
ကိုခေါ်နေတာ၊ မင်းကို ငါ အာကာလို့ ခေါ်မယ်၊ ငါခေါ်
ရင် ဗျာလို့ထူး၊ နက်ဖြန်ကိစ္စကိုတော့ နက်ဖြန်မှကြည့်မယ်၊
ဒီနေ့တော့ မင်းကို ကျောင်းမပို့ခင် ငါ လေ့လာစရာတွေ
ရှိသေးလို့ အချိန်မရသေးဘူး၊ သွား ... သွား ... မြန်မြန်
မျက်နှာသစ်”

“ဟေ့ကောင် အပေါက်၊ မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”
ဖိုးလပြည့်၏ ဒေါသသံကြီးက ဖုန်းထဲမှာ ကျယ်လှ

သည်။

“ငါ တစ်နေရာမှာကွ”
“ဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ ဘယ်နေရာလဲ ပြော”
“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ပြောလို့မဖြစ်ပါဘူး အဖိုးရာ၊
မင်း ငါ့ကို အနှောင့်အယှက် ပြုလိမ့်မယ်ကွ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ကားကို ကွန်ဒိုမီနီယံကြီးရဲ့
Underground ကားပျံကင်ထဲ ကွေ့မဝင်ခင် ကားကိုလမ်းဘေး
တပ်၍ စက်မသတ်ဘဲ ခဏရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် အဖိုး၊ ငါ ခဏနေရင် ဖုန်းလှိုင်းသိပ်မမိတဲ့
နေရာ ရောက်တော့မယ်ကွ၊ မင်း ဘာပြောစရာရှိလဲပြော”

“အေး ... မင်းဟာမင်း ထရိတ်ဒါးစ်ရောက်ရောက် ဒလ
ရောက်ရောက် အဝိစ်ရောက်ရောက် ရောက်ချင်ရာရောက်
နေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နာမည်တပ်ပြီး ခုတုံးလုပ်ထားလဲ”

“ဟဲ ဟဲ”

“ဘာဟဲဟဲလဲ ... ဟေ့ကောင်”

“အဖိုးရာ ... ငါ့မှာ နာမည်သုံးစရာ မင်းပဲရှိတာ၊ ငါ
မနက် အိမ်ကထွက်ပြီး ညနေမှ အိမ်ပြန်ဝင်ရမယ့် ရုံးချိန်နဲ့
ကိစ္စမျိုးတစ်ခု ရှိနေတော့ ...”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒါတွေ မင်းကို နောက်တော့ ငါပြောပြမှာပါကွာ၊ မင်း
ကိုရော အဖုန်းကိုရော ငါ မပြောဘဲ မနေပါဘူး၊ လော
လောဆယ်က ဒီလိုရုံးချိန်ထွက်ထွက်နေဖို့ အကြောင်းပြ
ချက်ကောင်းကောင်းလေး တစ်ခုလိုတယ်လေကွာ၊ အဲဒါ
ကြောင့် ငါက အဖိုးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင်လေ့လာသူ
သဘော ရုံးတက်နေပါတယ်လို့ အိမ်ကို ရွှီးထားရတာပါ
အဖိုးရာ”

“မင်း ရွှီးချင်တိုင်း လျှောက်ရွှီးလို့ ရမလားကွ”

“အဖုန်းကလည်း မင်းဆီ အလုပ်လုပ်နေတော့ အဖုန်း
နဲ့မည်က တပ်လို့မှမရတာ၊ မင်းကပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သား၊
ကုမ္ပဏီရဲ့ ဂျီအမ်ကြီးဆိုတော့ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သိပ်တဟဲဟဲနဲ့ ပေါမနေနဲ့၊ မင်း
ခုထိ လူကြီးမဖြစ်သေးဘူးလား”

“ဟ ... အသက်နှစ်ဆယ့်သုံး နှစ်ဆယ့်လေးနဲ့ လူကြီးဖြစ်
စရာလားကွ၊ မင်းက ငါတို့ထက် တစ်နှစ်နီးပါး ကြီးတယ်
လေ၊ နောက်ကျမှ ကျောင်းထားလို့၊ မင်းကတော့ နည်း
နည်းပိုကြီးတာပေါ့”

“မင်း နိုင်ငံခြားတောင် ကျောင်းသွားတုတ်ပြီး ဘွဲ့ရလာ
ပြီ”

“ဘာဆိုလဲကွ၊ ဘွဲ့ရရင် လူကြီးဖြစ်ရောလား”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုယ်ထူထောင်ရတော့မှာလေ၊ မင်း
အဖေကလည်း တိုက်တွန်းနေပြီလေ”

“အဖိုး ... မင်းလောက်တော့ ငါ Ambitious မဖြစ်ဘူး
အမှန်ပဲကွာ၊ ဒီအလုပ်တွေ ငါ မလုပ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
တစ်နေ့ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့်ဟာ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတော့
ဘယ်ဖျက်ပစ်လိုက်မလဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လ နှစ်လ နောက်
ကျသွားတာတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး အဖိုးရ”

“တစ်လ ... နှစ်လ !!”

“အေး”

“မင်း ဟိုလေးလုံးကို လိုက်ကြောင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟဲ ဟဲ”

“အဲဒါကို ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ တစ်လ နှစ်လ အချိန်ပြည့် လိုက်ကြောင်နေစရာ လိုလား၊ ခရီးသွားဟန်လွဲ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရင်း အချိန်ပိုင်းကြောင်လို့လည်း ရပါတယ် နွားရာ”

“ဟား ဟား”

ဖိုးလပြည့်ရဲ့ စိတ်ပျက်သံကြီးကို ထွန်းထွန်းပေါက်

က သဘောတကျ ရယ်မိရင်း ...

“အခြေအနေက အဲသလို တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားလို့ပါ အဖိုးရာ၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မရတော့တဲ့အကြောင်း ရှိလို့ ပါ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မိုးလင်းက မိုးချုပ် ရုံးချိန် ပြည့် နှစ်လလောက် ဆက်တိုက်လိုက်ကြောင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး အပေါက်၊ မင်း အတော့်ကို ပဲ့တဲ့ကောင်ကွာ၊ ငါ့ကို အခြေအနေတွေ ပြော ပြဦး”

“အေးပါ ... မင်းနဲ့ အဖုန်းနဲ့ကို ညဘက် တစ်ရက်ချိန် မယ်”

“တောက် ... နေ့လယ်နေ့ခင်း ခဏဖောက်ပြီးတော့တောင် တွေ့ခွင့်မရှိဘူးပေါ့”

“အဟား ဟား ... မရလို့ပါကွ အဖိုးရာ ကဲ ... ဒါပဲလား၊ ငါ သွားရတော့မယ်ကွ”

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ၊ မင်း ရုံးချိန်က စောလှချည်လား”

“ရှစ်နာရီကွ”

“မင်းမိဘတွေကတော့ အဟုတ်မှတ်နေတာပေါ့လေ၊ ငါက မင်းဟန်နဲ့ဒီဖုန်း ဧရိယာပြင်ပ ရောက်နေလို့ အိမ်ဖုန်းခေါ် လိုက်တာ မင်းရှိလားလို့၊ မင်းအမေက ခုပဲလှာနေပြီ ဖိုးလပြည့်ရေတဲ့၊ နောက်ကျတော့မယ်ဆိုပြီး ခုနတင်အပြေး အလွှား ထွက်သွားတာတဲ့၊ ငါကတော့ ကြောင်ပြီး ဘယ်ကို လာနေတာလဲ အန်တီလို့ ပြန်မေးမိသေးတယ်”

“ဟာ ... မင်းကကွာ၊ လွဲကုန်တော့မှာပဲ၊ မေမေက ဘာ ပြောလဲ”

“မင်းအမေက ဘယ်ကိုလဲတော့ အန်တီလည်း မပြောတတ် ဘူးတဲ့၊ ဘယ်ချိန်ထားလို့လဲတဲ့၊ အရင်နေ့လိုပဲ သားကုမ္ပဏီ ပဲ တန်းသွားမယ် ထင်တာပဲတဲ့”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့မှတော့ ငါက ဓာတ်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ ထွက်တော့မှာမို့ ဘာညာတွေ ဖော ရှောလုပ်ချရတာပေါ့”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲကွာ”

“နည်းနည်းပါးပါးလည်း ကြိုကျက်ပြောမထားဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ ... အဖိုး၊ ငါ သွားတော့မယ်၊ မင်းဆီ ငါ့အဖေအမေ ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ ဆက်ရင်လည်း ကြည့်ကျက်

ပြီးသာ ဖိန့်လိုက်တော့ကွာ၊ ငါ မင်းတို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
 ကျရင်း ပညာယူရင်း ရှိနေတယ်နော်၊ အေး ... ဒါပဲ”
 “ညကျ ဖုန်းပြန်ဆက်ချိန်း ဟေ့ကောင်”
 “အေး”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ကားကို
 underground ထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ သူများလို ထုတ်ရ
 သွင်းရ ရွှေ့ရလွယ် နေရာကို မရွေးဘဲ ချောင်ကျကျ တစ်နေရာ
 ရှာ၍ ပါကင်ထိုးပြီးသော် ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် မီးပူ
 ကော်ကျတောင့်တောင့်လေးကို ကြယ်သီးတွေဖြုတ်ကာချွတ်။ ဘေး
 က ပလတ်စတစ်ဆွဲအိတ်တစ်ခုထဲ အသင့်ပါလာတဲ့ ခပ်ခွမ်းခွမ်း
 ရုပ်လက်တို့ အကွက်စိပ်စိပ် အစိမ်းပုပ်လေးကိုဝတ်။

ကားထဲကထွက် ဘေးဘီကိုကြည့်ပြီး ပိုးတွဲပုဆိုးနှင့်
 ချည်ပုဆိုးကွက်စိတ်လေး လဲဝတ်ရသည်။ ဒါတောင် မေမေက
 “စတိုင်ပဲနဲလေး ဝတ်ပါလား သားလေးရယ်၊ သားလေးက
 ဘောင်းဘီနဲ့ လိုက်တယ်” လုပ်နေသေးသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်က
 “အသက်ထက်ရင့်ကျက်တဲ့ လူကြီးနဲ့တူသွားအောင်ပါ မေမေရယ်”
 လို့ ဆင်ခြေပေးခဲ့ရသည်။

ဘောင်းဘီကြီး ချွတ်ချ လဲရရင် ပိုဆိုးနေမှာမို့ပင်။
 ပိုးတွဲပုဆိုးကို ခေါက်အိတ်ထဲထည့်။ ရုပ်လက်ရှည်ကို ကားရှေ့
 ဘက်ထိုင်ခုံမှာ လူကိုဝတ်သလို သိုင်းခြုံပြီးမကြေအောင်လွှား။
 ထို့နောက်တော့ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဒက်ရှ်ဘုတ်မှာထည့်။ ကားသော့နဲ့

ကားရဲ့ နောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ကားသော့ကို နောက်ဖုံးပစ္စည်းထည့်
 တဲ့ အခန်းထဲက ထောင့်တစ်နေရာနားကပ်ချ။ ပြီးတော့ နောက်ဖုံး
 ကြီးကို ချက်ကျအောင် ဆောင့်မပိတ်ဘဲ တဲတဲကလေးစေ့ပိတ်။

ကားကို နံရံဘက် ဘက်ကံဆုတ်၍ ထိုးထားတာမို့
 နံရံမှာကပ်နေတဲ့ ဒီနောက်ဖုံးကို ဘယ်သူမှ ဟစ်လေးရှိတာ မသိ
 နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီပါကင်ထဲမှာ လုံခြုံရေးတွေလည်း ရှိတဲ့အတွက်
 စိတ်မချစရာမရှိပါ။ ထို့နောက်တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဓာတ်
 လှေကားဆီပြေးကာ ဓာတ်လှေကားနှင့် ငါးထပ်ဆီ တက်လာသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲက အထွက်မှာ (၅၀၃)ကို တစ်ချက်
 သံယောဇဉ်တင်းတင်းနှင့် ကြည့်လိုက်ရပါသေးသည်။ အဲဒီနောက်
 မှ (၅၀၈)ဘဲလ်ကိုနှိပ်သည်။ ကိုမောင်တိုး ဖွင့်ပေးတဲ့တံခါးမှ ဝင်
 လိုက်လျှင် ထမင်းစားပွဲမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂျာနယ်ဖတ်နေတဲ့
 ဦးသီဟထွန်းက ...

“ဟော ... လာကွာ ထွန်းပေါက်၊ ကော်ဖီသောက်၊ ဟိုမှာ
 မင့်ချာတိတ်တော့ နီးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သူ့ကို ခုနစ်နာရီလေးဆယ်ငါး
 အလာမီးပေးခဲ့တယ် ဆရာ”

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ ခုမှလေးရက် ရှိသေးတယ်၊ ဒီကောင်
 ပုံစံတော်တော်ပြောင်းလာပြီ၊ မင်း လုပ်ချင်တဲ့ပုံစံနဲ့သာ
 သူ့ကို စည်းကမ်းလုပ်၊ ငါ ခွင့်ပြုတယ်၊ ယောက်ျားလေး
 ပဲကွာ၊ မင်း သူ့ကို အကြမ်းကိုင်ချင်လည်းကိုင် ရထယ်”

“ငယ်ပါသေးတယ် ဆရာ၊ အကြမ်းနည်း မလုပ်ပါဘူး အာကာက နားလည်လွယ်ပါတယ်၊ မှတ်တတ်ပါတယ် ဆိုးလို့ရလို့ ဆိုးနေတာပါ”

“မင်း ... အာကာ ... အာကာနဲ့ ခေါ်လိုက်ရင် ငါကြောင်ကြောင်သွားတယ်”

“ဂျစ်ပုတ် ဆိုတော့ သူ့နာမည်ကို ဖျက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့ ဆရာ”

“ဒါပေါ့လေ၊ မွေးကာစကတည်းက သူတို့ညီအစ်ကို၊ ဂျစ်ပုတ် ဂျစ်စုတ်လို့ ချစ်စနိုးခေါ်တာကွ၊ ဒီတုန်းက အသန်တာကလွဲရင် သူတို့ မဆိုးတတ်ကြသေးပါဘူးကွ၊ အဲသလိုခေါ်လိုများ ဆိုးဆိုးလာသလားတောင် မသိပါဘူး ဂျစ်စုတ်ကိုလည်း မင်း သိရောပေါ့”

“ကိုမောင်တိုး ပြောပြပါတယ်”

“တွေ့ရော တွေ့ဖူးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးပါဘူး၊ သူတို့က ကျောင်းသွားချိန်စောတာထင်တယ် ဆရာ”

ဒီနေ့အဖို့တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ထိပ်တို့နဲ့ မဆုံဆုံအောင် ချောင်းကာ ကျောင်းကိုသွားဖို့ စိတ်ထဲမှာထားထားသည်။ အရင်နေ့တွေက တစ်ရက်မှ မဆုံ။ တကယ်တော့ ဆုံဖို့က လွယ်ပါသည်။ မဆုံအောင် ရှောင်ရင်တောင် မိုခက်ဦးမှာ

အကြောင်းကတော့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ မူလတန်းကျောင်းကလေးမှာပင် ဂျစ်စုတ်ရော ဂျစ်ပုတ်ရော တက်နေကြတာ ဖြစ်ရာ ထွန်းထွန်းပေါက်ကလည်း ဂျစ်ပုတ်ကို လမ်းလျှောက်ကျောင်းပို့ရသလို ဂျစ်စုတ်ကိုလည်း သူ့အိမ်က ပို့ရမှာပင်။

“အစကတည်းက ဂျစ်စုတ်ကို သူတို့အိမ်က မြမြကလိုက်ပို့တာပဲ၊ အစ်မက မနက်ဆို သူ့ဆိုင်ကိုသွားပြီပဲဟာ၊ ဂျစ်စုတ်နဲ့မြမြလည်း ငါနဲ့ဂျစ်ပုတ်အတိုင်းပဲ တစ်ရန်ပေါ့ကွာ၊ အခု သူတို့အိမ်မှာ ကလေးထိန်းအသစ် ရနေတယ်လို့ မြမြ ပြောတယ်၊ ငါနဲ့ မြမြ ဈေးမှာတွေ့တာလေ၊ အဲဒီကလေးထိန်းပဲ ကျောင်းလိုက်ပို့မှာပဲ”

ဒါက ဒီမှာအလုပ်ရပြီး နောက်တစ်နေ့ ကိုမောင်တိုး ရဲ့သတင်းပေးစကား ဖြစ်သည်။ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းပို့ရင်း ကြိုမလားလို့တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်က မျှော်လင့်တာပင်။ သို့သော် ခုထိတော့ မကြုံရ မဆုံရသေးပါ။

“အေးကွာ ... နောက်တော့ တွေ့မှာပေါ့၊ နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆိုးကြတာကွ၊ ဂျစ်စုတ်လည်း အထိန်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းနေတာပဲ”

အင်း ...။ ဟိုကောင်မလေး ဒဏ်ခံနိုင်ပါ့မလားပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီအခန်းမှာ “ထိပ်” ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ရှိမနေဘူး ဆိုရင် ထွန်းထွန်းပေါက်ဟာလည်း သူများရဲ့ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ကို အပင်ပန်းခံပြီးထိန်းကျောင်းနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဦးသီဟထွန်း အလုပ်ကို ထွက်သွားလျှင်တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဂျစ်ပုတ်ရဲ့အခန်းကို တံခါးခေါက် အသံထွေးပြီး ဝင်လိုက်ပါသည်။ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ခါနီး တံခါးခေါက် ခွင့်ထားသံပြုတာကို ဂျစ်ပုတ်က အတော်သဘောကျပါသည်။ ခုနက ထွန်းထွန်းပေါက် သူ့အဖေနှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ စကားထိုင်ပြောနေကတည်းက အိပ်ရာကထပြီ အိပ်ရာသိမ်းပြီး မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဂျစ်ပုတ်က ထွန်းထွန်းပေါက် သယ်လာတဲ့ သူ့အတွက် Breakfast ဗန်းကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မင်းက ပေါင်မုန့်ချည်းပဲ နေ့တိုင်းမစားချင်တော့ဘူးလို့ ငါ မနေ့က ကိုမောင်တိုးကို ကိုရိုးယားခေါက်ဆွဲထုပ် ပြုတ်ခိုင်းခဲ့တယ်”

ပူနွေးမွှေးပျံ့နေတဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ဂျစ်ပုတ်က အတော်စိတ်ဝင်စားနေပါသည်။ ကလေးလည်းပဲ နေ့စဉ်နှင့်အညီ ဆိုသလို ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နှင့် အိုဗာတင်းချည်းသောက်နေရတော့ ညှိလာပြီပေါ့။ ဒီတော့ စားဖို့ငြင်းဆန် ဂျီကျလာသည်။ မစားဘူး ဆိုပြီး လွင့်ပစ်တာတွေ သွန်းမှောက်တာတွေ လုပ်လာသည်။

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဗန်းကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်ထပ်ရင်း ...

“လာ ... စား အာကာ၊ စားပြီးရင် တစ်နာရီစာကျန်းမနက်ပိုင်းဆိုတာ အိပ်ရေးဝထားပြီးကာစဆိုတော့ ဉာဏ်မှာ

တယ်၊ ဒီညနေ မင်း ကျူရှင်ဆရာမလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရှေ့ကဟာတွေ ပြန်ကျက်ထား၊ ကြားလား”

“ကြားတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောစမ်း”

ဂျစ်ပုတ်က မျက်နှာခပ်ပုပ်ပုပ်နှင့် အနည်းငယ် ပေစိတ်နေပြီးမှ မပွင့်တပွင့်နှင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ငါ့စကား သေချာနားထောင်ပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ကြိုးစားဖို့ ငါ ပြောထားတယ်နော်၊ မင်း အရင်အတိုင်း ဂျစ်တူးကျနေရင် မင်းထက်ပိုပြီး ကျော်စွာက လိမ္မာယဉ်ကျေးသွားလိမ့်မယ်”

“ကျော်စွာ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း၊ ကျော်စွာ ဆိုတာ မင်းညီ၊ ကျော်စွာထက်ထွန်းလေ”

“ဪ ... ဂျစ်ပုတ်ကို ပြောတာလား”

“အေးပေါ့ ... မင်းက အာကာ၊ သူက ကျော်စွာ၊ ဒီနာမည်ကိုပဲ သုံးနှုန်းရမယ်လို့ ငါပြောထားတယ်လေ၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်က ဂျစ်ပုတ် ဂျစ်ပုတ် ဆိုတာကို ကြိုက်နေပြီး ဂျစ်ကန်ကန်တွေ ဆိုးသွမ်းသွမ်းတွေ လုပ်နေရင် လူတွေက မင်းတို့ညီအစ်ကိုကို နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပြင်မရအောင် ဆိုးတဲ့ကောင်တွေလို့ တစ်သက်လုံး ယူဆသွားမှာပေါ့ ...

ကလေးဆိုတာ ငယ်တုန်းမှာ အသိဉာဏ်သိပ်မရှိ
တော့ တစ်ခါတလေလည်း ဆိုးရင် ဆိုးမိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အသက်ကြီးကြီးလာတာနဲ့အမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ္မာလာ
အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ကြီးတဲ့ထိ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲနေတဲ့
လူတွေကို ရဲကဖမ်းပြီး အပြစ်ပေးတတ်တယ်။ ငယ်တုန်း
ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ကောင်ကိုတော့ နည်းနည်းဆိုးလာရင် ငါက
အပြစ်ပေးမှာ”

“ဦးက ရဲမိုလိုလား”

“စောဒကမတက်နဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်သောက်တော့”

“စောဒကဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဆင်ခြေမတက်နဲ့လို့ ပြောတာ”

“ဆင်ခြေ ဆိုတာ ...”

“ပါးစပ်ပိတ်တော့”

ဂျစ်ပုတ်က ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို နည်းနည်းမြည်းကြည့်
ပြီးမှ အားရပါးရ သောက်နေပါသည်။ ဂျစ်ပုတ် စာကျက်နေတုန်း
ထွန်းထွန်းပေါက်က ကိုမောင်တိုးထံလာကာ ...

“ကိုမောင်တိုး တံမြက်စည်းရော”

“ငါလည်းပြီးပြီ၊ နေပစေတော့”

“ကျွန်တော် အပြင်မှာ လှည်းပေးမလို့”

“ဘယ်အပြင်လဲ”

“အစန်းပြင်က ကော်ရစ်ဒါကွက်လပ်လေ”

အလယ်ခုံမှာ ခုံတန်းသုံးခုနှင့် ကျောက်ပြားကြီးကြီး
မင်းထားတဲ့ ထိုကွက်လပ်ဟာ လှပသပ်ရပ်ပါသည်။

“အဲဒီမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ တိုက်ရဲ့သန့်ရှင်းရေးသမား
ရှိတယ်။ မင်းလည်းဖို့ မလိုပါဘူးကွ”

“အာ ... ဟိုဒင်း ... သန့်ရှင်းရေးက ဒီမနက် မလာသေး
ဘူး ထင်တယ်။ အဲဒီကွက်လပ်မှာ ခုနက ငှက်မွေးလေး
တွေ ကောက်ရိုးခြောက်လေးတွေ တွေ့ခဲ့တယ်။ ပတ်လည်
လေဝင်ပေါက်တွေကနေ တစ်ခါတစ်ခါ ငှက်တွေဝင်ဝင်
လာတယ်ဗျ။ လေဝင်ပေါက်အပြင်မှာလည်း ငှက်သိုက်တွေ
ရှိတယ်။ ငှက်တွေ ဝင်လာတော့ ငှက်မွေးတို့ ကောက်ရိုး
တို့က ကော်ရစ်ဒါမှာ ကျနေတာပေါ့”

ကိုမောင်တိုးက ထွန်းထွန်းပေါက်ကို နားမလည်သလို
ပြည့်နေပါသည်။

“ငှက်မွေးတို့ ငှက်ချေးတို့က မကောင်းဘူးလေ၊ ကြက်ငှက်
တုပ်ကျွေးပိုး ပါလာရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ အိမ်မှာကလည်း
ကလေးရှိတယ်မို့လား”

ကိုမောင်တိုးက ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်ခုံးတွန့်
ကော်ခတ်ကြည့်နေပြီးမှ မတင်မကျနှင့်ပင် တံမြက်စည်း ထုတ်ယူ
မလိုက်ကာ ...

“ရော ... လှည်းရင်လည်း လှေကားကနေ လှည်းမချနဲ့
နော်၊ ဂေါ်ပြားနဲ့ကျုံးပြီး အမှိုက်ပစ်ပေါက်ကနေပစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွနှင့် တံမြက်စည်း
ခေါ်ပြားကိုင်ကာ အိမ်တံခါး ဖွင့်ထွက်သွားတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကို
မောင်တိုးက နာမလည်နိုင်သလို တွေးကျန်ရစ်ပါသည်။ ဒီကောင့်
ပုံကတစ်မျိုးပဲ။ တောကတက်လာတဲ့ လုံးဝစာမတတ်ပေမတတ်
ငတုံးလည်း မဟုတ်။ သူ့ရုပ်က ထက်ထက်မြက်မြက် ရည်ရည်
မွန်မွန်ပဲဟာ။ အဆင့်နိမ့်တဲ့ရုပ်လည်း မဟုတ်။ ဒါနဲ့များတောင်
ဒီကလေးထိန်းအလုပ်ကို တမက်တမော ပျော်ရွှင်တက်ကြွပြီး
လုပ်နေလိုက်တာ။

ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ ဘာမှမတတ်ရင်တောင် မဆ
လာသယ် အုတ်သယ် ပန်းရံအကြမ်း ဝင်လုပ်လိုက်ဦးမည်။
ကူလီလုပ်လိုက်ဦးမည်။ ကလေးတော့ မထိန်းချင်ပါဘူး။ တကယ်
တော့ ကလေးထိန်းဆိုတာ မိန်းမတွေအလုပ်ပဲ။ ဒီအိမ်မှာသာ
မိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့အတွက် ဆရာက ဇယားရှုပ်တယ်ဆို
ပြီး ယောက်ျားလေးကလေးထိန်း ရှာခိုင်းတာ။

ဆရာတို့လင်မယား ဟိုတုန်းကတည်းက အလုပ်
သမား ရှာပေးခိုင်းတတ်တဲ့ ဒေါ်ပုကြီးကတောင် ...

“ကလေးထိန်းယောက်ျားလေး ရှားမယ် ဆရာရဲ့၊ ရရင်
တောင် မိန်းကလေးထက် ဈေးပိုပေးရမှာ၊ ယောက်ျားလေး
ဆိုတော့ ဘယ်ကလေးထိန်းဖို့ စိတ်ရှည်မှာလဲ”

ဒေါ်ပု ပြောတာ အမှန်ပင်။ ကိုယ်နှင့် ကိုယ်ချင်း
စာကြည့်လျှင် ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ ကလေးထိန်းချင်မယ်မထင်။
ဒီကောင်လည်း ဒီလောက်အလုပ်ရှားမယ့် ရုပ်ရည်အစားထဲက
မဟုတ်ပါဘူး။

မောင်တိုး စဉ်းစားမရချိန်မှာ ထွန်းထွန်းပေါက်
ကတော့ အပြင်ဘက်က ကျောက်ပြားခင်းကွက်လပ်ကြီးကို လေ
လေးတချွန်ချွန်နှင့် တံမြက်စည်းလည်းနေပါပြီ။ သူ့ပြောတဲ့ငှက်
မွေးတွေ ကောက်ရိုးတွေ ဆိုတာလည်း တကယ်တော့ မယ်မယ်
ရရ ရှိလှတာမဟုတ်ပါ။ လက်ကသာ ကြမ်းကို တံမြည်စည်းလည်း
နေပေမယ့် မျက်လုံးကတော့ (၅၀၃)ကိုပဲ တဝဲဝဲတလည်လည်လုပ်
နေပါသည်။

ဒီရောက်ပြီးမှ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး။
ဒီနေ့အဖို့တော့ နောက်ဆုံး လုံးဝမတွေ့ရရင် တံခါးခေါက်ပြီး
တော့ကို သွားတွေ့ပစ်မိတော့မယ်။

မြမြက ချောင်းကြည့်ပေါက်ရဲ့ မှန်ဘီလူးကတစ်
ဆင့် မြင်နေရတဲ့ ကောင်ကလေးကို တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း ...
“ဟယ် ... သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းက ပြောင်းသွားပြီထင်
တယ်၊ အရင်က မိန်းမကြီးလည်း မဟုတ်တော့ပါလား”

မြမြက အိမ်တွင်းဘက် တံခါးဝနား ကြမ်းတိုက်နေရင်း အပြင်က ကြားလိုက်ရတဲ့ လေချွန်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် စပ်စပ်စုစု ချောင်းကြည့်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ ခပ်ချောချော လူငယ်လေးတစ်ယောက် မျက်မှန်လေးနှင့် တံမြက်စည်းလှည်းနေတာကို ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေတာဖြစ်သည်။ သန့်ရှင်းရေးမိန်းမကြီးနှင့် မြမြက သိကျွမ်းနေပြီ။ အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ သူ စိတ်ကြည်လင်ရင်လည်း တွေ့တဲ့သူတိုင်းကို အသံတစာစာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုသွားတတ်ပြီး သူ စိတ်မကြည်လင်တဲ့ အခါတွေမှာ သူ့ကိုလှမ်းပြီးပြတာကိုတောင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားတတ်တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကောင်ကလေး။

“ဟဲ့ ... ထိပ်ထိပ်”

“ရှင်”

ထိပ်သည် ဂျစ်စုတ်ရဲ့အခန်းတံခါးလေးကို အသာပုတ်ကာ ပုတ်ကာ တောင်းတောင်းပန်ပန် အသံလေးနှင့် ...

“သားသားရေ ... မမ ဝင်လာမယ်နော်”

“မလာနဲ့”

“ကွေကာပူတင်းလေး စားရအောင်လေနော်”

“မစားဘူး”

“သားလေးရေ ... ဂျစ်စုတ်လေးက လိမ္မာပါတယ်၊ မမလာပြီနော်”

“မ ... လာ ... နဲ့”

ဤသို့ အချိအချ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေရချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မမြမြ ခေါ်သံကို ညောင်နာနာလေး လှည့်ထူးလိုက်ပါသည်။ မမြမြက ခြေဖျားကလေးနှင့် ရွရွဆွဆွလေး ပြေးလာရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ထိပ်ထိပ်၊ အပြင်က သန့်ရှင်းရေးလူပြောင်းသွားတယ်တော့ သိလား”

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။

စိတ်ထဲက ခံပက်လိုက်ပေမယ့် နှုတ်ကတော့ ထုံးစံ

အတိုင်း ...

“ဟုတ်လား မမြမြ”

“အေးဟဲ့ ... ယောက်ျားလေးဟဲ့ ချောချောလေး”

အဲဒီ မမြမြဟာ အသက်ကသာ ကြီးလာသည်။

ဒါမျိုးဆို ပေါ့နမ်းနမ်း။ သူမို့ ကြိုက်ပလားဆို မင်းသားဆိုလည်း သူနှင့်ရွယ်တူတန်းတူ နီးနီးနားနား ကျော်ရဲအောင်တို့ ရန်အောင်တို့ လွင်မိုးတို့ ကြိုက်ဖို့စိတ်မကူး။ မမျှမတ မထော်မနန်းနီးအောင်ရင်တို့ မြင့်မြတ်တို့ စသဖြင့် အငယ်အနုကလေးတွေကို သူကကြိုက်သည်။

စစချင်းနွေက မျက်နှာပုပ်ပုပ်ကြီးနှင့် သဘောမကောင်းလောက်ဘူးလို့ ထိပ် မှန်းဆမိခဲ့တဲ့ မမြမြဟာ တကယ်တမ်းတော့ သဘောမဆိုးပါ။ မရင်းနှီးသေးသူကို မဖော်ရွေတတ်ပဲ

ရင်းနှီးသွားရင် သူ ရဲတင်းသွားရင်တော့ သူ့ရဲ့အပေါ်စိန်စာဆို ပေါ်လာပြီ။

“ဒီမှာ ဂျစ်စုတ် ပြောမရဘူး မမြမြရယ်၊ ပြောပါဦး”

“အို ... သူ အချိန်တန် ဗိုက်ဆာရင် ဝင်ခွင့်ပြုမှာပဲ။ ဘာ ထူးဆန်းလဲ၊ ညည်းကိုကလည်း တကူးတက ကဲကဲတူး ချောမနေနဲ့”

ထိပ်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

“လာကြည့်စမ်း ... လာ၊ နင့်လိုပဲဟဲ့ မျက်မှန်ကလေးနဲ့”

မမြမြဟာ တံခါးဆီပြေးကပ်ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... လာကြည့်ဆို”

လေသံသဲ့သဲ့အပြင် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သေး၍

“မကြည့်တော့ပါဘူး မမြမြရယ်”

မမြမြက လေးငါးလှမ်းပြန်လှည့်ပြေးလာပြန်ရင်း

“ကောင်လေးက ငါတို့အိမ်ဘက် လှည့်လှည့်ကြည့်နေလို့ လာကြည့်စမ်းပါ”

“မမြမြ ချောင်းကြည့်နေတာ သိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“ချောင်းကြည့်ပေါက် မှန်လေးမှာ လူတစ်ယောက် ချောင်း ကြည့်လိုက်ရင် အရိပ်ကွယ်ပြီး မှောင်သွားတာက အသိအကြီးဟာကို၊ ထိပ် အပြင်ကပြန်လာပြီး ဘဲလံတီးလိုက်ရင် မမြမြ လာဖွင့်ရင် ချောင်းကြည့်လိုက်တာကို အမြဲသိတာပဲ”

“ခုဟာကတော့ သူက ကြည့်နေပုံတစ်မျိုးဟဲ့၊ လာကြည့်ပါ ဆို၊ နင်ဟာလေ အတော်ပဲလုပ်တယ်”

ထိပ်က စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် လက်ထဲကမန်းကို ထမင်းစား စားပွဲပေါ် ပြန်ချပြီး အိမ်တံခါးပေါက်ဆီ လိုက်ခဲ့ရပါ သည်။ မမြမြ ကျေနပ်အောင် ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှလည်း ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘုရား ... ဗုဒ္ဓ”

ထိတ်ခနဲလန့်ကာ မှန်ဘီလူးလေးမှ ခွာလိုက်တဲ့

ထိပ်ရဲ့အမူအရာကြောင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဘုရားတ၊စရာလား၊ ဘာလဲပြောစမ်း ... မှန်မှန်”

“ဪ ... ထိပ်ကလည်း ချောင်းကြည့်တုန်း၊ သူကလည်း ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လန့်သွားတာ၊ အဲဒီမှာမြင် ရတဲ့ပုံတွေက မှန်ဘီလူးခုံးကြီးတွေနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံကြီး တွေလို ပြူးတူးပြိတ်ကြီးတွေနဲ့ဆိုတော့ လန့်တာပေါ့”

ပြောပြီး ထိပ်က တစ်ချက် ထပ်ချောင်းကြည့်လိုက် ပြန်ပါသည်။ မှန်ဘီလူးခုံးလို ရုပ်ကြီးနှင့်ပင် ဒါဟာ ဟို“ထွန်း ထွန်းပေါက်” ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဆိုတာ သေချာသိနေသည်။ သူ့ ရုပ်သန့်သန့်လေးဟာ ခင်မင်စရာကောင်းလှ၍ မမှတ်မိစရာမရှိပါ။

သူ့ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အဝတ်အစားတွေက ဟိုးနေ့ကနဲ့မတူဘဲ
ဟောင်းနွမ်းနေတာကလွဲရင် သူ့ပုံစံလေးက ဘာမှမပြောင်းလဲပဲဟာ။

နေပါဦး။ သူက ဘာကြောင့် ဒီအခန်းရှေ့မှာ
တံမြက်စည်းလှည်းနေရတာလဲ !! ။ ဘုရား ... ဘုရား။ ဒီအခန်း
ထဲ ထိပ်ဝင်သွားတာ သူ့သိနေတော့ ထိပ်ကိုများ လာရှာနေတာ
လား။ အမယ်လေး ... ရင်တွေ့တဒုတ်ဒုတ် ခုန်လိုက်တာ။

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး”

“ရှန်”

“မကြည့်ချင်ပေလို့နော်”

“ဪ ... မမြမြကလည်း၊ ကြည့်မှတော့ သေသေချာချာ
ကြည့်ထားရမှာပေါ့”

ထိပ်ကလည်း မမြမြကို သူ့အတိုင်း တိုးဖျဖျလေသံ
ကလေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘာကို သေချာကြည့်တာလဲ”

“သန့်ရှင်းရေးသမား ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားတာလား၊
ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူဆိုးလား လူကောင်းလား
ကြည့်ရတာပေါ့”

ထို့နောက် ထိပ်က တံခါးနားက ခွာလာခဲ့သည်။
အစစ်ပဲ။ အဲဒီ ထွန်းထွန်းပေါက်ဟာ ဒီဘက်ကိုချည်း တကြည့်
ကြည့် လုပ်နေတာ။ သေချာပါတယ်။ ထိပ်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား
လာပြီးရစ်သိနေတာအပြင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ထိပ်သည် ကိုယ့်

အတွေးနှင့်ကိုယ် ဂျစ်စုတ်ရဲ့တံခါးကိုလည်း ခေါက်မနေမိတော့ဘဲ
ဆတ်ခနဲ လက်ကိုင်ဘုလှည့်ဖွင့်ကာ ဝင်သွားလိုက်မိပြီး ဗန်းကို
စာရေးစားပွဲပေါ်အချ ...

“အား”

ထိပ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီးကိုက်လိုက်တဲ့ ဂျစ်စုတ်
ရဲ့ပါးစပ်မှ ကိုယ့်လက်ကို အတင်းအော်ဟစ်ဆွဲရန်းလိုက်ရပါသည်။
ဘာမပြောညာမပြော အနားကိုပြေးလာပြီး လက်ကိုဆွဲကာ ကုန်း
ကိုက်လိုက်တာ။

“အား ... နာလိုက်တာ”

ထိပ်သည် နာလွန်း၍ ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်လည်
တက်လာသည်။ ကိုယ့်မှာသာ မျက်ရည်လည်တက်လာရသော်
လည်း ဂျစ်စုတ်ကတော့ ထိပ်ရဲ့ဆွေ့ဆွေ့ခုန် နာကျင်သွားပုံကို
သဘောတွေ့ခွေ့ပြီး တခိုးခိုးနှင့် အူတက်မတတ် ရယ်မဆုံးအောင်
ရိုနေလေသည်။

ဒီနေ့မှ လေးရက်မြောက်နေ့။ နှစ်ကြိမ်အကိုက်ခံရ
ပြီးကာ ခြောက်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ်ထက်မနည်း ဆံပင်ဆွဲခံရပြီး
သားရေကွင်းနဲ့ပစ်တာ၊ လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထုတာ၊ ကုတ်ခြစ်ဆိတ်
ဆွဲတာကိုတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရေတွက်မရအောင် မြိုင်မြိုင်
ဆိုင်ဆိုင်ကြီးကို ခံရသည်။

“ဟော ... ကဲ ... ကြည့်။ ကိုက်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်
လား”

အော်သံကြောင့် ပြေးလာကြည့်တဲ့ မြမြသည် မျက်ရည်လေး တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ကျလာတဲ့အထိ နာနေတဲ့ ထိပ်ကိုတွေ့လျှင် စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ ကိုယ်ခံခဲ့ရဖူးတဲ့ ဒဏ်မျိုးတွေမို့ ကိုယ်ချင်းလည်းစာသည်။

“ဂျစ်စုတ် ...! နင် မမကို ကိုက်ပြန်ပြီလား၊ နင်တော့နော် ငါတီးမိတော့မယ်”

“တီးပေါ့”

“နင်နော် ... ဒီမမက နင့်ကိုပြန်မလုပ်လို့ ပိုနှိပ်စက်နေတာလား၊ သည်းမခံနိုင်လွန်းအားကြီးရင် ဘယ်သူမဆို ပြန်လုပ်မှာပဲ၊ ကြာရင် နင့်ကို ထိန်းပေးမယ့်သူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နားလည်လား”

ဂျစ်စုတ်က မြမြကို ဗြဲခနဲ လျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဂျစ်ပုတ်တောင် အပိုးကျိုးနေပြီ၊ လိမ္မာနေပြီ၊ နင် သိရဲ့လား၊ သူ့ကိုထိန်းတဲ့လူစကား နားထောင်နေပြီတဲ့- နင်ပဲ ဆက်ဆိုးနေတာ၊ နင်မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... တိတ်ပါ ထိပ်ထိပ်ရယ်၊ ကြည့်စမ်း ... အမယ်လေး ... အကွင်းကြီးက ကြောက်စရာကြီး၊ ကလေးထိန်းဆိုတာလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ပဲလေ၊ လူကြီးနဲ့ကလေးပဲဆိုပြီး အရာရာ ကလေးကို ဘယ်သူမှ ထိုင်ခွင့်လွှတ်မနေ

နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်အသား အကြိမ်ကြိမ်နာတော့ သင်းကို ပြန်လုပ်ကြရော၊ သူ့အမေက သူ့သားကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံတော့၊ နည်းနည်းလေး ဖိုးခနဲ ဖတ်ခနဲ ပြန်လုပ်တာသိရင် အလုပ်ဖြုတ် အလုပ်ဖြုတ်နဲ့ တစ်ယောက်ကို နှစ်ပတ်ခံလိုက် ဆယ်ရက်ခံလိုက် ...

တစ်လခံတဲ့လူတောင် ခပ်ရှားရှား၊ ငါလည်းဂျစ်စုတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူး၊ ကလေးထိန်း သတ်သတ်ခေါ်ပါလို့ ပြောရတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ သူတို့မွေးကတည်းက ငါရှိပေမယ့် ငါ့လက်ပေါ်ကြီးလို့ ချစ်တော့ ချစ်ပေမယ့် အသားနာတော့ ပြန်လုပ်မိမှာလေ၊ အဲဒီကျ အလုပ်ဖြုတ်ရ အိမ်ပြောင်းရ ဖြစ်ဦးမယ်၊ အဲဒါကြောင့်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး ဇွတ်ပြောရတာ”

ဂျစ်စုတ်က သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ လိမ်ဖယ်ဖယ်နှင့် ခရချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားကာ သူ့ဟာသူ သွားတိုက်နေသည်။ သူ့မှာအောင်ကျင်အောင် လုပ်လိုက်လို့ ထိပ်နာသွားပြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီ၊ ငိုသွားပြီဆိုရင်တော့ သူ လုပ်စရာရှိတာ သူ့ဟာသူ ပြောစရာမလိုဘဲ ဆောင်ရွက်နေတတ်သည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလောက် မဆိုးကြပါဘူးဟယ်၊ အဖေရော အမေရောက အပြိုင်အဆိုင် စီးပွားရှာနေတော့ ကလေးတွေက အထိန်းနဲ့ပဲ နေကြရရှာတာ၊ အမြွှာဆိုတော့အထိန်းက နှစ်ယောက်၊ အထိန်းအချင်းချင်း မတည့်တာ စိတ်ပုပ်

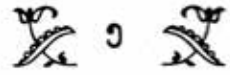

တာ တူန်းတိုက်တာတွေ သူတို့က မြင်နေသိနေ အတတ်
ကောင်းတွေတတ် ...

အထိန်းတွေက ဆိုးရင်ဆိုးသလို လူတစ်ခါပြောင်း
တစ်မျိုးပျက်၊ တစ်မျိုးဆိုးပြီး ကျန်ခဲ့တာ ထိပ်ထိပ်ရဲ့
တဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာတာကို သူ့အဖေရော အမေရောက
မဆုံးမနိုင်ကြဘူးလေ၊ အပြိုင်အဆိုင် စီးပွားရှာတယ်ဆိုရာမှာ
သူတို့က ပြိုင်ပြီးတော့ကို ရှာနေတာ ...

သူတို့ကွဲသွားတာ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊
ကွဲသွားပြီးတဲ့နောက် ကလေးတွေက ပိုဆိုးလာတယ်၊ ကွဲ
သွားပြီးတဲ့နောက်လည်း ကိုယ်ယူထားတဲ့ တစ်ယောက်စီ
ကို အချိန်ပေးပြီး ဂရုစိုက်တာ ဆုံးမတာမှ မလုပ်ကြတာ၊
မမက ပထမကလေးထိန်း မခေါ်တော့ဘဲနေတာ၊ ငါက
မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောပြတော့ ငါ့လည်းလက်
မလွှတ်ချင်တာနဲ့ ကလေးထိန်းတွေ ပြောင်းခေါ်နေခဲ့တာ
များလှပြီ ထိပ်ထိပ်ရဲ့၊ နင်လည်း ရေစက်ပါသလောက်
ပေါ့ဟယ်”

ထိပ်က ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ဂျစ်စုတ်ကို
ကြင်ကြင်နာနာလေး လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“အာကာ ... ရော၊ ထမင်းစားတော့၊ ပြီးရင်ရေချိုး၊ ကျောင်း
စောစောသွားမယ်”

“ထမင်းမစားချင်သေးဘူး”

“ခါတိုင်းထက် နာရီဝက်တောင် မစောပါဘူးကွ၊ မင်းက
ထမင်းမစားချင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရုပ်ဆက်တပ်
ချင်နေသေးတာပါ၊ ညနေပြန်လာမှတပ်ကွာ၊ ပြီးခါလည်း
နီးနေပြီပဲ”

“ကျောင်းကို ဘာလို့ စောစောသွားမှာလဲ”

“ကျော်စွာတို့ဆို စောစောသွားတယ်လေ”

ဂျစ်စုတ်မျက်နှာက စူပုပ်သွားရရင်း ...

“ဒီကောင်က အခြောက်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကျောင်းစောစောသွားပြီး ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဆော့တယ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထား
လိုက်ရရင်း ...

“ဆော့တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆော့ပစေပေါ့ကွ”

“ကျောင်းကို စောစောသွား၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ဆော့၊ စကားတွေပြော၊ အဲဒီကောင်ကို ကြည့်လို့မရဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... ကြည့်လို့မရလို့မရဘူး၊ သူက မင်းညီလေးလေ”

“အမြှာဆိုတာ တူတူပဲ၊ ညီလေး မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက တနင်္ဂနွေနေ့ မွေးတာတဲ့၊ မင်းလည်း မွေးပြီးရော ငါးမိနစ်နေတော့ တနင်္လာနေ့ထဲ ရောက်သွားရော၊ တနင်္လာနေ့ထဲရောက်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်နေမှ ကျော်စွာကိုမွေးတာ၊ သူက အငယ်လေကွာ၊ ကိုယ့်ညီကိုယ် ချစ်ရမယ်၊ ခေါ်ရမယ်”

“သူကလည်း သားကို မချစ်ပါဘူး၊ ခေါ်လည်း မခေါ်ပါဘူး”

“သူခေါ်တာ မခေါ်တာ မင်း အလုပ်မဟုတ်ဘူး အာကာ၊ မင်း ခေါ်ရမှာက မင်းအလုပ်၊ မင်းကအကြီး၊ ယောက်ျားဆိုတာ Gentleman ဖြစ်ရတယ်၊ Gentleman ဆိုတာ မင်းသိလား”

ဂျစ်ပုတ်က ထမင်းပလုပ်ပလောင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်

ပါသည်။

“အေး ... ယောက်ျားလည်း ပီသရတယ်၊ ယောက်ျားပီသတဲ့သူဆိုတာ သဘောထားကြီးရတယ်၊ သဘောထားမသေးသိမ်ရဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ရတယ်၊ အနစ်နာခံရတယ်၊ ကိုယ်က တစ်မိနစ်ပဲကြီးကြီး လူကြီးနေရာကနေရင် မင်းက အစ်ကိုသူကညီ မင်းကို သူလေးစားလာရမှာပေါ့၊ သူကလူကြီးဆန်သွားရင် မင်းက အစ်ကိုဖြစ်ပြီး ညီကိုလေးစားစရာဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ မင်း သူ့စကားနားထောင်မလား၊ မင်းစကားကို သူ နားထောင်ရမှာလား”

“သားစကားကို သူ နားထောင်ရမှာ”

“အေး ... ဒါဖြင့် မင်း သူ့ကိုစကားပြောရမှာပေါ့၊ မင်းကို ကျော်စွာနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မင်းအဖေက မှာထားလား”

“မမှာထားဘူး”

“အေး ... ဒါဖြင့် ပြောရမှာပေါ့ကွ”

“သူကလည်း မပြောဘူး၊ သူက သားကို ကြည့်တောင်မကြည့်ဘူး၊ ခေါင်းငုံ့ထားတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဟိုဘက်လွဲကြည့်နေတယ်၊ သူ့ကိုတော့ သားနဲ့မခေါ်ဖို့ မေမေ မှာထားသလား မသိဘူး”

“မှာထားမယ် မထင်ပါဘူးကွ၊ ဖေဖေတောင် မမှာတာ မေမေလည်း မှာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက သူ မခေါ်ဘူးထင်ပြီး မခေါ်သလို သူကလည်း မင်းမခေါ်ဘူးထင်ပြီး မခေါ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် မိဘရဲ့ မပြေလည်မှုတွေ မာန်မာနတွေကြားမှာ မြေစာပင်ပမာ ညပ်ရသည့်ကလေးတွေကို သနားမိပါသည်။ "သူတို့အသိထဲမှာ သူတို့အဖေနဲ့ အမေဟာ ကွဲကွာသွားကြ၍ တစ်ကိုယ်တစ်ယောက် တာဝန်ယူကာ ပါသွားရတဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုဟာလည်း အဖေနဲ့ အမေအလားပင် မခေါ်မပြော နေရမည် ပတ်သက်စရာမလို။ ရန်သူတွေဖြစ်ရမည်၊ ချစ်ဖို့မလို၊ သီးခြားစီဖြစ်သည်ဆိုတဲ့ အတွေးအထင်မျိုး ဝင်နေကြသည်။

မိဘတွေဟာ လင်မယားချင်းသာ ကွဲကွာနေတာ ဝေးဝေးပြောင်းရွှေ့နေကြသလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ ဒီကွန်နို မိနီယမ်မှာပင် နှစ်ခန်းပိုင်ကာ တစ်ခန်းကို အရင်က ဦးသီဟထွန်း ရဲ့ ရုံးခန်းလုပ်ထားသည်လို့ဆိုသည်။ လင်မယားကွဲတော့ ဦးသီဟ ထွန်းက မျက်စောင်းထိုးက သူ့ရုံးခန်းကိုပဲ ပြောင်းရွှေ့နေလိုက် ကာ ရုံးခန်းကိုပဲ နေရာပြောင်းလိုက်တာ။

ဒါတွေကို ကိုမောင်တိုး ထံမှ သိရသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲမတွေ့တောင် ရဲဖန်ရဲခါတော့ သွားရင်းလာ ရင်း တွေ့မှာပင်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျောင်းမှာတစ်တန်းတည်း တစ်ခန်းတည်း တက်နေကြရတာ။ အစကတည်းက သူတို့နှစ် ယောက်ကို ဆရာမတွေက ခွဲခွဲထားတာလို့ ကိုမောင်တိုး ပြောသည်။ အခုလည်း အတူတူ မထိုင်ကြရတော့ စကားမပြောကြ မခေါ်ကြ အတူမဆော့ကြဘဲ ကလေးချင်းကပါ သူတို့ပါ ကွဲရမည်အမှတ် နှင့် ကွဲနေကြတာမျိုးပင်။

"မင်း ကျော်စွာနဲ့ မခေါ်ချင်ဘူးလား"

"မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ သူတောင်မှ မခေါ်ချင်တာ"

"သူ့ဘက်ကို ထည့်မပြောနဲ့၊ မင်းဘက်ပဲ မင်းနဲ့ဆိုင်တယ် လို့ ငါပြောထားတယ်၊ သူ ခေါ်ချင်လား မခေါ်ချင်လားက မင်း သေသေချာချာ မသိဘူး၊ မင်း မခေါ်ချင်ဘူးလားပဲ ပြော"

ဂျစ်ပုတ်က စဉ်းစားချင်ချိန်နေပြီးမှ ...

"သား သူ့ကိုကြည့်ဦးမယ်"

တွေးတွေးဆဆ ပြောပုံကြောင့် ထွန်းထွန်းပေါက်က

မိကာ ဂျစ်ပုတ်ခေါင်းလေးကို အသာပွတ်လိုက်ပါသည်။

"အေး ... ကြည့်မယ်၊ မင်းလည်းကြည့်၊ ငါလည်းကြည့် မယ်၊ ကဲ ... ရေချိုး၊ ငါတို့ ကျောင်းကိုစောစောထွက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

ဂျစ်ပုတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ဂျစ်စုတ်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၊ မုန့်ဘူးနှင့်ရေဘူး တို့ ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းသေးသေးလေးကိုဆွဲ၊ ဂျစ်စုတ်ရဲ့လက် ခြေဖက်ကိုဆွဲပြီး မမြဲမြဲ ဖွင့်ပေးတဲ့တံခါးမှ ထိပ်က ထွက်လိုက် သည်။

“ဂျစ်စုတ် ... ကောင်းကောင်းသွား၊ မမစကား နားထောင်
ဂျစ်စုတ်က မြဲမြဲဘက်လှည့်ကာ လျှာထုတ်ပြော
ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထိပ်ကိုမော့ကြည့်ကာ မှုန်တေထောင့်

“လက်ကိုဆွဲထားတာ နာတယ်၊ နည်းနည်းလျှော့
“မမက လျှော့လိုက်ရင် မင်းက ရုန်းပြေးမှာ”

ထိပ်သည် ဂျစ်စုတ်ကိုဖြေရင်း အာရုံက တခြား
နေပါသည်။ အလယ်နေရာကွက်ကွက်မှာတော့ သူ မရှိတာ
ချာသည်လေ။ လှေကားထစ်တွေမှာပဲ ပုန်းနေမလား၊ ဒါမှမဟုတ်
အောက်ထပ်မှာပဲ သွားစောင့်နေသလား။ ထွန်းထွန်းပေါက်
ယောက် ထိပ်ကို လာရှာနေသည်ရယ်လို့တော့ ထိပ်က
အလျှောက် ယုံကြည်နေမိသည်။

ဘယ်နားမှ အစအန မတွေ့၍ ထိပ်က ဓာတ်
ကားဆီ လှည့်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်ကတံခါးတစ်ချပ်ဖွင့်သံကြား
ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဟင်”

ထိပ်သည် သူ့လိုပဲ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးလွယ်
ကလေးတစ်ယောက်လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုအခန်းထဲက ထွက်လာ
ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မြင်လျှင် အလန့်တကြား အံ့အားသင့်
ပါသည်။ ကြည့်စမ်း။ ဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဓာတ်လှေကားဆီ အစ
အလွှား ကပ်လာကြသည်။ အပေါ်က ပြန်ဆင်းလာမည့်

ကားကို စောင့်နေရင်း နီးကပ်လာတဲ့ကလေးကို ကြည့်မိတော့
“အယ်” ခနဲ နောက်တစ်ကြိမ် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ ဒါ ...
အော်ရဲ့အမြှောက်လေးပဲ။ ဂျစ်ပုတ်ဆိုတာ ...။ ထိပ်က ဂျစ်စုတ်
ကြည့်ရာ ဂျစ်စုတ်က ခေါင်းကိုတစ်ဖက်လှည့်ထားပါသည်။
ကလေးကတော့ ဂျစ်စုတ်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဟေ့”

ထိပ်သည် လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်
ကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားပါသည်။ ဒုက္ခပဲ။ သူက လိုက်ခေါ်နေ
ကလေးတွေနဲ့မို့ သူတို့စိတ်ဝင်စားစရာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
သည်။ မသင့်တာမို့ ထိပ်က ခုမှတွေ့သလို တစ်ချက်လှည့်
ရင်း ...

“ဪ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က စိတ်မသက်မသာ မပျော်မရွှင်
နေတဲ့ ထိပ်ကို ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်က အာကားကို ထိန်းတာ”

“ရှင် ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာရှိလဲ”

“ရှင်က ကလေးထိန်းအလုပ် လုပ်ရမယ့် လူတစ်ယောက်
ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ပြုံးစိစိနှင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ အင်္ကျီအစုတ်ဝတ်ထားတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ တူတယ်”

“အဟား ဟား”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ခေါင်းမော့ရယ်ရင်း ...

“ပျော်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီနေ့”

“ဘာကိုပျော်နေတာလဲ”

“ကျောင်းသွားဖော်တွေနဲ့လည်း ဆုံတယ်လေ၊ ပြီးမှ ထိပ်က ကျွန်တော့်ကို သူဌေးလေးနဲ့ တူတယ်ဆိုတာ ပွင့်ဟလာတဲ့ ဓာတ်လှေကားတံခါးထဲ ထိပ်က

လှမ်းဝင်လိုက်၍ ထွန်းထွန်းပေါက်ကလည်း ဖြစ်ပုံတူပုံတူပဲ ဆွဲပြီး ကမန်းကတန်း လိုက်ဝင်သည်။

“ဘာပဲပြောပြောပါ၊ ရှင်က ကလေးထိန်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ထိပ်က မြူးထူးလန်းဆန်း တက်ကြွနေတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ရဲ့ရုပ်ကို အကဲခတ်ရင်း ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းနည်းသက်တောင့်လေး ကျိတ်ရှိုက်ရင်း ညည်းညူသလို ပြောမိပါသည်။

“ဟိတ် ... အာကာ၊ ငါက မင်းရဲ့ဘာလဲ ပြောပြလို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သားကိုထိန်းတာ”

“ရှင် အဲဒီအိမ်ရဲ့ အမျိုးလား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အမှန်ကို ပြောနေတာကို ယုံကို မယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ပြဿနာပါပဲဗျာ”

“ရှင်က ကလေးထိန်းရမယ့် လူတန်းစားထဲကမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွတ် ... ခင်ဗျားတောင် ဟုတ်သေးတာပဲဟာ”

“ထိပ်ကလည်း ကလေးထိန်းအလုပ်လုပ်မယ့် လူတန်းစားထဲက မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းလေး ပြူးဝိုင်းလာပြီး မကျေနပ်သလိုပြောလျှင် ထွန်းထွန်းပေါက်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း ...

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ကလေးထိန်း လုပ်နေလဲ”

“ထိပ် ကလေးထိန်းလုပ်ဖို့လာတာကို မဟုတ်ဘူး”

ထိပ်ရဲ့အသံလေးက တုန်ခတ်ချင်လာသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ထိပ်ကို ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေမိရင်း ...

“ဟင် ... ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခြင်းတောင်းဆွဲထားတဲ့ ထိပ်ရဲ့လက်ဖျံတစ်ဖက်မှာ နီညိုရောင်ထ၊နေတဲ့ သွားရာအကွင်းကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း မေးမိသည်။ ထိပ်က ဘာမှမပြောဘဲ နှာသီးဖျားလေးတွေ နီရဲလာကာ မျက်နှာကို မော့ထားပါသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက် နားလည်ရိပ်မိသည်။ ငိုမိမှာစိုးလို့ မျက်ရည်တွေ အောက်ကျမလာအောင် မော့ပြီးထိန်းထားတာ။

“ထိပ် ... ဒါ ဘာလဲ”

“သား သိတယ်”

ထိပ်က မဖြေဘဲ ဖြေလိုက်တာက ဂျစ်ပုတ်။ ပေ
ဆောင်ဆောင်နှင့် မလုံခြုံတဲ့ အမူအရာရှိနေသော ဂျစ်စုတ်ကို ဂျစ်
ပုတ်က ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ...

“ဒီကောင် ဂျစ်စုတ် ကိုက်တာ၊ ဒီကောင်က ကိုက်တတ်
တယ် ခွေး”

ဂျစ်စုတ်က ဂျစ်ပုတ်ကို ခြေတစ်ဖက်နှင့် လှမ်းကန်
လိုက်ရာ ဂျစ်ပုတ်က ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဆောင့်ကန်လိုက်ပါသည်။
ဤသို့ဖြင့် ဓာတ်လှေကားအိမ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်
တစ်ပြန် ကန်နေကြတော့သည်မှာ ထိပ်နှင့် ထွန်းထွန်းပေါက်ပါ
ရှောင်မလွတ်တော့အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်ကောင် နှစ်ကောင်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဆောင့်အော်လိုက်၍ ဂျစ်ပုတ်
က ချက်ချင်းရပ်လိုက်ကာ ဂျစ်စုတ်ကတော့ တစ်ချက်ကြောအောင်
လှမ်းလုပ်လိုက်လျှင် ဂျစ်ပုတ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မှန်တေတေ
မော့ကြည့်သည်။

“မကြည့်နဲ့ အာကာ၊ မင်း ပိုလိမ္မာတယ်ဆိုတာ မင်း ပြ
လိုက်ရတာဆိုတော့ မင်း နိုင်သွားပြီ၊ ကျော်စွာကတော့
မင်းကို သေသေချာချာ ဆုံးမသွန်သင်နိုင်တဲ့လူကြီး မရှိ
သေးတော့ မင်း ရှုံးသွားတာပေါ့ကွာ”

“မရှုံးဘူး”

“ရှုံးတာပေါ့၊ မင်းက အာကာထက် ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာ လူ
ပုံအလယ်မှာ ပေါ်လွင်သွားတာပဲဟာ၊ မင်းမမလည်း သိ
သွားတယ်၊ ငါလည်း သိသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်ညစ်
စရာ မလိုဘူး၊ လူကြီးစကားကို တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ နားထောင်
ရတယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးဆိုတဲ့ တစ်ချက်ပဲ မင်း
ရှုံးသေးတာ၊ ကျန်တဲ့အချက်တွေမှာ မင်းကပိုလိမ္မာပြီး
မင်းနိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီမမကိုလည်း သူ ကိုက်ထားတယ်၊ အဲဒါလည်း ဆိုးတာ
ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ အဲဒါ သိပ်ဆိုးတာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီမမကို
ကိုက်ရတာလဲ ကျော်စွာ”

ဂျစ်စုတ်က မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

“လူဆိုတာ မကိုက်ဘူး၊ လူရဲ့သွားဟာ အစားစားဖို့
ကြိတ်ဝါးဖို့ပဲသုံးတာ၊ တိရစ္ဆာန်တွေမှ ကိုက်တတ်တာ၊
ကိုက်တတ်တယ်ဆိုရင် အဲဒါ တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါသိ
တယ်၊ မင်း ဒီမမကို တိရစ္ဆာန်စိတ်နဲ့ ကိုက်လိုက်တာမ
ဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ စ၊ ပြီးကိုက်လိုက်တာပဲနေမှာ၊ ဒါပေမဲ့ အား
နည်းနည်းပြင်းသွားတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဂျစ်စုတ်က မဖြေ။

ဓာတ်လှေကားက ရပ်သွားပြီမို့ ပွင့်ဟသွားတဲ့

အားလုံးထွက်လိုက်ကြပါသည်။

“ဦးဦး ... သားက ကိုယ့်ခြင်းကိုယ်ကိုင်တယ်၊ သူကမကိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်မယူဘူး”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒါ သူမေ့နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ထိပ် ... ကျော်စွာကို ခြင်းတောင်းပေးလိုက်”

ထိပ်က စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်တဲ့ရုပ်နှင့် ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေကာ ဂျစ်စုတ်ထံ ခြင်းမပေးပါ။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ထိပ်ရဲ့ လက်ထဲမှခြင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ကာ ဂျစ်စုတ်ရှေ့ ထိုးပေးရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ကျော်စွာ၊ မင်းအစ်ကိုလည်း ယောက်ျားလေး၊ မင်းလည်း ယောက်ျားလေး၊ သူ့ခြင်း သူကိုင်တာ မင်းတွေလား၊ ခြင်းကပေါ့ပေါ့လေး၊ မလေးဘူး၊ မင်းဆွဲနိုင်တယ် ရော”

“ပေးပါ ကိုထွန်းပေါက်၊ ထိပ်ကိုပဲ ပေးပါ”
ထိပ်က လက်လှမ်း၍ တောင်းသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်စွာ၊ မင်းက ယောက်ျား၊ မင်းမမေ့မိန်းမ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမထက် တော်ရတယ် တတ်ရတယ်၊ မင်းမမမှာ ကျောကုန်းပေါ်မှာလည်း ကျောပိုးအိတ်ကြီးနဲ့ လက်တစ်ဖက်ကခြင်း၊ လက်တစ်ဖက်ကမင်းဘယ်တစ်ခုမှ မအားဘူး၊ မင်းကတော့ ကျောမှာလည်း အိတ်မရှိဘူး၊ ဟိုဘက်လက်က အလကားလွတ်နေတာ ရော ... ယူကိုင်”

“ဟေ့ကောင် ယူလိုက်လေ၊ ငါလည်း ဒီမှာဆွဲထားတာ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ မင်း အခြောက်လား”

“အာကာ ... သူ အခြောက်မဟုတ်ဘူး၊ အဲလိုမပြောရဘူး၊ ကဲ ... ကျော်စွာ၊ ခြင်းယူမှာလား မယူဘူးလား”

“ခြင်းမကိုင်ဘူး၊ ကျောပိုးအိတ်ပဲ လွယ်မယ်”

“ခြင်းက ပိုပေါ့တာနော်”

“ကျောပိုးအိတ်ပဲ လွယ်မယ်”

“ထိပ် ... အိတ်ပေးလိုက်”

ထိပ်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေချိန်တွင် ဂျစ်စုတ်က ထိပ် ပခုံးပေါ်က ကြိုးသိုင်းပြားကို သူ့ဟာသူ လမ်းဆွဲယူချသည်။ ထိပ်က ကျောပိုးအိတ်ကို အသာဖြုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဂျစ်စုတ်က ကျောပိုးအိတ်ကို သူ့ဟာသူလွယ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှငိုက်စိုက်စိုက် ထွက်သွားနှင့်လေသည်။

“ဂျစ်စုတ် ... နေဦး”

“သူ့ကို ဂျစ်စုတ်လို့ မခေါ်နဲ့ ထိပ်၊ သူ့ကို ကျော်စွာလို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ဂျစ်စုတ်ဆိုတာ လူဆိုးလူပေ နာမည်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျော်စွာဆိုတာက ရှေးခေတ်က မြန်မာ့သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးတွေနာမည်၊ အဆင့်ချင်း တခြားစီပဲ။ ဒီကောင်က သူ့တာဝန် သူယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ကောင် ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကို ကျော်စွာလို့ပဲ အမြဲတမ်းပြောင်းခေါ်တော့”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
 ဝါသည်။ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း အတူတူလျှောက်နေဖြစ်ရတဲ့
 အဖြစ်ကိုလည်း အိပ်မက်လားလို့တောင် ထင်မိသည်။ သူတကယ်
 ဝင် ဂျစ်ပုတ်ကို လာထိန်းနေတာပဲ။ ဂျစ်ပုတ်နှင့် တန်းတူရည်တူ
 လိုက်အောင်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ ဂျစ်ပုတ်ဟာ ခုတော့လည်း အပိုးခပ်
 ကျီးကျိုးပါလား။ ဂျစ်ပုတ်လောက် ဆိုးပုံမရပါဘူး။

ကိုယ်သာလျှင် ကံဆိုးလို့ ဂျစ်ပုတ်ကို ထိန်းနေရတာ။
 “ဂျစ်ပုတ် ... အဲ ... ကျော်စွာ မမလက်ကို လာတွဲဦး”

“မတွဲဘူး”

“လိမ္မာတယ်၊ လာ ... သား လာ”

“မလာဘူး”

“နေပစေ၊ လက်လာမတွဲပစေနဲ့လေ၊ လက်မတွဲပေမယ့်
 ရှေ့ကနေ နှစ်လှမ်းလောက်ပဲခွာပြီး လိမ်လိမ်မာမာလျှောက်
 နေရင် လွတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ရှေ့ကနေ မစောင့်ဘဲပြေးရင်
 သာ ဇက်ပိုးလှမ်းအုပ်လိုက်၊ ပါးစပ်က ဘာမှပြောမနေနဲ့၊
 ပါးစပ်က ပြောတာကို ဒီကောင်က သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး၊
 လက်ကသာ တီးလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ထိပ်ကို ဒီကောင်
 ကိုက်ရင် ဒီကောင် နောင်တစ်သက်လုံး မကိုက်တော့မယ့်
 နည်းနဲ့ အပြစ်ပေးလိုက်”

“ဘာနည်းလဲ”

ထိပ်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မေးသလို ဂျစ်ပုတ်
 ကလည်း သူ့ကို ဘာနည်းနှင့်များ လုပ်မလို့လဲလို့ စိတ်ဝင်တစား
 စောင်းစွေလှည့်ကြည့်ပါသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဂျစ်ပုတ်
 အသည်းယားအောင် ထိပ်ရဲ့အနားခေါင်းကြီး တိုးကပ်ကာ လက်
 ဝါးနှင့်ကွယ်ပြီး တရွတ်ရွတ် ပြောသည်။

“ဘာပြောတာလဲဟင်”

ထိပ်ရဲ့ အူကြောင်ကြောင်ဟန်က ဟာသမြောက်လှ
 သည်။

“ခင်ဗျားကလည်း လူပြက်တွေ ပြက်တာကျနေတာပဲ၊
 တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောလိုလည်းဆုံးရော ဘာပြောတာလဲ
 ဟင် ဆိုပြီး အူကြောင်ကြောင်မေးပုံက တစ်ထေရာတည်းပဲ”

ထိပ်က မျက်စောင်းလေး ထိုးကာ ...

“ထိပ်က တကယ်မကြားလိုက်တာပါ”

“မကြားတာက အမှန်ပဲ”

“တကယ်မကြားလို့ မေးတာပါဆို”

ရှေ့ကလှည့်ကြည့်ရင်း လျှောက်နေတဲ့ လည်ပုံရတဲ့
 ဂျစ်ပုတ်က ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာသည်။

“ဟာကွာ ... ခုံးဝေးတာက လွန်ရော၊ ဟိုမှာ ကျော်စွာက
 တောင် ရယ်နေပြီ၊ ကျွတ် ... ဒီလိုအပုံနဲ့ ကျော်စွာကို
 ထိန်းဦးမယ်”

ထိပ်က ဆက်မမေးတော့ဘဲ ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ထိုးပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

“ကျော်စွာနဲ့ အာကာ နားထောင်စမ်း၊ ငါ ဒီကို ရောက်ရောက်ချင်းကတည်းက မင်းတို့နှစ်ယောက်သတင်းကို ငါ ကြားတယ်၊ အစအဆုံးလည်း ငါနားထောင်ပြီးရော ငါသိ လိုက်ရတာက မင်းတို့ညီအစ်ကိုဟာ အတန်းထဲမှာရော အိမ်မှာရော အားလုံး ဝိုင်းသတ်မှတ်ထားသလို အဆိုးကောင် တွေ မဟုတ်ကြဘူး ဆိုတာပဲ ...

ငါက ကလေးလူဆိုးတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကျော်ဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ကောင်ကိုလည်း ပညာပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ရောက်လာတာ”

ဂျစ်စုတ်က စုပုပ်ပုပ်နှင့် ...

“ဦးဦးက ဂျစ်ပုတ်ကိုပဲ ထိန်းရမှာ”

“ဂျစ်ပုတ် မဟုတ်ဘူး၊ အာကာလို့ ခေါ်စမ်း”

“အာကာ”

“ပြန်ပြော”

“ဦးဦးက အာကာကိုပဲ ထိန်းရမှာ၊ သားမပါဘူး”

“ပါတယ်၊ ငါ အာကာအိမ်မှာ နေပေမယ့် နှစ်ယောက် လုံးကို ငါကနှိပ်မှာ၊ မင်းကို ငါမထိန်းပေမယ့် ငါ့တပည့် လွှတ်ထိန်းခိုင်းထားတာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

“မမက ဦးရဲ့တပည့်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလောက်တော့ အပျော့မို့လို့ ငါကတပည့်နဲ့ ပဲ လွှတ်ထားတာ၊ တပည့်နဲ့မရရင်တော့ ဆရာလာရမှာပေါ့”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်စောင်းလေးထိုး ပြန်ပါသည်။

“ငါက ပညာပေးလိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီး ရောက်လာပေမယ့် မင်းတို့ညီအစ်ကိုက နဂိုဆိုး ဝမ်းတွင်းပါဆိုးတွေ မဟုတ် တော့ ...”

“ဝမ်းတွင်းပါဆိုး ... ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟိုဟာကွာ၊ ဗိုက်ထဲက အူထဲကကို ဆိုးနေတာ၊ အရမ်း ကိုဆိုးတာ၊ ဒါမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က မင်းတို့ငယ် ငယ်တုန်းကထိန်းတဲ့ ကလေးထိန်းတွေ အသုံးမကျလို့ ဆိုးနေကြတာ ဖြစ်နေတယ်”

ဂျစ်စုတ်သည် ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနေ့း က နေ့းကာ ထိပ်ရဲ့ဘေးနား ပြန်ကပ်လာပါသည်။

“ဒီတော့ မင်းတို့ကို ငါဘာမှသိပ်ပညာပေးဖို့ မလိုဘူး၊ မှားနေတာ နည်းနည်းပြင်ပေးဖို့ပဲလိုတယ်၊ ခုဆို အာကာ က အတော်ဟုတ်နေပြီ၊ ကျော်စွာပဲ နည်းနည်းလိုနေတယ်၊ ဒါတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေကွာ၊ မင်းက ငါ့ တပည့်နဲ့ နေရတာကိုး၊ ငါတပည့်ဆိုတော့ ငါ့ထက်နည်း နည်းတော့ ညံ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့မှမရရင် သူ့စကားမှ နားမထောင်ရင်တော့ မင်းကို ငါ လူပြောင်းမယ်”

လျှောက်ပြောနေတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကို ထိပ်က
ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ မျက်စောင်းသာ ကျိတ်ထိုးနေသလို ဂျစ်စုတ်
ကလည်း ဒီစကားတွေ ဟုတ်မဟုတ် မှန်မမှန် ထိပ်ကိုလှည့်ကြည့်
အကဲခတ်နေသည်။

“နောက်တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဒီမမလို ငယ်ငယ်လေး
လေး မင်း မရတော့ဘူး၊ မင်းကို ပိန်ရုံးနေတဲ့ အဘွားကြီး
တစ်ယောက် ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီအဘွားကြီးက ကိုက်ထည်
တယ်၊ မင်း မကိုက်ခင် သူက မင်းကို အရင်ကိုက်ထည်
မယ်”

“အဲဒီအဘွားကြီး မယူဘူး”

“ဒီမမက မင်းဒဏ်မခံနိုင်လို့ အလုပ်ထွက်သွားရင်
မင်းအမေက အဲဒီအဘွားကြီးပဲ ခေါ်လိုက်မှာပဲ”

ဂျစ်စုတ်က ထိပ်ရဲ့လက်ကို လာတွဲထားလိုက်

မျက်နှာကိုတော့ ပုပ်ထားမြဲ။

“အာကာလည်း ကျောင်းမှာ အမြဲ ကျော်စွာကိုကြည့်
လိမ္မာရဲ့လားလို့၊ မလိမ္မာရင်တော့ ကလေးထိန်းပြော
မှာပဲ”

“မပြောင်းဘူး”

ဂျစ်စုတ်က အော်သည်။

“ကဲပါ ... တော်ပါတော့၊ ကလေး စိတ်ဆင်းရဲအောင်
ပြောမနေပါနဲ့တော့”

ဂျစ်စုတ်ရဲ့မျက်နှာက တကယ်ပဲ ပျက်နေပါသည်။
ကြာခင် ကျောင်းတံခါးဝနားရောက်လာပြီမို့ ဂျစ်စုတ်က ထိပ်ထံ
ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂျစ်ပုတ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ထံမှ
အာပိုးအိတ်ကိုလည်းကောင်း အသီးသီးသီးယူကာ ကျောင်းဝင်း
ဝင်သွားကြပါသည်။ ခါတိုင်းနဲ့တွေ့က အတော်လေးခပ်ဝေး
လျှောက်ရတယ် ထင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းအသွားလမ်းက ဒီနေ့
တော့ စကားတပြောပြောနှင့် ရွတ်ခနဲ ရောက်လာသလို ခရီးတို
အသလိုပင်။

ထိပ်က ကျောင်းရှေ့ကလှည့်ကာ ခေါင်းလေးခပ်
ညှိနှင့် လျှောက်ခဲ့သည်။ ကလေးတွေ မပါတော့တဲ့အတွက်
အထက်ကို စောင့်မနေတော့။

“ထိပ် ... ထိပ်၊ နေဦးလေ”

“ဘာလဲ”

ထိပ်က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၍ ...

“တစ်နေရာတည်းကို ပြန်မှာလေ၊ တူတူလျှောက်မယ်လေ”

“ရှင်က အဲဒီမှာပဲ နေတာလား”

“ညပဲမအိပ်တာ”

“ရှင် တကယ် ကလေးထိန်း လုပ်နေတာလား”

“တကယ်လုပ်နေတာ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကလေးထိန်း ဝင်လုပ်ရတာလဲ၊ အဲဒီဗွယ်
မရှိ”

“ထိပ်လည်း ကလေးထိန်း ဝင်လုပ်တာပဲ”
 “ဘာဆိုလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့၊ ထိပ်က ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်”
 “ထိပ် ဟိုရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာထိုင်ပြီး စကား
 ခဏပြောရအောင်လား”
 “မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”
 “ဘာလို့မဖြစ်တာလဲ”
 “အပြန်နောက်ကျနေမှာပေါ့”
 “အိမ်ရှင်မ မရှိဘူးမို့လား၊ အလုပ်သွားနေတယ် မဟုတ်
 လား”
 “ထမင်းချက် အစ်မကြီး ရှိတယ်”
 “ရှိရှိပေါ့၊ ကလေးကျောင်းသွားနေတုန်း ထိပ်မှာကလေး
 ကိစ္စလည်း လုပ်စရာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အားနေတုန်း
 ကိုယ် ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်တာပဲ
 မှန်ဝင်စားတယ် ပြောလိုက်ပေါ့”

ထိပ်က ခဏစဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ သူနဲ့စကား
 ပြောချင်သား။ ထိပ်မှာ အပေါင်းအဖော် သူငယ်ချင်းရယ်လို့လည်း
 မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အလိုလိုပင် သူ့ကို ထိပ်က (သူ
 ကိုမှန်းမသိ)အထင်တကြီး ရှိမိသည်။ သူ့ပုံစံက တစ်စုံတစ်ခု
 ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပုံဖြစ်သည်။ အနုညာ
 မဟုတ်၊ သူ့ကို ထိပ် ခင်မင်သလို ဖြစ်မိပါသည်။

“နော်”
 “အင်း ... ဒါပေမဲ့ ထိပ်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး”
 “ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ်”
 “ပြန်ဆပ်မယ်နော်”
 ထွန်းထွန်းပေါက်က ရှုံ့မဲ့ရင်း ...
 “ဟာကွာ ... ကျွတ်၊ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ဘယ်
 သူက ငွေချေးနေလို့ ပြန်ဆပ်နေမှာလဲ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်
 ခွက်နဲ့လည်း မမဲ့ဘူး”
 “ရှင်မမဲ့မှန်း သိပါတယ်၊ ရှင်ပုံက သူ့ငွေသားပုံပေါက်နေ
 တယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း သန့်ပြန်နေတာပဲဟာ၊ အခု
 ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အကျိုးစုတ်ကြီး ဝတ်ထားတာလဲ”
 “ကလေးထိန်းလေ”
 “ရှင် အူကြောင်ကြောင် ဟာသလုပ်မနေနဲ့၊ ရှင် ကလေး
 ထိန်းအစစ် မဟုတ်တာ ထိပ် သိပါတယ်”
 နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်

ပါသည်။
 “ကျွန်တော်က နက်စါ၊ ထိပ် ဘာသောက်မလဲ”
 “နွားနို့ရလား”
 ထွန်းထွန်းပေါက်က ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း ...
 “ဟင်း ... နွားနို့တဲ့၊ ဘယ်လိုဟာကြီး မှာတာလဲ”
 “ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်သောက်တာပဲဟာ”

“သောက်ပါ ... သောက်ပါ”

ထိပ်က မျက်မှန်လေးကိုချွတ်ကာ ဘလောက်စံ

သောက်နားနှင့် သုတ်နေပါသည်။

“တစ်ရှူးလေး ဘာလေး ဆောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အလကားနေရင်း မျက်မှန်သုတ်တာ ချွေးသုတ်တာလောက်

နဲ့ တစ်ရှူးကို ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ပြီး လွှင့်မပစ်နိုင်ဘူး”

“တစ်ထုပ်မှ ငါးဆယ် တစ်ရာတည်းဟာ”

“ဒါကြောင့် ရှင့်ကို သူဌေးသားလို့ ပြောတာပေါ့၊ ငါးဆယ်

ဆယ်ခါက ငါးရာ၊ တစ်ရာဆယ်ခါက တစ်ထောင်ရှင့်”

“ဘာလဲ ... အလီ ဆိုနေတာလား”

ထိပ်က မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်ပြန်ရင်း ...

“ရှင့်ကြည့်ရတာ အားအားလျားလျား အချိန်တွေပိုလို့

ဖြန်းနေသလိုပဲ၊ ထိပ်ကို လိုက်စ၊ နေတာလား ဘာလား

မသိပေမယ့် ထိပ်ကတော့ သဘောရိုးနဲ့ ရှင့်ကို ခင်မင်စွာ

ထားပြီး ဆက်ဆံတာပါ”

“ဟောဗျာ၊ သူပဲ အကောင်း၊ သူများကတော့ အချိန်ဖြန်းတဲ့

ကောင်၊ လိုက်စတဲ့ကောင်၊ သဘောမရှိတဲ့ကောင်ပေါ့လေ”

“ဒါဖြင့် ရှင်မှန်မှန်ပြောပေါ့၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကလေးထိန်း

ဝင်လုပ်နေတာလဲ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ထိပ်ကိုဖြိုးပြီးကြည့်နေရင်း ...

“အမှန်ပြောရင် ထိပ်က ကျွန်တော့်ကို မခင်တော့ဘဲမနေနဲ့၊ ကတိပေးလား”

“ကတိပေးပါတယ်၊ ထိပ်မှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း မရှိဖူးပေမယ့် ရှင့်ကို ထိပ် ခင်မင်ပါတယ်၊ မခင်တော့ဘဲ

နေတယ်ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြောမယ်၊ ဒီလိုဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က နှစ်

ရာတန်အစုတ်ရပြီးကတည်းက ထပ်တွေ့ချင်နေတာ”

“ဒီနှစ်ရာတန်က ပါရပြန်ပြီ၊ ပြန်လဲချင်လို့လား”

“မလဲချင်ပါဘူး၊ အမှတ်တရတောင် သိမ်းထားတာ၊ ထပ်

တွေ့ချင်နေတုန်း အဲဒီနေ့က ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်က

ဆင်းလာပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်လို့ ဝိုင်တိုင်တိုင်ရပ်

နေတာလည်းမြင်ရော အတူပါတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လမ်း

ခွဲပြီး ထိပ်နောက်ကို လိုက်လာတာ”

“သိသားပဲ၊ အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ အားအားလျားလျား ဖြစ်

နေတာ”

“အားတော့ ဘယ်အားမလဲဗျာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်

တာကို ဦးစားပေးပြီး ကိုယ်မလုပ်ချင်ရင် မအားဘူးလို့ပစ်

ထားတာ ထုံးစံပဲဟာ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာနေတာလား၊ ဘာလား

သိချင်လို့ လိုက်လာတာ”

“ဒီလို ကွန်ဒိုမိနီယံကြီးမျိုးမှာ ထိပ်ကနေစရာလား၊ လူကို

သူဌေးမှတ်နေလား”

“သူဌေးမပါရင် စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ထိပ်က သူဌေးသိပ်ဖြစ်ချင်တာ”

“ရှင်းရော”

“ထိပ် သူဌေးဖြစ်ရင် မိဘကို ထောက်ပံ့နိုင်မှာ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်မှာလေ၊ ခုတော့ ပညာသင်စရိတ်တွေသာ ကုန်ခွဲရပြီး ခုထိ မိဘကို မထောက်ပံ့နိုင်သေးဘူး၊ ကျေးဇူးကုန်းသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ ... ဘာလို့ ကျေးဇူးကုန်းရမှာလဲ။ မိဘကိုထောက်ပံ့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တဲ့စိတ် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေသမျှ ကျေးဇူးကုန်းတဲ့သူ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“မေမေမှာ ခုထိ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက် ရတုန်းပဲ၊ ဖေဖေကလည်း ထိပ်ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ ကွယ်လွန်ပြီ၊ ထိပ်အောက်မှာလည်း မောင်လေးက ဒီနှစ်ကိုးတန်း၊ နောက်နှစ်ဆို မေမေ ပိုက်ဆံပိုကုန်ပြီ”

“လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်စွမ်း ရှိတာကိုက ဝမ်းသာစရာပေါ့ ထိပ်ရဲ့၊ ရှာမစားတတ်ရင် ပိုပူရမှာလေ”

“မေမေက ပဲလှောင် နှမ်းလှောင် လုပ်တတ်တယ်၊ တောင်သူတွေကို ပဲပေးနှမ်းပေးနဲ့ ငွေကြိုထုတ်ပေးထားတာမျိုးလေ”

“ဟာ ... ဒါ သူဌေးပဲဟာ”

“ဘယ်က သူဌေးရမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ လည်ပတ်နေရုံပဲဟာ”

“ဟိုလေ ... တောသူဌေးလောက်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ဟဲဟဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ပင်ပန်းတာပေါ့၊ နားစေချင်ပြီပေါ့”

“မိမေက အသက်ဘယ်လောက်မို့လဲ”

“လေးဆယ့်ငါး”

“ဟား ... ငယ်ငယ်လေး၊ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပါပဲ”

“နယ်မှာကျတော့ အိမ်ထောင်ကျတာတွေ ဘာတွေ စောကြတယ်၊ ရန်ကုန်ကျတော့ လူတွေက ပြည့်စုံနေတော့ အေးအေးဆေးဆေးမှ အိမ်ထောင်ပြုကြတာ၊ မေမေက အသက်နှစ်ဆယ်နဲ့ ဖေဖေနဲ့ယူတာ၊ မေမေက တော်လို့ တော်သေးတယ်၊ ဘွဲ့တောင်မရဘဲ သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးပညာသင်နိုင်တယ်၊ ထိပ်ကဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးတာတောင် မေမေပို့တဲ့ပိုက်ဆံ ထိုင်သုံးရတုန်းဆိုတော့ အလုပ်ရှာလိုက် မရလိုက် ဘဝကို စိတ်ကနာလာပြီ”

“ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီထောင်ရင် ထိပ်ကိုခန့် ပါ့မယ် ဟဲ ဟဲ”

“ရှင်ဟာလေ ဘလွတ်ရွတ်တောက်နဲ့၊ ဘာမှကို အပူပင်မရှိဘူး၊ ကဲပါ ... ရှင် ကလေးထိန်း ဘာကြောင့်ဝင်လုပ်တယ် ပြောပါဦး”

“ထိပ်ရဲ့နောက်ကို လိုက်လာမိရင် အပြင်ကော်ရစ်ဒါမှာ ထိုင်စောင့်နေတာလေ၊ ခဏနေတော့ ထိပ်ရဲ့အိမ်ရှင်ထွက်

လာတော့ ထိပ် ကလေးထိန်းအလုပ် လာလုပ်တာပါလား ဆိုတာ ကြားလိုက်ရပြီး စိတ်လေနေတုန်း ...”

“စိတ်က ဘာကိစ္စ လေရတာလဲ”

“ထိပ်ကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ် ရစေချင်တာပေါ့ဗျာ ကလေးထိန်းတော့ မလုပ်စေချင်ဘူးပေါ့၊ သနားတာပေါ့”
ထိပ်က မျက်လွှာလေးချသွားပါသည်။

“စိတ်လေလေနဲ့ ငါလည်းပြန်ဦးမယ်ဆိုပြီး အထမှာ အ ဂျစ်ပုတ်ရဲ့အဖေက သူ့အခန်းဖွင့်အထွက် ... ကျွန်တော် ကိုမြင်တော့ ကလေးထိန်းဖို့ ရောက်နေတာလား၊ ကွန်ပျူ တာအလုပ် လာလျှောက်တာလား၊မေးရော၊ ကျွန်တော်လည်း ထိပ်တောင်မှ ကလေးထိန်းလုပ်သေးတာ ကျွန်တော်လည်း ကလေးထိန်းပဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး”

“ရှင် အရူးပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်း လုပ်ပါလား”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ပြီးနေလိုက်ပါသည်။ ကိုမ တိုင် ကွန်ပျူတာအရောင်းဆိုင်နှင့် ဆိုင်တီကုမ္ပဏီတစ်ခု တွဲထား ဖို့ စီစဉ်နေသူ သူများရဲ့ ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းလုပ်ရမလား။ ထို ကိုသာ သူ့ရင်ထဲ တနဲ့နဲ့ သနားနေပါသည်။

“ကလေးထိန်းလုပ်ရင် ထိပ်နဲ့တွေ့နေရမယ်လေ”

“သေလိုက်တော့၊ ရှင်လိုလူက စိတ်ရူးပေါက်ပြီး ကလေး ထိန်းအလုပ်ကို အပြောင်အရွတ် ဝင်လုပ်ပေးမယ့် ထိပ်မှာ တော့ လိုအပ်ချက်အရ တစ်ခါမှ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မ ကူးခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးထိန်းအလုပ်ကို လုပ်ရတယ်၊ မေမေသာ သိရင် ရင်ကိုထုထုပြီးတော့ ငိုမှာသေချာတယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း ခင်ဗျားပဲ၊ ကလေးထိန်း လာလျှောက် စရာလား၊ ခင်ဗျား ဖုန်းပြောနေတုန်းက ကြားခဲ့ရတဲ့စကား တွေအရ ခင်ဗျားက ဘွဲ့ရပညာတတ်လေ၊ ကလေးထိန်းမှ ရွေးပြီးလာလုပ်တာ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ဘယ်သူကမှလဲ ကလေးထိန်းကို ရွေးမ လျှောက်ဘူး၊ တခြားကုမ္ပဏီစာရေးမတို့ အရောင်းဝန်ထမ်း တို့လိုမျိုးဟာတွေ လျှောက်တာပဲ၊ အင်တာဗျူးသာ သွား ပြေရတယ် အလုပ်က ဘယ်တော့မှ မရဘူး”

ရစရာလား။ ပေတီပေကြောင်နဲ့ မျက်စိက ပြူးက လတ်ပေကလတ်နဲ့ အူတူတူဒီမိုင်းလုပ်နေတဲ့သူမျိုးကို ဘယ်ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်က သဘောကျမှာလဲ။

“ခင်ဗျားက ပဲနဲ့နေဦးပေါ့၊ ခင်ဗျားပုံစံက ရိုးလွန်းတယ်၊ ရိုးလွန်းတော့ ထူပြီး အ၊တဲ့ န၊တဲ့ပုံ ပေါက်တတ်တယ်၊ ဒီတော့ အလုပ်ဘယ်ရမလဲ”

“ပဲနဲ့မှ မနေတတ်တာ၊ ရိုးတာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး လား”

“ရိုးတာက ကောင်းတဲ့နေရာ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းတဲ့ နေရာ မကောင်းပါဘူး”

“ထိပ်က အခန်း‘508’ရဲ့ ကွန်ပျူတာဝန်ထမ်းအလုပ်ခေါ် တဲ့ ကြော်ငြာကို လာလျှောက်တာ၊ ရှင့်အိမ်ရှင်ပေါ့၊ အဲဒီ နေ့ ကြော်ငြာပါတဲ့ ဂျာနယ်မှာ ပုံနှိပ်ထားတာက ဆေးပျက် နေတော့ ဖြစ်ချင်တော့ ထိပ်က ‘508’ ကို ‘503’လို့ ထင် လိုက်ပြီး အခုအခန်းကို တံခါးသွားခေါက်မိတာ”

“ဟောဗျာ၊ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းပဲ”

“မမက ထွက်လာပြီး ကလေးထိန်းပဲ တန်းထင်ပြီး အဲဒါ ကိုပဲ ပြောနေတော့ ထိပ်လည်း ယောင်ချာချာဖြစ်နေတာ၊ နောက်မှ ကလေးထိန်းဖို့လာတယ် ထင်နေတာပါလားလို့ နားလည်တော့ လခက နှစ်သောင်းခွဲ နေစရိတ် စားစရိတ် ငြိမ်းဆိုတာ သိရတာနဲ့ စိတ်ယိုင်သွားတော့တာပါပဲ ကိုထွန်း ပေါက်ရယ် ...

အပြင်မှာ ရုံးမှာ ငါးသောင်းရပစေဦး အဆောင်ခ နဲ့ ထမင်းစားရမှာနဲ့ အသားတင် နှစ်သောင်းခွဲ မကျန်နိုင် ဘူး မဟုတ်လား”

ထွန်းထွန်းပေါက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိ

ပါသည်။

“အဲဒီကြော်ငြာက နောက်နေ့ သတင်းစာထဲလည်း ပါလာ မှ ‘508’ပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရတော့တယ်၊ နောက်ပြီး ဖြစ်ချင်တော့ မမက လူရှာခိုင်းထားတဲ့ ဒေါ်ပုဆိုတဲ့အဒေါ် ကြီးကလည်း ဒီနေ့ထိ ရောက်မလာဘူး၊ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ထိပ်လည်း ချော်လဲရောထိုင်သလိုတော့ ဖြစ်သွား တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က လောလောဆယ်ဖြေရှင်းမှု တစ်ခုအနေနဲ့ပါပဲ၊ ထိပ် အကြာကြီးတော့ ဘယ်လုပ်ပါ့ မလဲ ကိုထွန်းပေါက်ရယ်”

“ကျွန်တော့်အိမ်ရှင် အစ်ကိုကြီးကလည်း အဲဒီ ဒေါ်ပုဆီ ကပဲ ယောက်ျားလေး ကလေးထိန်း မှာထားတာဗျ၊ သူ တို့က ယောက်ျားချည်းနေတော့ မိန်းကလေး ကလေးထိန်း ဆိုရင် ညအိပ်ဖို့လည်း အဆင်မပြေ၊ ညမအိပ်တောင် တစ်နေ့ကုန် ကိုမောင်တိုးနဲ့အိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းနေ ရမှာ၊ ယောက်ျားကလေးထိန်းကို လက်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်ကို မလုပ်မှာစိုးလို့ အသွားအပြန် လမ်းစရိတ်ပါပေါင်းပြီး လေးသောင်းတောင်ပေးတယ် ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟယ် ... ရှင်ကျတော့ လေးသောင်းတောင်”

“မနာလိုဘူးပေါ့”

“မနာလိုပါဘူး၊ ပိုက်ဆံလိုတဲ့ သူက နည်းနည်းပဲရပြီး ပိုက်ဆံလိုပုံမရတဲ့သူက များများရနေတာ”

“ဖိုက်ဆံပဲ၊ လိုတာပေါ့ဗျ၊ အခုပဲ ကော်ဖီဖိုး၊ နွားနို့ဖိုးရှင်း
ရတော့မယ်”

ထိပ်က ရယ်ချင်စိတ် မျှိုသိပ်ပြီး ထွန်းထွန်းပေါက်
ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ထိပ်ထိပ်”

“... ..”

“ထိပ်ထိပ်”

“ရှင် ... မမ၊ ထိပ် အကျိလဲနေလို့ပါ၊ ခဏလေး”

“အကျိက ဘာလို့လဲနေတာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မသွားပါဘူး မမ၊ ရေချိုးပြီးလို့ပါ”

ထိပ်က အော်ဖြေရင်း တီရှပ်လေးတစ်ထည်ကို
စာမန်းကတန်း ခေါင်းကစွပ်ချ၊ လုံချည်ကို ပြုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး
မမ ဒေါ်ထက်သိကိ ရှိနေတဲ့ ထမင်းစား စားပွဲဆီသို့အပြေးထွက်
လာပါသည်။

ထက်သိကိသည် နဖူးဆံစပ်ရေစိုကာ ဆံပင်ချောင်း
စာလေးတွေ နဖူးပြင်ပေါ် ကျနေလျက် ရေစက်ရေပေါက်ပင်
ဆုံးလုံးမစင်သေးသော ဝင်းပဖူးထွတ်တဲ့ ထိပ်ရဲ့မျက်နှာကလေးကို

စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထူထဲတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးက နည်းနည်းကလေး ဖိပွတ်လိုက်ရုံနှင့် သွေးရောင်လျှမ်းခနဲ တက်လာတတ်ကာ သူတကာလို ဆေးဆိုးနေစရာမလို။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ခုလို ရေချိုးပြီးစမှာ တင်းရင်းပြီး ကြွေရောင်တောက်နေသည်။ မျက်မှန်လည်း မပါတော့ နနယ်ဖူးထွတ်တဲ့ သဘာဝအလှကလေးဟာ ပြောမပြတတ်အောင် တစ်မျိုးကလေး တောက်ဝင်းလက်နေပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

ထိပ်က လက်လေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး ဒေါ်ထက်သိ“ဂီဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“မနေ့က ကလေးအဖေနဲ့ တွေ့သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ တွေ့တာပါ”

“ဘာလဲ ... နင်နဲ့ ဂျစ်စုတ်က နောက်ကျနေလို့လား”

“နောက်မကျပါဘူး မမ၊ ခါတိုင်း ကျောင်းပြန်ချိန်ပါပဲ”

“ဒါဆို ငါးနာရီပဲ ရှိသေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် သင်းက စောပြန်လာတဲ့သဘောပေါ့၊ နေပေါ်ပါဦး၊ တစ်တိုက်တည်းနေကြပေမယ့် ဟိုအရင်က ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်အချိန်နဲ့ကိုယ်၊ တစ်လနေလို့မှ တစ်ကြိမ် ဓာတ်လှေကားမှာ မဆုံပါဘူး၊ ဆုံစရာရှိ ကလေးချင်းဆီ ကျောင်းချိန်တူတော့ ရံဖန်ရံခါဆုံတယ်၊ ဒါတောင် သူတို့

ညီအစ်ကိုက အတူတူမဖြစ်အောင် တစ်ယောက်က နောက်ချန်ပြီး နှေးပြီး ချန်ရစ်တတ်တာ ...

ခုကျမှ ညည်းလက်ထက်မှပဲ ကလေးချင်းပါ မကဘူး သူ့အဖေနဲ့ပါ တစ်လတည်းအတွင်းမှာ သုံးကြိမ်ရှိပြီဆိုတာ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်”

ထိပ်က အူကြောင်ကြောင်လေးနှင့် မဖြေတတ်။

“ပြောလေ”

“ရှင် ... ထိပ်လည်း မသိဘူး မမ၊ ကျန်တာတွေ ထိပ် ဘာမှမသိပါဘူး၊ ဆုံရင်သာ ကျော်စွာနဲ့သူ့ဖေဖေ နှုတ်ဆက်ကြတာပါပဲ။ ထိပ်တို့ကတော့ ခါတိုင်းသွားလာနေကျအချိန်တွေပဲ သွားလာတာပါ”

“ညည်းကလည်း ထွင်ကို ထွင်တယ်၊ ဂျစ်စုတ်လည်း အိမ်နာမည်ကိုပျောက်လို့၊ ကျော်စွာ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟို ... ဟို ... ဂျစ်စုတ် ဆိုတာထက် ကျော်စွာလို့ခေါ်တာကို သူ ပိုကြိုက်လို့ပါ မမ”

“မအေထက်ပဲ သူက အရင်ရှာဖွေသိရှိနေပြန်ပြီ”

မီးဖိုထဲမှ မြမြသည် ရုံးထမင်းချိုင့်ခြင်း ပြင်ရင်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ အရင်လူတွေတုန်းက ကလေးတွေနဲ့မတည့်လို့ ကလေးတွေနဲ့ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်လို့၊ ရက်ပိုင်းနဲ့ အလုပ်ထွက်လို့ ဗျစ်တောက်ပူညံ လုပ်ခဲ့တဲ့ မမဟာ ကဲ ... အခု ကလေးနဲ့အလွန်

တရာမှ (မေ့လျော့လင့်ဘဲ) ပြေလည်နေပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး မနာလို သဝန်တိုတာမျိုးပင်။

ဂျစ်စုတ်က ထိပ်ကို ခုတော့ မမ ... မမနှင့် အသည်းစွဲ။ ကလေးဆိုတာ လက်သာရာ ယဉ်ပါးမြဲ။ သူတို့အမေ ကို သူတို့မချစ်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီအမေက သူ့အပေါ် ပြုပြုစုစု နူးနူးညှည့် ယုယုယယမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ။ အချိန်ပြည့်အလုပ် အလုပ်။ အိမ်ရောက်ရင် စာရင်းတွက်။ ကလေးအနားကပ်လာရင် သူ့အလုပ်မှာ အာရုံပျက်လို့ ငေါက်လွတ်။

ကြာတော့ ကလေးကလည်း ကပ်လို့ရတဲ့သူပဲ ကပ် တော့တာဟာ သဘာဝပေါ့။ ကလေးသဘာဝ “ပုံပြောပြပါ” တို့ “အတူတူကစားမယ်” တို့ “ကာတွန်းကား အတူကြည့်ချင်တာ” တို့ ဆန္ဒလေးတွေ ရှိတတ်လေရာ ဒါတွေကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့သူ သာလျှင် သူတို့အတွက် စွဲမိစွဲရာ အဖော်ကောင်း ဖြစ်နေတာ။

ရောက်စက ထိပ်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကိုက်တဲ့ နိပ်စက်တဲ့ ဂျစ်စုတ်ဟာ တစ်လမပြည့်ခင်တွင် သူက နိပ်စက်ဖို့ ကိုက်ဖို့ နေနေသာသာ ထိပ်ကိုလာကိုက်တဲ့ ခြင်ကိုပင် ဖောင့် နဲ့လိုက်ပေါက်သတ်ဖို့ ပြင်နေတဲ့အထိ ပြောင်းလဲနေပြီ။ ထိပ်ကို အထိမခံ။ တစ်ခုခုကြောင့် မြမြကခေါ်လျှင်ပင် မြမြကို ရန်လုပ်သည်။

ကလေးဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒေါ်ထက်သီဂီခမျာ ဒါကိုမြင်တော့လည်း အမေပီပီ သဝန်တိုသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါ ထက်ဆိုးတဲ့ သဝန်တိုမှုကလည်း ရှိလာပြီ။ ကလေးတွေ အဖေ

ဦးသီဟထွန်းဟာ ပုံမှန်ရုံးပြန်ချိန်က ငါးနာရီခွဲ ခြောက်နာရီလောက် သတ်မှတ်လို့ရပေမယ့် ဟိုးအရင်ကဆိုရင် နောက်ကျတတ်တဲ့နေ့ တွေကများသည်။

လူငယ်စီးပွားရေးသမားပီပီ အလုပ်ပြီးချိန်မှာအပေါင်း အသင်းနှင့် သွားလာတာမျိုးတွေ ရှိတတ်သည်။ ခုလို သူတို့ချင်း တွဲကွာတော့ သူရယ် ကလေးရယ် မောင်တိုးရယ်သာ ရှိတဲ့အိမ် ကို သိပ်ပြီးနောက်မကျစေဘဲ ပြန်တတ်သည်လို့ မောင်တိုးထံမှ သိရပါသည်။

အဲဒီထဲကမှ ခုလိုတစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ်လောက် ငါးနာရီလောက် အိမ်ပြန်လာကာ ထိပ်နှင့် ဂျစ်စုတ်တို့နှင့် ဆုံဆုံ ဆုသည်ဆိုတော့ ဒေါ်ထက်သီဂီ အစာနှင့်သလို ခလိုးခလုဖြစ်လာ သည်။ ဂျစ်စုတ်လေးကတော့ ကလေးပီပီ သူ့အမေ အပြင်ကပြန် ထာသည်နှင့် ...

“ဒီနေ့ ဖေဖေနဲ့တွေ့တယ်”

ဤသို့ အော်ဟစ် သတင်းပေးတတ်သည်။ ပြီးလျှင် သွားကာ ခေါင်းထဲ၌ တမ်းတမ်းတတလည်း မကျန်ရစ်ပါ။ ကျန်ရစ်တာက ဒေါ်ထက်သီဂီ။ ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေ လျှောက် တွေးကြည့်နေပြီ။

“ထိပ် ... သွားလို့ရပြီလား မမ”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘာလုပ်စရာရှိလို့ လောနေရတာ လဲ”

“ကျော်စွာက ဒင်မိဆမ်းမိ လုပ်ပေးခိုင်းထားတာ မမ၊ ရယ်ဒီမိတ်ဘူးတွေလည်း စစ်တီးမာ့ထံက ဝယ်ထားတာရှိတော့ ထိပ် အာဖဲင်နဲ့ နည်းနည်းပေါင်းပေးရမှာမို့လို့”

“မြမြ”

“ရှင်”

“အဲဒါ နင်လုပ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်”

မြမြက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်လည်း အလုပ်နဲ့ လက်မပြတ်တာ။ ဒီအချိန်လေး အလုပ်ရှုပ်တတ်တဲ့ဟာ ထိပ်ကို သူ စစ်မေးချင်တာက ပိုအရေးကြီးနေပါသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း”

“ရှင် ... ဘာကိုပြောရမှာလဲ မမ”

“နင့်ကို ပြောလိုက်ရင် တရှင်ရှင်နဲ့ ဖြစ်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ‘ရှင်’ဆိုတာ ထွက်မလာနဲ့၊ တစ်ခါတည်းတန်းဖြေ”

“ဟုတ် ... ဘာဖြေရမှာလဲ မမ”

“မနေ့က ဘယ်က ဘယ်လိုတွေ့တယ်တွေ့ အစအဆုံး ပြောစမ်း၊ မတွေ့ခင် နင်တို့ ဘယ်လိုလာတာပါပြော”

“ရှင် ... အဲ ... ဟုတ်၊ ထိပ်တို့က ကျောင်းကခါတိုင်းဆိုပဲ လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာပါ။ ထိပ်တို့နောက်မှာ ... ဟို ... အာကာတို့လည်း ပါလာတယ်”

“ဂျစ်ပုတ်အထိန်းက ယောက်ျားလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင်က ယောက်ျားလေးနဲ့လည်း ရင်းနှီးလိုက်တာပဲလား”

ထိပ်က မျက်နှာလေး နီမြန်းကာ ...

“ဟို ... ထိပ်တို့က ဒီအိမ်မရောက်ခင်ကတည်းက အရင်ကတည်းက နည်းနည်းသိပါတယ် မမ”

“ဪ ... အင်းပေါ့၊ ဒေါ်ပု လူတွေဆိုတော့ နင်တို့ချင်းလည်း သိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အရောတဝင် မနေနဲ့လေ၊ သူတို့ကလေးချင်းလည်း အရင်က တည့်တောင်မတည့်ဘူး၊ နင်တို့လက်ထက်ကျမှ တည့်တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်လေ၊ ညီအစ်ကိုချင်းတော့ စည်းစည်းလုံးလုံးလေး ရှိစေချင်တယ်၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ အတူတူပြန်လာတော့”

“ခါတိုင်းလိုပဲ ပြန်လာတာပါ၊ ဓာတ်လှေကားစီးဖို့ ဘော့စ်မဲန့်ထပ်ထဲကို ဝင်လာကြတုန်း အဲ ... အဲဒီဦးရဲ့ကားကလည်း ကွေ့ဝင်လာပြီး ပါကင်ထိုးတော့ ကလေးတွေက ခုန်ပေါက်ပြီး ဖေဖေ ပြန်လာပြီလို့ အော်ပြီးတော့ သူတို့အဖေဆီ ပြေးကြတယ်၊ ဒီတော့ ထိပ်နဲ့ ထွန်းပေါက်လည်း...”

“ဘယ်သူ !!”

“ထွန်းပေါက်”

“ဟင်း ...”

“ထိပ်တို့လည်း သူတို့ကို စောင့်နေရတာပေါ့ မမ၊ ဦးကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး ကလေးတွေနဲ့တူတူ ဓာတ်လှေကားဆီ လျှောက်လာတာ၊ အဲဒါနဲ့ အားလုံးတူတူစီးပြီး တစ်လှည့်လာကြတာ၊ ဒါပါပဲ မမ”

ဒေါ်ထက်သိကီသည် အပြစ်မြင်စရာ ရှာမတွေ့ဘဲ မှန်ကုပ်ကုပ်နေကာ ...

“သူက ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ဪ ... ကျော်စွာကို စာကျက်လားတို့ လိမ္မာရမယ်လို့ မမစကား နားထောင်နေတို့ ပြောပါတယ်”

“မမစကား နားထောင် !!”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းကိုကော ဘာပြောသေးလဲ”

“ကျော်စွာ ဆိုးရင်လည်း သည်းခံဖို့ မောင်လေးအရင်ဆီ သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်ပေးဖို့တွေ ပြောပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျော်စွာလည်း အခု နည်းနည်းနူးညံ့အေးဆေးလာလို့ ထိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“သူ ပြောစရာလား၊ သူနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ဒါ ငါပဲပြောပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ သူက စကားပြောရင် နင် ပြန်ပြောစရာမလိုဘူး၊ ကြားလား”

“ရှင်”

“လာပြန်ပြီလား ... ‘ရှင်’ ”

ထိပ်က စိတ်များပင် ညစ်မိပါသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားကောင်းပြောတာကို ကိုယ်က ပြန်မပြောဘဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ အယ်လိုနေရမလဲ။

“ငါတို့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ နင်လည်းသိပြီးရောပေါ့၊ မြမြကလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့က အဆက်အဆံ အပတ်အသက် မလုပ်ပါဘူးဆိုမှ နင်တို့က တံပျော်တပါး ကူးလူးဆက်ဆံ ပတ်သက်မနေနဲ့၊ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေ၊ သူ့အဖေက သူ့သားကို နှုတ်ဆက်ရင်ဆက်ပစေ၊ နင်က နှုတ်ဆက်ဖို့ မလိုဘူး”

“ထိပ်လည်း နှုတ်ဆက်ပါဘူး”

“ညည်း ကလေးကျောင်းကြို ကျောင်းပို့သွားရင် အလှတွေ ပြင်ဆင်ဝတ်စားပြီး သွားသလား”

“အလှမပြင်ပါဘူး မမ၊ ထိပ်မှာလည်း အလှပြင်စရာမရှိပါဘူး၊ ဝတ်စရာလည်း အလှအပ မရှိပါဘူး”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ သွားတော့”

ထိပ်က လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဟို ... မမ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုလေ ... တစ်နေ့က ထိပ်မမကို ခွင့်တောင်းထားတာ၊ ဒီနေ့ တစ်ရက်နေ့ဆိုတော့ လဆန်းရက်၊ ထိပ်ကလည်း

တစ်နေ့က တစ်လပြည့်သွားတော့ ထိပ်မေမေဆီ ပိုက်ဆံ ဖို့ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ”

ဒေါ်ထက်သီဂီက ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးဖွင့်ရင်း ... “နင်တို့ကလည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်တောင် အလွန် မခံချင်ကြဘူး။ ငါကလည်း အလုပ်ကများတော့ မေ့နေလို့ ပါ။ နင့်အမေဆီ ဘယ်လိုပို့မှာလဲ”

“ဟိုနေ့က ထိပ် မမကို ပြောထားတာ၊ ဘဏ်ကနေ လွှဲမှာ ပါ”

“အပြင်သွားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျော်စွာကို ကျောင်းပို့ပြီးတာနဲ့ သွားလိုက် မှာပါ”

“ပြီးရင် လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ အိမ်ကိုတန်းပြန်နော်၊ သွား ရော သွားတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွားတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်ထိသွားရမှာလဲ”

“မြေနီကုန်းပါ”

“အဝေးကြီး၊ နင် ပြန်တော့လာဦးနော်၊ ဟိုအရင် ကောင်လေးတစ်ယောက်လို မုန့်ဆင်းဝယ်မယ်ဆိုပြီး ပျောက်သွား လိုက်တာ မပေါ်လာတော့ဘူး၊ နှစ်ရက် သုံးရက်မေ့ ဒေါ်ပုကိုလွှတ်ပြီး သူ့အဝတ်အိတ် ယူခိုင်းတယ်၊ အဲလိုလုပ် လည်တော့ မကျနဲ့”

ဒေါ်ထက်သီဂီသည် သားနှင့်ပြေလည်လှတဲ့ ထိပ်ကို နှမြောတသ လက်မလွှတ်နိုင်တာ အမှန်ပေ။

“ကဲ ... ကဲ ... တက္ကစီနဲ့သွားပြန်၊ ငါပေးလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် မမ၊ ထိပ် ဘတ်စ်ကားစီးတတ်ပါတယ်”

“အို ... ယူသွားချည်၊ အသွားနှစ်ထောင် အပြန်နှစ်ထောင်၊ လေးထောင် ယူသွား၊ ဂျစ်စုတ် ကျောင်းကြိုချိန် မတိုင်ခင် ပြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ အဲဒီထက် စော့ရောက်မှာပါ”

“အေး ... အေး ... ပြီးရော၊ ဘာကြောင့်မှတော့ မဟုတ် ဘူး ထိပ်ထိပ်၊ ၎င်းတုန်းရွယ်တုန်း နင်တို့ အလှအပစိတ် ပါပြီး စိတ်လေမှာစိုးလို့ ဆုံးမတာ၊ ကလေးကျောင်းကြို ကျောင်းပို့လုပ်ရင် အပြင်ထွက်ရင် သိပ်အလှအပ မမြယ်သ နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

ထိပ်ကတော့ မြမြလိုလည်း နားလည်မနေပါ။ ကိုယ်ကလည်း အလှအပ ဝါသနာမပါဘူးမို့ ခြယ်သမှာမဟုတ်။ မြမြကတော့ နားလည်သိမြင်နေသည်။ သူတို့လင်မယားဟာ ဓာနပြိုင် ဝင်ငွေပြိုင် လုပ်ငန်းပြိုင်ကာ ကွဲကွာကြပေမယ့် ဒေါ်ထက် သီဂီက သူ့ယောက်ျားကို အလွန်သဝန်တိုပါသည်။

အခုလည်း ဦးသီဟထွန်း ထိပ်နှင့် မကြာခဏဆုံနေ ခြင်းအပေါ် သံသယဝင်ချင်၊ သဝန်တိုချင် ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်

တစ်... ထုတ်ပြန်ကြေးဆိုရင် ထိပ်ဆိုတဲ့ ကလေးမက ငယ်နဲ့တူရင်
ကလေးနှင့် ချစ်စရာ နနယ်ဖူးသစ် စင်ကြယ်နေတာက လွဲရင်
ခေါ်ထက်သိဂီ လှပုံကို မမိပါ။ ဒေါ်ထက်သိဂီကတော့ အသက်
ကြီးရင့်လာတာ ရှိပေမယ့် နဂိုရုပ်အခံက တကယ့်မိန်းမချော
မိန်းမလှ တစ်ယောက်ပါ။

ကြီးရည်ရည်နှင့်အိတ်ဘုံတောင်ရည်လေး စလွယ်
သိုင်းကာ ဓာတ်လှေကားထဲက ငိုက်စိုက်စိုက် ထွက်လာတဲ့ ထိမ်
ကိုမြင်လျှင် ထွန်းထွန်းပေါက် မျက်နှာက မြူးတူးလန်းဆန်းသွား
ရလျက် ...

“ရွတ် ... ရွတ် ... ထိပ်”

ထိပ်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်ရင်း နှာသီး
ဖျားဘက် လျှောကျတဲ့ မျက်မှန်လေးကိုပင့်တင်ကာ ...

“ဘာလဲ”

“ထိပ် ဘဏ်သွားမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက တစ်ရက်နေ့
မေမေ့ဆီ ငွေလွှဲပို့မယ်လို့ ပြောထားသားပဲ”

“လာ ... တူတူသွားမယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ တူတူသွားရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘဏ်မှာကိစ္စရှိလို့”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို သင်္ကာမကင်းကြည့်

ရင်း ...

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိပ်ကမယုံပါ။ ထိပ်သွားတဲ့ဆီကို သူလည်းဘေး

က လိုက်ပါချင်တာမျိုးပဲဖြစ်မှာ။ ဒီအတွက် ထိပ် စိတ်ထဲ
မကြိုက်မရှိပါ။ သူ့ကို ရယ်ချင်တာ၊ အနည်းငယ် ရှက်လန့်ရင်
ခုန်တာ၊ ပူပူထူထူ ဖြစ်တာမျိုးပဲရှိကာ မလိုက်နဲ့လို့ သူ့ကိုမကန့်
ကွက်လို့။ ထိပ်နဲ့သူဟာ တစ်လအတွင်း ရင်းလည်းရင်းနှီး ခင်
မင်နေပါပြီ။

စကားပြောဖော် မက်မောလှတဲ့ ထိပ်ရဲ့ဘဝဇာတ်

ကြောင်းတွေလည်း သူ အားလုံးလိုလို သိနေပါပြီ။ သဘောကောင်း
စိတ်ထားဖြူဖြူလေးနဲ့ ထိပ်ကို ဘာမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ရှိနေတဲ့
ဒီကောင်လေးကို ထိပ် ခင်တွယ်ပါသည်။ သူ့နဲ့ထိပ်ဟာ အသက်
ချင်းမတိမ်းမယိမ်းဆိုတာ သိရပြီးနောက် သူ့ကိုလည်း “ထွန်းပေါက်”
ပဲ ခေါ်တော့တာ။ သူငယ်ချင်းပဲ ဆိုပါတော့။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

ထိပ်က ခြေလှမ်းဆက်ဖို့ ပြင်သည်။

“ထိပ်”

“ဘာလဲ၊ လိုက်မယ်ဆို ... လာလေ”

“ဟိုဘက်မှာ၊ ဟိုလေ ... ကားနဲ့သွားမှာ”

“ဘာကားလဲ၊ ကားဂိတ်က ဟိုးဘက်မှာ၊ မမက ထိပ်ကို တက္ကစီစီးသွားဖို့ အသွားအပြန် ပိုက်ဆံပိုထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိပ်က ဘတ်စ်နဲ့ပဲသွားမယ်၊ ပထမထိပ်က မေမေဆီ နှစ်သောင်းခွဲပဲပိုနိုင်မှာ၊ ခုတော့ တက္ကစီပေါင်း ကိုယ်လည်း ထပ်စိုက်ပြီး သုံးသောင်းပိုလိုက်မယ်”

ရွှင်မြူးနေတဲ့ ထိပ်ရဲ့မျက်နှာလေးကို ထွန်းထွန်းပေါက်က ကြင်ကြင်နာနာ ကြည့်ရင်း ...

“ဒါဆို ထိပ်မှာ သုံးစရာပိုက်ဆံ ဘယ်ရှိတော့မလဲ”

“ထိပ်မှာ နဂိုရှိတဲ့ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသေးတယ်၊ ထိပ်က ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ကုန်စရာရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ ... လာပါဆို၊ နောက်ကျနေမယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ခွဲတော့မယ်၊ ဘဏ်က နှစ်နာရီထိပဲ ငွေသွင်းထုတ်လို့ ရတာမို့လား”

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်၊ အဲဒီကားနဲ့ သွားရအောင်”

“ဘာ ... ရှင့်ကား !!”

“ဟို ... ကျွန်တော့်ကားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆီက ကားစောင်းလာတာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့ တောင်းလာတာလဲ”

“ထိပ် ဒီနေ့ ဘဏ်သွားမှာသိလို့ လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ပေါ့”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို စွေစောင်းစောင်းလေး

ကြည့်ရင်း ...

“ရှင့်ကြည့်ရတာ ရှင်ဟာ တကယ့်သူဌေးသား ဖြစ်မှာပါ ထွန်းပေါက်ရာ”

“လာပြန်ပြီ ... ဒါပဲ။ အပ်ကြောင်းထပ်တဲ့ ပုဒ်မရှိရင် ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး၊ ကဲ ... လာ၊ သွားမယ်”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက် နောက်မှ အကဲခတ်ရင်း လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားပါကင်ကြီးရဲ့အစွန် ချောင်ထဲတစ်နေရာမှာ ထိုးထားတဲ့ ကားတစ်စင်းအနားရောက်လျှင် ထွန်းထွန်းပေါက်က နောက်ဖုံးကို မ၊ပြီး အတွင်းဘက်နှိုက်ကာ သော့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ရှင်က သော့ကို အဲသလိုမျိုး ...”

“လုံခြုံပါတယ် ထိပ်ရဲ့၊ ကျွန်တော်က အပေါ်ကို ကားသော့ ယူယူမသွားချင်တော့ ...”

“ယူ၊ ယူမသွားချင်ဘူး ဆိုကတည်းက ရှင် ဒီကားကို ဒီနေ့ တစ်နေ့တည်း ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး”

“စုံထောက်မ”

“ဟွန်း”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက် ဖွင့်ပေးတဲ့ တံခါးမှဝင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက် ဂီယာထိုးလိုက်တာ ကားမောင်းထွက်လိုက်တာ စတီယာရင်ကိုင်တာတွေကို တစ်ခဏလှည့်

ငေးကြည့်နေမိပြီး သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ ထိပ်ကိုကြည့်ရင် အူကြောင်ကြောင်ရုပ်လေး ပေါက်နေနိုင်ပေမယ့် ဦးနှောက်ကတော့ အထုံအနံ့ မဟုတ်ပါ။

သူဟာ ကားနဲ့ယဉ်ပါးကာ ကားနဲ့ဖက်မွေးလာတာ တစ်သက်လုံး ကိုယ်ပိုင်ကား စီးလာတာ။ ကိုယ့်ကားကိုယ် (မောင်းနိုင်ကတည်းက) မောင်းလာတာဆိုတာ သူ့ဟန်ပန်တွေမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒီလိုအနေအထားက ကောင်ကလေးဟာ ထိပ်ကလေးထိန်း ဝင်လုပ်တဲ့အိမ်နဲ့ အနီးအနား အိမ်တစ်ခန်းမှာ သူ့ပါ ကလေးထိန်း ဝင်လုပ်နေတာဟာ အတော်ကိုးရူးမိုက်မှုမျိုးပါ ထွန်းပေါက်ရယ်။

“ထွန်းပေါက်”

“ဗျ”

“ရှင်မိဘတွေက ရှင် ခုလို ကလေးထိန်း လုပ်နေတာကို ဘာမျှ မပြောဘူးလား”

“အင်း ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ သူတို့မသိဘူး”

“ထင်သားပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါလို့”

“ဘာတွေ လျှောက်စဉ်းစားနေတာလဲ ထိပ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ တည့်တည့်ရှုစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘုရားတကာ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က အသံကျယ်ကြီးနှင့် အူမြူးစွာ ရယ်မောနေပါသည်။

“တိတိတိ ... တိတိတိ”

“ဟော”

ထိပ်ကတီးလုံးသံလေးကြောင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားခိုက် ...

“ဟား ... ဖုန်းလာနေပြီ၊ ဖုန်းပိတ်မထားမိဘူးကွာ ... ကျွတ်”

“ဘယ်မှာလဲ ဖုန်းက”

“ထိပ်ရှေ့က ဒက်ရှိဘုတ်ထဲမှာ၊ Please တစ်ဆိတ်လောက် ယူပေးပါလား”

ထိပ်က ရှေ့ကဒက်ရှိဘုတ်အံကလေးကို လှမ်းဖွင့်ပြီး အထဲမှာ မီးရောင်စုံလေးတွေ လင်းလက်နေတဲ့ ဖုန်းမည်းမည်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟား ... Missed call တွေလည်းခြောက်ခုတောင် ... ကျွတ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ...

“ဟယ်လို ... ဘာလဲကွာ အဖိုး၊ ဘယ်နှခါရှိနေပြီလဲ ခေါ်နေတာ”

“ဟယ်”

ထိပ်က အာမေဒိုတ်ကလေးနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးလေးနှင့် ...

“အဘိုးကို ဒီလေသံနဲ့ ပြောစရာလား ... ကျွတ်၊ ငရဲကြီး ဦးမယ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က စကားမဆက်နိုင်သေးဘဲ ထိပ်
ရဲ့တစ်ဖက်ကြည့် စကားလေးကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေရပါ
သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အူတက်သေဦးမယ်၊ ဘာဖြစ်နေလဲ မင်း”

“ခဏလေး အဖိုး၊ ထိပ် ... ကျွန်တော်က အဖိုးကို သူငယ်
ချင်းလိုပဲ ဆက်ဆံတာဗျ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ဘာမှငရဲမကြီးဘူး”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို သင်္ကာမကင်းကြည့်

နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘေးမှာ မှန်ကြောင်နဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ပိုင်နေပြီပေါ့လေ”

“ပိုင်ပါတယ် အဖိုးရာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒီနေ့ သူ့ကို ဘဏ်လိုက်ပို့မယ်၊
အပြင်ထွက်မယ်ဆိုတာ မင်းပြောလို့ သိထားလို့ ဆက်လိုက်
တာ၊ အခု မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါတို့လာမလို့”

“အာ ... ဘာလို့လာရမှာလဲ၊ မလာနဲ့”

“နည်းနည်း အကဲခတ်မှာပေါ့ အပေါက်ရ၊ မင်းမိတ်ဆက်
ပေးပေါ့၊ မင်း အဲလိုလျှို့ဝှားရင် ငါက လိုက်ဖော်ကောင်
လုပ်မှာ၊ မင်းရော သူရော အပြင်ထွက်ဖြစ်တဲ့ အခွင့်အရေး
က ခဏခဏရှိမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မရဘူးဟေ့ကောင်၊
ဘဏ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဘဏ်က မြေခိုကုန်းမှာ”

“ပြီးရော ... ဒါပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... အဖိုး ... ဟေ့ကောင်”

ထိပ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်မှောင်ကုတ်လေး

နှင့်ကြည့်ရင်း ...

“အဖိုးနဲ့ ဘယ်လိုပဲ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းပေါင်း ဟေ့
ကောင်လို့တော့ ဘယ်သူမှ ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဖိုး ဆိုတာ သူငယ်ချင်းပါ”

“သူငယ်ချင်းနာမည်ကလည်း အဖိုးတဲ့လား”

“ဖိုးလပြည့်ကို အဖိုး၊ ဖုန်းစည်သူကို အဖုန်း၊ ကျွန်တော့်ကို
အပေါက်၊ အဲသလိုခေါ်တာ”

“အပေါက် ... အဟား ဟား၊ ရှင့်နာမည်က အပေါက်”

ထိပ်က ဗိုက်နာလှအောင် အူလှိုက်သည်လို့က်
ရယ်ပါသည်။

အဲသလောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ရတာ
တောင် ကြာပြီ။ ခုတော့ မျက်ရည်တောင် လည်ရတဲ့အထိ။

“ရှင့်နာမည်နဲ့ ရှင့်ပုံစံနဲ့တော့ ဟပ်နေတာပဲ၊ ရှင့်ကလည်း
ခပ်ပေါက်ပေါက်ဆိုတော့ လိုက်ဖက်နေတာပဲ”

“ထိပ်နော် ... ကျွန်တော်က ဘယ်မှာခပ်ပေါက်ပေါက်
ဟုတ်လို့လဲ”

ထိုနေ့က ထိပ် ပျော်ပါသည်။ ဘဏ်မှာ မေမေထံ
ငွေလွှဲတော့လည်း သုံးသောင်းလွှဲနိုင်လို့ ပျော်သည်။ “အပေါက်”
ကြောင့်လည်း ပျော်ရပါသည်။

“ရှင်လည်း လုပ်စရာရှိတယ်ဆို၊ အာလူး မဟုတ်လား၊
ဘာမှလဲ လုပ်စရာမရှိပဲနဲ့။”

“အကောင်ထံဖွင့်ဖို့ စုံစမ်းကြည့်တာပါ”

“တော်ပါ ... အဲဒါလေးများ ဘာစုံစမ်းစရာရှိလဲ၊ အပို
တွေ”

အဖိုးတို့ အဖုန်းတို့ ရောက်လာတဲ့အခါလည်း ပျော်
စရာကောင်းပါသည်။ ဘဏ်ထဲက မထွက်မီမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်
ရောက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်ကို ထိုးကာရိုက်ကာ ကျီစယ်
ရင်း အော်ဟစ်နောက်ပြောင်နေတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ဟာ
လည်း သူဌေးသားကလေးတွေရုပ်မျိုး ကိုယ်စီနှင့်ပါ။

သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ထိပ်က အပျော်ကြားက တစ်
ချက်တလေ ဝမ်းနည်းမိသလိုပင်။ သူတို့မျက်နှာတွေက အပူအပင်
ကင်းသည်။ ယုံကြည်ချက်တွေ မျက်ဝန်းမှာ တောက်ပပြည့်လျှမ်း
လို့။ ဘဝမှာ လိုချင်တာရခဲ့တဲ့ ပြည့်စုံကျေနပ်မှုတွေကိုလည်း
မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဖတ်ရှုနိုင်သည်။ တကယ်တော့ ထိပ်နှင့်မတိမ်း
မယိမ်းတို့ပင်။

မိဘပြည့်စုံတော့ အဖိုး ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က သူ
အဖေကုမ္ပဏီမှာ ဂျင်နရယ်လ်မန်နေဂျာတဲ့။ အဖုန်းဆိုတဲ့ တစ်

ယောက်ကလည်း အဖေက ရာထူးရာခံနှင့် အမေကလည်း သူ
အထည်အလိပ်ဆိုင်နှင့် ကြွယ်ဝသူဖြစ်ပြီး အမေ့ဆိုင်ကို ဝါသနာ
မပါလို့ သူငယ်ချင်း အဖိုးထံမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အလုပ်ဝင်နေသတဲ့။
အပေါက်ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြည့်စုံတဲ့ မိသားစု
ထဲကပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါနဲ့များ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို
ဘာကြောင့် မျှော်လင့်ရူးမိုက်နေပါသလဲ ထွန်းပေါက်ရယ်။ ကိုယ့်
နေရာကိုယ် ပြန်လိုက်ပါ။

လေးယောက်သား အလုံက Parisian မုန့်ဆိုင်မှာ
ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ထိပ်အဖို့တော့ ပထမဆုံး ထိုင်ဖူးခြင်းဖြစ်ကာ
အဲဒီက ရေခဲမုန့်ကိုလည်း ဒါ ပထမဆုံး စားဖူးခြင်းပါပင်။ ထိပ်
ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေကြတဲ့ ထွန်းပေါက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ထဲ ထွန်းပေါက်နဲ့ ထိပ် လိုက်ဖက်တယ်လို့
သူဆမယ် မထင်ပါ။

သို့ပေမဲ့ သူတို့ဟာ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ မိကောင်းဖခင်
သားတွေပီပီ ထိပ်ကို လေးလေးစားစားပဲ နေရာပေးဆက်ဆံကြပါ
သည်။

“ခုလို ကျွန်တော်တို့က ဇွတ်လိုက်လာလို့ ထိပ် အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့နော်၊ ဇွတ်လိုက်လာမှပဲ ခုလို ဆုံရသိရ
တာ၊ နို့မို့ရင် သူက ကျွန်တော်တို့ကို အသိမပေးဘဲ ဖုံးဖိ
ထားတာဗျ”

“တကယ်တော့ ဖုံးဖိထားလိုက်တာက ပိုကောင်းတာပဲ
 ကိုအဖိုးရယ်၊ ဒါမှ သူ စိတ်ရှူးပြေပြီး အိပ်မက်က လန့်နိုး
 သွားတဲ့အခါ သူ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေတဲ့ တောအုပ်
 ထဲက သူ ပြန်အထွက်ရလွယ်မှာပေါ့၊ ထိပ်သာ သူ့အဖေ
 ဆိုရင် သူ့ကိုကြိမ်လုံးနဲ့တောင် ရိုက်ချင်မှာ၊ သူ့အရူးထပြီ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိရင် သူ့မိဘခမျာ Shock
 တောင် ရသွားမလား မသိဘူးရှင်”

“ထိပ် ... ဘာမှလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်
 တော် လုပ်ချင်တာ ဘာလဲဆိုတာ သိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို
 ဘယ်သူမှ လမ်းကြောင်းလွဲလို့ မရဘူးဆိုတာလည်း ဒီ
 ကောင်တွေ သိတယ်”

“ဒီကောင် အရူးထပြီ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပြော
 ပြပါ ထိပ်”

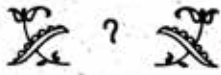
ထိပ်က အဖိုး မေးခွန်းကြောင့် ထွန်းထွန်းပေါက်ကို
 ပြုံးကာကြည့်ပါသည်။ ပြောလိုက်ရမလားဆိုတဲ့ ချစ်စနိုးကျီစယ်
 ပြုံးလေးကို အဖိုးရော အဖုန်းပါ ငေးစိုက်သွားရပါသည်။

“ပြောလိုက်၊ ကျွန်တော်က ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီ
 ကောင်တွေနဲ့က အရင်းချာဆုံးတွေပါ ထိပ်ရဲ့၊ တစ်ယောက်
 ကိစ္စ တစ်ယောက် အားလုံးသိရနေကျပါ”

“သူက ထိပ် ကလေးထိန်းနေတဲ့ အိမ်နားက တစ်အိမ်မှာပဲ
 ကလေးထိန်း လာလုပ်နေတယ်”

ထွန်းပေါက်ကို သူ့နေရာမှန်သူပြန်စေချင်တဲ့ ထိပ်က
 ခွတ်ပင် ပြောချလိုက်လျှင် အဖိုးနှင့် အဖုန်းတို့ ပါးစပ် အဟောင်း
 သား ပွင့်ဟအုံ့သြကာ စကားဝိုင်းပင် တိတ်သွားခဲ့သည်။

မေမေက ထွန်းထွန်းပေါက်ရဲ့ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ပုစွန်တုပ်ဟင်း ခပ်ထည့်ပေးရင်း ...

“ထမင်းကို များများနဲ့အေးအေးဆေးဆေးစားစမ်း၊ ညစာပဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်စားရတာ၊ တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ပြေးဖို့ပြင် မနေနဲ့၊ နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အပြင်ပြန် မထွက်ရတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကလဲ”

“ဒါဖြင့် နာရီက ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဖုန်းဆက်စရာရှိလို့ပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အာ ... မေမေကလဲ၊ လိုက်စစ်နေတာပဲ၊ ကိစ္စတစ်ခုကို ဖုန်းချိန်းထားလို့ပေါ့ မေမေရ”

“သရဖီဆီတော့ မဆက်နဲ့နော်”

“ဆက်စရာလား မေမေကလဲ၊ သား ဘယ်တုန်းက စ၊ ဆက်လို့လဲ”

သရဖီက မေမေ အရင်က အနည်းငယ်မျက်စိကျနေ တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမေနဲ့ မေမေက လည်း သိကျွမ်းကြတော့ ကောင်မလေးဘက်မှာလည်း အမေဖြစ်သူ က လှုံ့ဆော်မှုတွေပြုမှာပဲထင်သည်။ သရဖီဟာ ထွန်းထွန်းပေါက် ထံ ရံဖန်ရံခါ အကြောင်းတစ်ခုခုရှာပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်တတ်သည်။

သရဖီ ဆက်ရင် ထွန်းထွန်းပေါက်ကလည်း နည်း နည်းပါးပါး အလိုက်သင့် စကားပြန်ပြောလိုက်တာပင်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတလောက မေမေက သရဖီကို ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ချင်းချိတ်တွဲကာ တွေ့လာသည်။

“ဟွန်း ... ကာလသမီးတွေများ လည်လိုက်တာ၊ လည်လိုက် တာ၊ မအေက ပြတဲ့သူကြည့်တော့ ရုပ်လည်းရှိ စင်ကာပူက လည်းဘွဲ့ရ၊ မိဘလည်း တောင့်တင်းဆိုတော့ ယုတိပြတ် မငြင်းဘူးတော့ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတယ်၊ သူကများ တောင် ဖုန်းစ၊စ၊ဆက်လို့ ငါကဖြင့် ငါ့သားလေးကို ဒီကောင်မလေးခမျာ တစ်ဖက်သတ် သဘောကျရှာတယ်၊ ငါ့သားကသာ မလှုပ်တာလို့ထင်လို့ ...

ဘယ်ဟုတ်မလဲ သူက၊ အပြင်မှာ တခြားရည်းစားနဲ့ လက်ကိုချိတ်ထားတာကျစ်နေတာပဲ၊ တက္ကစီတားနေကြဆို တော့ ဟိုကောင်လေးက သိပ်မရှိလို့ပေါ့၊ သေချာနေတာပဲ၊

ညှင်းစားကိုတော့ ထားချင်တဲ့သူကောက်ထားလိုက်ပြီးတော့
မှ တကယ်ယူတော့ အကောင်းစားကိုခေါင်းခေါက်ယူမယ်
ပေါ့လေ။ ဟိုဘက်ကိုတော့ အိမ်ကစီစဉ်လိုပါ ဘာညာနဲ့
အကြောင်းပြမှာပေါ့ ...

တကယ်တမ်း ဒီဘက်မှာ ငါ့သားဆီ သူကချည်း
ဖုန်းဆက်ဆက်နေတာတော့ သူ့ ရည်းစားလေးလည်း သိရှာ
မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုတွေ့ရင်လည်း ဖားလိုက်ရတာ၊ သူ့
အမေက တစ်ခုခုပြောရင်လည်း သူ့မှာရှက်လိုက်ရတာ
အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့သူကလေးအတိုင်း၊ အမယ်လေး တော်ပါ
သေးရဲ့။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တပ်အပ်စောစောမြင်ပေလို့
နို့မို့ကံဆိုးရင် ငါ့မြေးမဟုတ်တဲ့ဟာတွေ ငါ့မြေးအမှတ်နဲ့
ချီရင်ချီမိနေရဦးမှာ”

မေမေ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောမဆုံး။ အဲဒီနဲ့
နောက်မှာ သရဖီ ဖုန်းဆက်တာ မေမေနှင့်တိုးလျှင် ‘ပြန်မရောက်
သေးဘူးကွယ့်’ ချည်းချတော့လေရာ ကောင်မလေးကလည်း ရိပ်မိ
လာပုံရကာ ဖုန်းအဆက်ကျသွားပါသည်။ တစ်ရန်ကတော့ အေး
သွားတော့သလောက်ရှိပြီပေါ့။

“ဒါဖြင့် အလုပ်ကိစ္စလား”
“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကိုတောင် ဖေဖေကပြောနေပြီ ထွန်းပေါက်ရေ
ဖိုးလပြည့်ဆီမှာ လေ့လာရင်း အလုပ်သင်ရင်းဆိုပြီး ဝင်

လုပ်နေတာ မပြီးတော့ဘူးလားတဲ့၊ မင်းကြည့်ရတာ သူငယ်
ချင်းသုံးယောက် တစ်နေရာတည်း တူတူစုပြီး ဟေးလားဟား
လားလုပ်နေတာထင်တယ်။ အဲဒါကို ပျော်နေတာထင်တယ်
သား၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အဲဒီလိုကြီးမဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သားက တကယ်အတွေ့
အကြုံယူချင်တာပါ။ ဖေဖေကလည်း ကွန်စထရပ်ရှင်အလုပ်
ဆိုတော့ ဖေဖေဆီလေ့လာဆည်းပူးဖို့က မအပ်စပ်ဘူးလို
ဖြစ်နေတယ်လေ”

“အေးလေ ... ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော့ သား ဒီလကုန်
လောက်ဆိုရင်တော့ ဖိုးလပြည့်ဆီသွားနေတာရပ်သင့်ပြီ၊
ဖုန်းစည်သူနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိုင်းယှဉ်မနေနဲ့ ကိုယ်က
ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ်၊ သား နားလည်ပါတယ်”
“အခု ဖုန်းချိန်းထားတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မေမေ ... မေမေသားက နိုင်ငံခြားမှာ တစ်ယောက်တည်းနေ
ပညာသင်ပြီး ဘွဲ့တောင်ယူလာခဲ့ပြီးပြီ၊ မေမေ အဲလောက်
ထိအသေးစိတ်ပူနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး မေမေရာ”

“အသေးစိတ်ပူနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို တစ်ခုတော့ပြော
ထားမယ်နော် သား၊ မင်းဟာမင်း ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုတွဲတွဲ
ဖုန်းပြောပြော မေမေ ဘာမှ ဝင်ပါစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

လက်ထပ်ယူတော့မယ် စိတ်ကူးရင်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ရှေ့တစ်မျိုးနောက်တစ်မျိုးမဟုတ်တဲ့ ရိုးသားဖြူစင်သူလေးဖြစ်ပါစေကွယ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချ မေမေ စိတ်ချ”

“အမယ်လေး ... အာမခံတွေ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟဲ ဟဲ ...”

“ဟော ... မင်းအဖေတောင် ပြန်လာပြီ”

မေမေက ထမင်းစားပွဲမှ ထသွားပါသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်လည်း ထမင်းကို လက်စသတ်ကာ ထမင်းစားခန်းရဲ့ဘေးဘက်မှာ ပတ်လည်ထုတ်ထားတဲ့ ဝရန်တာငယ်လေးဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြိမ်ခံ့ဝိုင်းလေးတစ်ခုမှာဝင်ထိုင်ရင်း ထိပ်တို့အိမ်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွတ် ...”

လိုင်းမအားပါ။ သူတို့ကွန်ဒိုမီယမ်ကြီးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ PABXလိုင်းခွဲ ဖုန်းစနစ်မှာ အတော်ညံ့တယ်ပဲဆိုရမှာပင်။ မအားတာနဲ့၊ လာမကိုင်တာနဲ့၊ စကားပြောနေတုန်း ဖုန်းဖြတ်ချတာနဲ့ စုံနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါ်ဆိုသူဘက်က ဖုန်းလာမကိုင်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ဟိုဘက်မှာတော့ ဖုန်းက လုံးဝကို Ring လုပ်မလာတာဖြစ်တတ်မှန်း ထိုအိမ်ခန်းမှာ တစ်နေကုန်ရှိနေတတ်တဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်က သိနေပြီ။

ခေါ်သူကတော့ အခန်းမှာ ကိုင်မည့်သူ မရှိဘူးထင်သည်။ အခန်းထဲမှာတော့ လူတွေရှိနေပါလျက် ဖုန်းခေါ်သံက မြည်ကိုမြည်မလာတာ။

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ထိပ်ထဲမှာ တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ်လောက် ဖုန်းဆက်ခွင့် တောင်းထားပါသည်။ ထိပ်က တစ်ကြိမ်တော့ ဆက်ချင်ဆက်ပေါ့လို့ အင်တင်တင်ခွင့်ပြုထားပြီး နှစ်ကြိမ်ကိုတော့ သဘောမတူပါ။

“ထိပ်က သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ကိုပေါက်ရယ်၊ အလုပ်သမားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဖုန်းတွေ တအားလာနေတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ တော်ကြာ မမက မကြိုက်ရင် ထိပ်အလုပ်ပြုတ်နေပါဦးမယ်”

“ဖြုတ်လေကောင်းလေ၊ ဖြုတ်ပစေ၊ ထိပ် ဒီကအလုပ်ပြုတ်သွားရင် ကျွန်တော် တခြားအလုပ်ပေးမယ်”

“ဟွန်း ... အပြောက ကောင်းသေးတယ်”

ထိပ်ရဲ့မူယာမာယာမပါ ရိုးသားစင်ကြယ်တဲ့ ဟန်မူရာလေးတွေကို မြင်ယောင်လျှင် သူ့ရင်ထဲ အချစ်စိတ်က ပိုတိုးတိုးလာသည်။ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဥဏစောင့်ကာ ဖုန်းကိုခေါ်လိုက်၊ မရရင် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်လျှင်နေဆဲ ခြံထဲကို ကားတစ်စီးကွေ့ဝင်လာပါသည်။ သူ မသိတဲ့ကားမို့ ဖေဖေဧည့်သည်ပဲဖြစ်ဖို့ များသည်။

စိတ်ကိုရှည်ရှည်ထားကာ ဖုန်းကိုခေါ်ရင်းက ဖုန်းက ကံကောင်းထောက်မစွာဝင်သွားပါသည်။ ဒီတော့ လိုင်းခွဲကို တစ်ခါ နှိပ်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... ထိပ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ထွန်းပေါက်ပါခင်ဗျာ”

“ဪ ... ဂျစ်ပုတ်ရဲ့အထိန်းလား”

အိမ်ရှင် ဒေါ်ထက်သိဂီဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“အင်း ... မင်းနဲ့ထိပ်ထိပ်က အရင်ကတည်းက အသိတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ဇာတိလည်း တူတူပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“အင်းလေ ... ငါ့ကိုလည်း ထိပ်ထိပ်က ခွင့်တောင်းထားပါ တယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် သူငယ်ချင်းနဲ့ ဖုန်းပြောချင် တယ်တဲ့။ ပြောတာတော့ပြောပေါ့။ အကြောင်းကိစ္စလည်း မယ်မယ်ရရမရှိဘဲနဲ့ဇီတာ့ အကြာကြီးပြောမနေနဲ့ ကြား လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မင်းက ဂျစ်ပုတ်တို့အိမ်မှာ မအိပ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ညနေပြန်ပါတယ်”

“အေး ... အေး၊ ကဲ ... ကိုင်ထား”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ထက်သိဂီရဲ့ ထိပ်ကို လှမ်းအော်နေသံကြား

ရပြီး ခဏနေတော့ ထိပ် လာကိုင်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ထိပ် အသံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ တစ်မျိုးပါလား”

“စိတ်တွေရှုပ်နေတာပါ ကိုပေါက်ရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲလိုမပြောနဲ့လေ ထိပ်ရ၊ ဒေါ်ထက်သိဂီနဲ့ အဆင်မပြေ တာရှိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျစ်စုတ်နဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကကိစ္စမဟုတ် ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကကိစ္စလဲ”

“စပ်စုလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ မေမေနဲ့ ပတ်သက်တာပါ ကိုပေါက်ရယ်”

“မေမေက ဘာတဲ့လဲ”

“မေမေက ရန်ကုန်ကိုလာမလို့တဲ့၊ အဲဒါ အရမ်းစိတ်ရှုပ်တာ ပဲ၊ ထိပ်က မေမေ့ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်လို့

ပြောထားတာ၊ ကလေးထိန်းနေတယ်လို့ အသိပေးမထားဘူး။ သိသွားရင်လည်း မေမေ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်မဟုတ်လား ကိုပေါက်ရယ်၊ ရုန်းကန်ကြီးစားပြီး သမီးကို ပညာတတ်ကြီး ဘွဲ့ရကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးထားခဲ့တာ၊ ဘွဲ့လည်းရရော သမီးက သူများအိမ်မှာ ကလေးထိန်းလုပ်နေရတယ်ဆိုရင် မေမေမှာ အမောမပြေဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရရှာမှာ စိုးရိမ်လို့ ထိပ်က ညာပြောထားတယ် ကိုပေါက်ရယ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်သည် ထိပ်ရဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးသံ ကလေးကြောင့် သနားလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေရပါသည်။

“ထိပ်အမေက အဲဒီကို ဖုန်းဆက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်ရပြီဆိုတာ မေမေဆီဖုန်းဆက်တုန်းက ကုမ္ပဏီမှာဆိုတော့ မေမေက ရုံးဖုန်းတောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ထိပ်က ဒီအိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပေးလိုက်တာပေါ့ ကိုပေါက်ရဲ့၊ အဲဒါ ညနေက မေမေ ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ မေမေကို ရန်ကုန်က အသိမိတ်ဆွေတချို့က ပဲဆီ ဆုံဆီ အစစ်ပေါ့နော်၊ အဲဒါမှာလို့ လာပို့ပေးဖို့ရှိလို့ ရန်ကုန်လာမယ်တဲ့၊ ထိပ်ရဲ့ရုံးတို့ အလုပ်ခွင်အနေအထားတို့လည်း သူ သိချင်မြင်ချင်လို့တဲ့ ...

ဟိုတလောက ပိုက်ဆံပို့လိုက်တော့လည်း သုံးသောင်း တောင်ပို့နိုင်တယ် ဆိုတော့ စားစရိတ် နေစရိတ်ကလည်း

ရှိသေးတာ၊ လခဘယ်လောက်ရလို့လဲဆိုတော့ ထိပ်က လခ ခုနစ်သောင်းလောက်ရတယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ အရင်က မိတ္တီလာကပဲ ခင်တဲ့အိမ်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုငှားတဲ့အိမ်မှာ ထိပ်လည်း တစ်သောင်းပေးပြီး နေတာလေ၊ အိမ်စရိတ်ကတစ်သောင်း၊ စားစရိတ်ကလည်း တစ်လသုံးသောင်းလောက်တော့ ကုန်မှာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ထိပ်က ခုနစ်သောင်းပြောတာ ...

မေမေက သူ့သမီးကို လခခုနစ်သောင်းရတယ် မနည်းဘူးပေါ့၊ ကုမ္ပဏီမှာ အဆင့်တစ်ခုတော့ ရှိမယ်ပေါ့၊ အဲလိုထင်ပြီး ဟိုမှာလည်းကြွား၊ ဂုဏ်တွေလည်းယူပြီး လာကြည့်ချင်နေတာ ကိုပေါက်ရဲ့”

“အင်းပေါ့ ထိပ်ရဲ့ ... သူလည်း ကြွားချင်မြင်ချင်မှာပေါ့”

“မြင်ချင်တာ အရေးမကြီးဘူးလေ၊ ထိပ်က ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ မှလုပ်မနေတာ၊ ကလေးထိန်းနေရတာ၊ အဲဒါကို မေမေ မသိစေချင်တာ”

“ထိပ်အမေက ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့”

“ကြည့်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့ ထိပ်ရယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်ရှုပ်မနေပါနဲ့”

“မေမေ လုံးဝမသိစေချင်ဘူး ကိုပေါက်ရဲ့၊ မေမေ ဝမ်းနည်းလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ထိပ်ရယ်၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီး ကူစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုပေါက်ရယ်”

“ရပါတယ်၊ ထိပ် စိတ်တွေ့ရုံပဲမနေနဲ့၊ ဒီအသံကိုနားထောင်လိုက်တာနဲ့ မျက်ခုံးကြီးတွေ့ထားမှာ နှုတ်ခမ်းကြီးတွန့်ထားမှာမြင်ယောင်နေတယ်၊ အဲဒီပုံကြီးနဲ့ ရုပ်ဆိုးနေမှာ”

“ကိုပေါက်နော်”

“အဲလိုကြီး ရုပ်ကြီးဆိုးနေမှာစိုးလို့ စိတ်ညစ်မနေနဲ့လို့ပြောတာ၊ ဒီညစဉ်းစားထားပေးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျအကြံပေးမယ်”

ထိပ်သည် တစ်ဖက်တွင် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ပြီးကလေးပြုံးနေမိပါသည်။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ အားပေးဖော်ရသူရှိနေသေးတာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေသိမ့်စရာ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရင်ပေါ့စိတ်အေးရတာပင်။

“ကိုပေါက်”

“အင်း”

“ထိပ် ဖုန်းပြောတာကြာနေပြီ၊ ညနေကလည်း မေမေ့ပြောထားသေးတယ်၊ အိမ်က မျက်စိနောက်နေဦးမယ်ထိပ် ဖုန်းချတော့မယ်နော်”

“အင်း ... အင်း၊ ချလိုက်တော့လေ ထိပ်၊ စိတ်မညစ်ဘဲ ပျော်အောင်အိပ်နော်”

“အင်းပါ”

ထိပ်ဘက်က ဖုန်းချသွားပြီးမှ ထွန်းထွန်းပေါက်က သူ့ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဘေးဝရန်တာကလေးရဲ့လှေကားနှစ်ထစ်မှဆင်းလာခဲ့ကာ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ ခြံထဲမှာလျှောက်ရင်း အကြံထုတ်နေမိသည်။ ထိပ် အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

သိပ်တော့မခက်လှပါဘူး။ ထိပ်သာ သူ့အိမ်ရှင်ထံမှာ ခွင့်တစ်ရက်ရအောင် ယူရမှာပေါ့။ ထိပ်အတွက် သူ့အမေစိတ်မကောင်းမဖြစ်ရအောင် ထိပ်အတွက် ကုမ္ပဏီအလုပ်ခွင့်တစ်ခု ဖန်တီးပေးဖို့ လိုအပ်သည်။ အဲဒါက သိပ်မခက်လှပါ။

“ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ၊ ပြန်ပါဦးမယ်”

ထွန်းထွန်းပေါက် ခြံရှေ့ကားပတ်လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေဆဲ တိုက်ရဲ့တံခါးဝဆီမှ နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ ကားစက်နှိုးသံ တစ်ဆက်တည်း ကြားရပါသည်။ ဧည့်သည်ပြန်ပြီ။ ထွန်းထွန်းပေါက်က အုတ်ကွက်အလှလေးတွေခင်းထားတဲ့ ကားပတ်လမ်းပေါ်မှာ ဘေးကပ်ပြီး ဖယ်ပေးနေလိုက်စဉ် ဧည့်သည်ကားက သူ့ဘေးကဖြတ်ရင်း ရုတ်တရက် တဲ့ခနဲအုပ်ကာ ...

“ဟာ ... ထွန်းပေါက် မဟုတ်လား”

“အာ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကားပေါ်ကလူဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးသီဟထွန်းဖြစ်နေပါသည်။

“မင်းက ဒီအိမ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ဆရာ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မေးခွန်းနှစ်သံက တစ်ထပ်တည်းထွက်ကာ ဦးသိဟ

ထွန်းက ...

“ငါက ဒီအိမ်က ဦးရဲထွန်းကို Account transfer ကိစ္စ လေးနဲ့လာတွေ့တာ၊ မင်းက ဒီအိမ်မှာ”

“ဪ ... ဟိုလေ ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဘိုးနဲ့ နေတာဆိုတာ ဆရာ့ကိုပြောထားတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကျွန်တော့်အဘိုးက ဒီမှာကားမောင်းတာ ဆရာ၊ ဟိုး အနောက်ထဲက အိမ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့နေကြတာ အဟဲ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ မင်းကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်သွား တာကွ၊ အတော်ပဲပေါ့ကွာ၊ နောက်ကို ဦးရဲထွန်းနဲ့ ကိစ္စ ဝိစ္စလေးတွေရှိရင် မင်းကနေတစ်ဆင့် အားတဲ့အချိန်လေး စနည်းနာရမယ်၊ သူက အရမ်းအလုပ်များတာကွ၊ အောင်မြင် တဲ့စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်မဟုတ်လားကွာ၊ မအား ဘူးပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... ငါသွားမယ်၊ နက်ဖြန်မှတွေ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ခေါင်းလေးညွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့

ပါသည်။

“မမ ... ထိပ် ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့ပါ”

သူ့ဆိုင်ရဲ့စာရင်းဇယား ငွေဝင်ငွေထွက်တွေကို စားပွဲ တစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး စစ်ဆေးရေးချွတ်နေတဲ့ ဒေါ်ထက်သိဂီက စာကြည့်မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ကာ ...

“အင်း ...”

“ဟိုလေ ... ထိပ် ခွင့်နှစ်ရက်လောက် လိုချင်လို့ပါ”

“ခွင့်နှစ်ရက် !! ...”

ဒေါ်ထက်သိဂီက စာကြည့်မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး စားပွဲ ဆီချကာ ရင်ဖိရေရွတ်လိုက်ပြီး...

“နှစ်ရက်တောင်ခွင့်ယူပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟို ... မေမေ ရန်ကုန်ကို ခဏလာမှာမို့ပါ”

နေ့လယ်က ထွန်းထွန်းပေါက်ပေးတဲ့အကြံကို လက် ခံလိုက်ပြီးတဲ့နောက် ထိပ်က စိတ်ပူစရာမရှိတော့ဘဲ စိတ်ပေါ့ပါး ထွတ်လပ်နေကာ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်နေပါသည်။ တကယ်တော့ မေမေလာမှာ မေမေနှင့်တွေ့ရမှာ ပျော်တာပေါ့။ ကိုယ့်အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့်သာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်မသိဘဲ မေမေလာမှာ ကို စိတ်ရှုပ်နေမိတာ။

ခုတော့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကြောင့် အစစအဆင်ပြေ ဖြစ်ကာ ထိပ်က ကြည်လင်မြူးဖျနေတာပင်။ ဒေါ်ထက်သိဂီက ထိပ်ရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေကာ ...

“ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား၊ ထိပ်ထိပ်၊ ညည်းမျက်နှာကြည့်ရတာ မအေးနဲ့တွေ့ရမယ့်ရုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့ရမယ့်ရုပ် ဖြစ်နေတယ်”

“အာ ... မမကလဲ၊ ထိပ်မှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး၊ မမရယ်၊ ဒီရုပ်ဒီရည်ကို ဘယ်သူမှလဲ လာမကြိုက်ဘူး”

“ပြောရှာတယ်နော်”

မြမြက အဝေးမှ တစ်ချက်လှမ်းထောက်ကျိစုယ်သံ

ပြုရာ ...

“ဟော ... သူတို့က ချိတ်ဆက်နဲ့ စကားပြောနေတာ၊ ဟန်ပန်တွေကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေပြီ”

“မဟုတ်ဘူး မမရယ်၊ မမြမြကလည်း မစပါနဲ့ မမြမြရယ်၊ မမက တစ်မျိုးအထင်လွဲနေပါ့မယ်၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ အဲဒီ မမြမြက ထိပ်ကို ဟိုဘက်ခန်းကလေးထိန်းနဲ့ အမြဲစနေတာ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဂျစ်ပုတ်ရဲ့အထိန်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းတို့ချင်း အစကတည်းက အသိဆို”

“သိပါတယ် မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဘာမှတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက စတာပါ မမ၊ ဒါပေမဲ့ သူကသာ ဘာမှမဟုတ်ရင်နေမယ်၊ ဟိုကောင်လေးက အသိသာကြီး၊ သူ့ကိုကြိုက်တာ ... အဟီး”

ထိပ်သည် တော်ကြာ ဒေါ်ထက်သိဂီက ရည်းစားရှိနေတယ်ထင်ကာ မသွားရ၊ မလာရ မဆက်ဆံရတွေ တားမြစ်မည်စိုး၍ ခပ်သွက်သွက်နှင့် ...

“သူကကြိုက်ကြိုက်ပေါ့၊ ထိပ်က မစဉ်းစားပါဘူး၊ ထိပ်မှာ နယ်မှာ မေမေနဲ့ မောင်လေးရှိသေးတာ၊ သူတို့ကို ထိပ်က ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ချင်သေးတာ၊ ကလေးထိန်းကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့တော့ ထိပ်က ရည်းစားမတော်ပါဘူး မမရယ်၊ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း ဘာလုပ်မှာလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး အသင့်အတင့်တော့ အားကိုးရတဲ့ယောက်ျားမျိုးတွေမှ စဉ်းစားမှာပါ၊ ထွန်းပေါက်နဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမယုံပါ”

“အင်းပါ၊ ယုံပါတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကလေးထိန်းကလေးထိန်းချင်း ညည်းလည်း ဘယ်စိတ်ကူးထဲထည့်ချင်မှာလဲ၊ အင်း ... ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေလည်း တွက်ချက်လာကြပြီနော်၊ ကလေးထိန်းကတောင် ဒီလောက်တွက်နေရင် ဟန်ဟန်ပန်ပန်မိန်းကလေးတွေများ ဘယ်လောက်တွက်ကြမလဲ၊ ခေတ်ပျက်ကြီးပါ၊ ကောင်မလေးတွေများ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ယောက်ျားတွေရင် မိန်းမရှိလား၊ ကလေးအဖေကြီးလား ဘာမှ ထည့်မတွေးတော့ဘူး၊ ကပ်ကြတော့တာပဲ”

ခင်ပွန်းယောက်ျားကို ရုံးကစာရေးမနဲ့လည်း သဝန်တို့၊ ဆက်ဆံရတဲ့ မိန်းမမှန်သမျှနဲ့ သဝန်တို့၊ ရန်ပွဲ မကြာခဏဖြစ်

ရတဲ့အထိတို့ထွာသော ဒေါ်ထက်သိဂီက ကြံကြိုက်တုန်း ဝေဒနာ
ဟောင်း ဒဏ်ရာဟောင်းတွေ ပြန်လှန်သတိရလာပုံရ၍ ထိပ်က
ကမန်းကတန်း စကားစ၊ပြန်ကောက်ကာ ...

“အဲဒါ မမ ထိပ်ကို ခွင့်နှစ်ရက်”

“နှစ်ရက်တောင်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ နင်မရှိတော့ ဂျစ်စုတ်ကို
ဘယ်သူကျောင်းကြိုပို့မှာလဲ၊ မြဲမြဲတစ်ယောက်ကလည်း
ကျားဖင်နှိုက်လိုက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ထဲက၊ ညည်းညူနေတာ၊
ဂျစ်စုတ်သည်းညည်းခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“မမ ထိပ် ခွင့်ယူမှာ တနင်္ဂနွေနဲ့ တနင်္လာနှစ်ရက်ပါ၊
မေမေက တနင်္ဂနွေ မနက်စောစောရောက်လာပြီး တနင်္လာ
ညနေကားနဲ့ ပြန်လိုက်မှာပါ၊ ဒီမှာကြာကြာနေလို့လည်းမရ
ပါဘူး၊ တနင်္ဂနွေလည်း ကျော်စွာ ကျောင်းပိတ်၊ တနင်္လာ
လည်း ဥပုသ်နေ့မို့ ကျော်စွာတို့ ကျောင်းမတက်ရပါဘူး၊
ဝါတွင်းဥပုသ်ပိတ်ရက်ပါ”

“အဲဒီတော့ ညည်းက !”

“ထိပ် တနင်္ဂနွေမနက်ကိုထွက်သွားပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ညတော့
အစ်မတစ်ယောက်အိမ်ခန်းမှာ မေမေနဲ့ အိပ်ပါမယ်၊ တနင်္လာ
နေ့တော့ မေမေ ကားနဲ့ပြန်ပြီဆိုရင် ထိပ်လည်း ဒီအိမ်ပြန်
လာပါမယ်၊ နေ့နဲ့တွက်ရင် နှစ်နေ့၊ ညကတော့ အပြင်မှာ
တစ်ညပဲ အိပ်မှာပါ”

ဒေါ်ထက်သိဂီက စဉ်းစားနေပါသည်။

“နင် အပြင်ထွက်အိပ်၊ ခွင့်ယူပြီး တနင်္လာညကို ပြန်လာ
ပါမယ်ဆိုတာ ငါက ဘယ်လိုယုံကြည်နိုင်သလဲ၊ နင် ပြန်
မလာတော့ရင်ကော”

“ပြန်လာမှာပါ မမ၊ ထိပ်ရဲ့အိတ်လည်း ထားခဲ့ပါမယ်”

“နောက်မှ ဒေါ်ပုနဲ့ လွတ်ယူခိုင်းမယ်ပေါ့”

“အဲဒီ ဒေါ်ပုဆိုတာလည်း ဘယ်နားရှိမှန်းတောင် ထိပ်
မသိပါဘူး မမရယ်၊ ထိပ် တကယ်ပြန်လာမှာပါ”

“ညည်းအမေကို ဒီအိမ်ပေါ်တည်းခိုင်းရင်ကော”

ဒေါ်ထက်သိဂီအဖို့တော့ ထိပ် ပြန်မလာမှာကိုသာ
အဓိကစိုးရိမ်တာ၊ သူ့သားဟာ အကျိုးတစ်ထည်ကို ပြောင်းပြန်လှန်
ပစ်လိုက်သလို ဆန့်ကျင်ဘက်လောက်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ
မဟုတ်လား။ လိမ္မာယဉ်ကျေးနေပြီ မဟုတ်လား။

“မဖြစ်လို့ပါ မမရယ်၊ မေမေကလည်း သူစိမ်းအိမ်တည်း
ချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စီစဉ်ပြီးသားလည်းဖြစ်နေလို့ပါ၊ မမတို့
မှာလည်း ဝန်ပိုပါတယ်”

“ငါတို့မှာတော့ ဝန်ပိုစရာမရှိပါဘူး၊ နင်တို့ဘာသာ စီစဉ်
ပြီးသားဆိုလို့သာ၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်လာတည်းနေတော့
ပိုတောင် စိတ်ချရတာပေါ့၊ ငါ စိတ်ပူတာက ဟိုလိုလို
ဒီလိုလိုနဲ့ ပြန်မလာတော့မှာတစ်ချက်၊ အမေအကြောင်းပြ
ပြီး အပြင်ကိုမဟုတ်တရုတ်လျှောက်လည် လျှောက်အိပ်
တာမျိုး ဖြစ်နေမှာကိုလည်း ...”

“နှစ်ခုစလုံးက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မမ၊ ထိပ် ပြန်လည်းပြန်လာမှာ၊ နောက်ပြီး မေမေအတွက်ကလွဲရင်တခြား ဘာအတွက်မှ အပြင်ထွက်အိပ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ခုတလော ညည်းမှာ ဂျစ်စုတ် ကျောင်းပို့ပြီး အပြင်ခဏထွက်ပါရစေဆိုတာလည်း သုံးလေးခါရှိပြီ”

“အဲဒါလည်း ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ပါ မမရယ်၊ မနေ့ကလည်း အဲဒီအစ်မအိမ်ပဲ သွားတာပါ၊ မေမေ လာတည်းမှာသွားအကြောင်းကြားတာပါ”

“ညည်းအစ်မလိပ်စာက ဘယ်မှာလဲ”

“ကြည့်မြင်တိုင်ပါ၊ ဟောဒီမှာ ထိပ်လိပ်စာရေးထားပါတယ်”
ထိပ်က စာရွက်ကလေးကို ဒေါ်ထက်သီဂီထံ ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း ... ပြီးရောလေ၊ နေတာနှစ်လမပြည့်သေးဘူး၊ ခွင့်ကနှစ်ရက်ပူးကြီးယူတယ်၊ ငါက ခွင့်ပြုတာပဲဆိုပြီး တော်ကြာနေ ‘ခွင့်’၊ တော်ကြာနေ ‘ခွင့်’တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“အခုတောင် နင်မရှိတဲ့နှစ်ရက် ဂျစ်စုတ်က ဂျီတိုက်ဦးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမန်းတောင် မသိဘူး”

“ထိပ် သေချာချောပြောသွားပါ့မယ် မမရယ်”

ထို့နောက် ထိပ်က ဝမ်းသာအားရလေး လှည့်ဖြေထွက်ခဲ့ပါသည်။

“အမယ်လေး ... ငါ့သမီးလေးက ကုမ္ပဏီမှာဝန်ထမ်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ရုပ်တောင်ပိုချောလာသလိုပဲတော်၊ ကျက်သရေကိုရှိလို့ ... ဟင်း ဟင်း”

“အဟဲဟဲ”

ထိပ်ရဲ့ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်ညှပ်ကိုင်ကာ မော့ယူ၍ မဝအောင်ကြည့်ရင်း ဂုဏ်တွေယူပြီးပြောနေတဲ့ မေမေမေတ္တာ စေတနာစကားနောက်မှာ ထိပ်က အလိုက်သင့် တဟဲဟဲနှင့် သွားအဖြဲသား လုပ်နေပါသည်။

မမာလာကတော့ ထိပ်ကို မဲပြုံးနှင့် မေးငေါ့ကာ။ မမာလာဟာ မိတ္တီလာမှာကတည်းက ထိပ်တို့နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူ။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုလည်းမမှား။ အသက်လေးဆယ်နားကပ်ပြီဖြစ်တဲ့အပျိုကြီး။ လည်ဝယ်ပါးနပ်ကာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှာတတ်ဖွေတတ်။ ရန်ကုန်တက်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ် ပွဲစားလုပ်

နှင့် အိမ်တစ်ခန်းငှားနေတဲ့သူ။ သူ့အခန်းမှာ သူက အဆောင်သူ သဘောမျိုး တစ်ကြိမ်မှာ သုံးယောက်လောက် ပြန်ငှားတင်ထား သည်။ ထမင်းပါချက်ကျွေးလိုက်သေးသည်။

အဆောင်လခလည်းရ။ ထမင်းဖိုးလည်းရ။ အပြင်မှာ လည်း အလုပ်ထွက်လုပ်သေး၍ မမာလာက ပြေလည်သည်။ အဲဒီ မမာလာဆီကို ဘွဲ့ရပြီး ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်းတွေ လျှောက်တင် ဖြစ်တော့မှ ထိပ်က အတူနေဖို့ရောက်ခဲ့တာ။ အဆောင်လခပေးကာ ဟင်းမစားဘဲ ထမင်းဖိုးပဲပေးစားခဲ့ပါသည်။ ဟင်းကိုတော့ ဖြစ်သလို ကြိုသလို အကြော်တစ်ခု လက်ဖက်တစ်ပွဲနှင့် ထိပ်က ပြီးတာ။

နောက်တော့ မမာလာက ထိပ်စားတဲ့ထမင်းက လက်သီးဆုပ်လောက်မို့ဟုဆိုကာ ထမင်းဖိုးပင်မယူတော့။ ထိပ်ကို ချစ်ခင်ရှာပါသည်။ ထိပ် ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန် အဝတ်အိတ်ယူတော့ မမာလာက တားသေး ပျက်သေးသည်။ 'ကလေးထိန်းတော့မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်' လို့ စိတ်မကောင်းလက် မကောင်းပြောဆိုပါသေးသည်။

သို့ပေမယ့် ထိပ်ကလည်း ဘာဝင်ငွေမှမရသေးဘဲ မေမေထံက ပို့တဲ့ငွေကိုပဲ မှီသုံးပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ငွေမှာနေရတဲ့ ဘဝကို စိတ်ပျက်နေပြီမို့ မမာလာ တားမရခဲ့တော့တာ။ မမာလာ ကိုတော့ ပိတ်ရပါသည်။ မေမေကို လုံးဝအသိမပေးဖို့ပြောရပါ သည်။ ခုတော့ မေမေ ရောက်တဲ့ရက်တွေမှာ ထိပ်က တစ်ချိန်လုံး မမာလာအိမ်မှာပဲ တောက်လျှောက်နေနေတာလို ဉာဏ်ဆင်ရမှာ။

မမာလာကိုလည်း ဇာတ်တိုက်ထားပြီးပြီ။
“မာလာ ညည်းညီမ ကုမ္မဏီအရာရှိရုပ် မပေါက်လာဘူး လား”

“ပေါက်ပါ”
“မေမေကလည်း အဲလိုတွေ မပြောပါနဲ့၊ ရှက်စရာကြီး”
“ဘာရှက်စရာလဲ၊ မေမေဖြင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး လည်ကြွား ထားလိုက်တာ၊ ကျုပ်သမီးက ကုမ္မဏီမှာလုပ်နေတာလို့၊ စာရေးမ မဟုတ်ဘူး၊ ကွန်ပျူတာပညာရှင်လို့၊ လခ ခုနစ် သောင်းတောင်ရတာလို့၊ အဟင်းဟင်း ... ဘယ်ရမလဲ၊ ဟုတ်တာပြောတာပဲ၊ ကြွားရာမကျပါဘူး၊ ပြောမှဖြစ်မှာ၊ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးဟာ သူ့သမီးတွေ စာမေးပွဲတွေကျ၊ အသုံး မကျ ပေပေလေလေနဲ့ လုပ်လျားလုပ်လျား ဖြစ်နေတိုင်း ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတဲ့ သူတစ်ပါးသားသမီးတွေကို သွားပုပ်လေလွင့် နှိမ်နှက်ပြီးပြောတာ ...

ရန်ကုန်သွားနေကြတဲ့သူတွေ အထင်မကြီးပါဘူးတဲ့၊ တချို့ဆို နယ်က ကိုယ့်အိမ်မှာလောက်တောင် အဆင်မပြေ ငတ်ပြတ်နေကြတာတဲ့၊ တချို့လည်း ဟန်ဟန်ပန်ပန်အလုပ် သွားလုပ်သလိုလိုလေသံပစ်ပြီး အိမ်ဖော်တွေဘာတွေ သွား လုပ်နေကြတာတဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ရန်ကုန်သွား ပြီး ခွေးဖြစ်နေတာအများကြီးတဲ့၊ မိန်းကလေးတွေလည်း ရန်ကုန်တက်ပြီး ပျက်နေတာအများကြီးတဲ့ ... ကဲလေ”

ထိပ်က မချိပြီးလေးနှင့် ...

“ကဲပါ မေမေရယ် ... သူများမကောင်းကြောင်းမပြောပါနဲ့။ သူ့ဟာသူ ဘာပဲပြောပြော ခေါင်းထဲထားမနေပါနဲ့။”

“မထားပါဘူးသမီးရယ်၊ သူ့သမီးတွေ ငါ့သမီးလောက် မတော်လို့ အဆင်မပြေလို့ မနာလိုလိုပြောမှန်းသိပါတယ်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ အမေ ဆီပို့စရာရှိတာတွေရော”

“မေမေ လိုက်မပို့ရပါဘူး၊ ညနေကျမှ လာယူကြလိမ့်မယ်၊ ငါ့သမီး ဒီနေ့ရုံးပိတ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ သွားချင်တာတွေ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အေး ... နေပါဦး၊ ငါ့သမီးကို မေးချင်တာတွေ ရှိသေးတာ၊ မနက်ကျရုံးသွားတော့ ထမင်းဘူးနဲ့ပေါ့”

“ဟို မထည့်ဘူး မေမေရဲ့”

“အဲဒီတော့ နေ့လယ်စာက ဝယ်စားသလား”

“ကုမ္ပဏီကကျွေးတယ် မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ အမယ်ရေး ... တယ်ကောင်းတဲ့ကုမ္ပဏီပဲ၊ ဝန်ထမ်းတိုင်းကိုကျွေးတာလား၊ ရာထူးနည်းနည်းရှိတဲ့လူတွေကိုပဲ ...”

“အို ... မေမေကလည်း အဲဒီရာထူးကို ထည့်ထည့်မပြောပါနဲ့၊ ထိပ်က ဘာမှ ရာထူးမကြီးဘူး၊ အရာရှိလည်း မဟုတ်ဘူး”

“လခက ခုနစ်သောင်းတောင်ဆိုတော့ !”

“ဒါက လခသာ အဲသလောက်ဖြစ်တာ၊ ရာထူးက ပုံမှန်ပဲ၊ မေမေကလည်း ထိပ်ကို တစ်ခါတည်း မန်နေဂျာကြီးလောက် ထင်ချင်နေတယ်”

ထိပ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းစုလေးကြောင့် မမာလာက ပြုံးရယ်ကာ ...

“ကိုယ့်သမီးဆိုတော့ အမွန်းတင်ပြီးမြင်တာပါဟယ်၊ အမေကိုးဟဲ့”

“အေးပေါ့ မာလာရယ်၊ ငါ့မှာ ငါ့သမီးပို့တဲ့ ပိုက်ဆံဆိုပြီး လည်ပြီးကြွားရတာပေါ့၊ ဒီပိုက်ဆံမျိုး ငါလည်းရှာနိုင်ဖွေနိုင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးရဲ့ ပထမဆုံးရတဲ့လခလေး၊ ရပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲ ငါတို့ဆရာတော်ကျောင်းက သံဃာ ငါးပါးလုံး ငါ ဆွမ်းကျွေးလိုက်တယ်လေ၊ သူ့မောင်က တောင် မမလခရတာ သားကိုကျတော့ ဘာမှဝယ်မပေးဘူးဆိုလို့ သမီးလခထဲက မောင်လေးဖို့ သီချင်းခွေနှစ်ခွေ ဝယ်ပေးလိုက်သေးတယ်”

ထိပ်မျက်နှာကလေးက မသိမသာညှိုးသွား၍ မမာလာက သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် ကိုယ်လုံးချင်းတွန်းတိုက်၍ သတိပေးလိုက်ပါသည်။

“နက်ဖြန်တော့ ငါ့သမီးကုမ္ပဏီကို လိုက်ကြည့်ရဦးမယ်”

“အာ ... မေမေကလည်း အထဲတွေဘာတွေ လျှောက်ဝင်ကြည့်လို့မရပါဘူး”

“မေမေကလည်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်တော့ ဘယ်ကြည့်ပါ့မလဲ၊ တစေ့တစောင်းကြည့်ချင်တာမျိုးပါ။ ဒါမှ မင်းအစ်မတို့ကုမ္ပဏီက ဘယ်လိုဆိုတာ မောင်လေးကိုလည်း ပြန်ပြောပြလို့ရတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ရုံးသွားတော့ ဘယ်လိုသွားသလဲ”

“ဪ ... ဟို ... ရုံးက ဖယ်ရီကြိုပေးတယ် မေမေရဲ့၊ ဒါကြောင့် မေမေ အတူတူလိုက်လို့ မရဘူး”

“မရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သမီးက လိပ်စာသာပေးခဲ့၊ မေမေဘာသာ လိုက်ကြည့်မယ်”

“မေမေကလည်း ဇွတ်ပဲလိုက်ကြည့်ချင်နေတာပဲ”

ထိပ်က ရုံ့မဲ့မဲ့လေး ညည်းညူစဉ် ...

“မမာလာ အောက်က ကားဟွန်းတီးနေတယ်”

မမာလာ အခန်းမှာနေသော ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့မှဝင်လာကာ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“ဘယ်သူက ကားဟွန်းတီးတာလဲ သူ့သူ၊ ကားဟွန်းတီးတာပဲဟယ်၊ ငါ့လာပြောစရာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအခန်းကိုတီးနေတာ”

“နင်က ဘယ်လိုသိလဲ”

“ကားဟွန်းသံကြားလို့ သမီးက အဲဒီကားကို သတိထားလှမ်းကြည့်လိုက်မိတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကားပေါ်ကလူက လက်လှမ်းပြပြီး ကားရောက်ပြီတဲ့”

“ဘာကားရောက်တာလဲ၊ ဘယ်သူကမှာထားလို့လဲ”

“ကားရောက်ပြီတဲ့၊ ပြောလိုက်ပါတဲ့၊ ဒါပဲ ပြောတယ် မမာလာရဲ့”

“နင်ကလည်း ရေရေရာရာလည်းမမေးဘူး၊ ဘယ်ကကားမှ ရောက်စရာအကြောင်းမှမရှိတာ၊ အပေါ်ထပ်တို့ ဘာတို့ကို လှမ်းပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ နင်ကလည်း ထွက်ရပ်နေတော့ ငဲ့ကြည့်မိပြီး နင့်ကိုပြောတာလို့ နင်ထင်နေတာများလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သမီးတောင်မှ အပေါ်ရောအောက်ရော ဝရန်တာတွေမှာ လူရှိလား ငဲ့ကြည့်မော့ကြည့်သေးတယ်၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ကားပေါ်ကလူက သမီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်တာမြင်လို့တောင် သမီးကို သေချာလက်ညှိုးထိုးပြီးပြောတာ”

“ကဲ ... ငါ ထကြည့်မှဖြစ်မှာပါ၊ သူ့သူကလည်း ဘာကားရောက်တာလဲ ဘာလဲ သေချာအောင် မမေးဘူးတော့”

မမာလာက ထိပ်တို့သားအမိနှင့် ထိုင်စကားပြောနေရာမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝကြီးနှင့်မလိုက် ခပ်သွက်သွက်ထထွက်သွားပါသည်။ ဝရန်တာမှ အောက်ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ တိုက်အောက်မှာ ကားသုံးလေးစီးရှိတဲ့အထဲက ဘယ်ကားက ‘ရောက်ပြီ’ဖြစ်တာလည်း အသိသာကြီးပင်။

တောင်းအော်စကား ရွှေညိုရောင်နံ့ဘေးမှာ လူငယ် တစ်ယောက်က ထွက်ရပ်ပြီး အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေတာကြောင့် ချက်ချင်းသိလိုက်နိုင်တာ။ မမာလာက ခေါင်းကို ဆတ်ကာ

“ဘာလဲ ...”

အောက်ကိုလှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ကားရောက်ပါပြီခင်ဗျ”

ဖြူသန့်သန့်နှင့် မျက်နှာကလေး ရွှင်ပျလန်းဆန်း လှတဲ့ကောင်ကလေးက အပြုံးနှင့် လှမ်းအော်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကိုရောက်တာလဲ၊ ဘယ်သူကမှာထားလို့လဲ၊ ဘယ်က လာတာလဲ”

“ထိပ်ဆီ လာတာပါ”

“ထိပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ကားမှာထားလို့လား”

“ဟို ... ကျွန်တော်က ရုံးကပါ။ ထိပ်ရဲ့အမေကို ဒီနေ့ မြို့ထဲပတ်ပြီး ပို့ပေးဖို့လာခဲ့တာပါ”

မမာလာက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ရယ်ချင်သွားရပါ သည်။ ရုံးကပါတဲ့။ လာလိုက်သေးတယ်။ လူညာလေး။ ဘယ်က လူညာလေးပါလိမ့်။ အမေရောက်နေတာလည်း သိနေတော့ မိထိပ် ရဲ့ချိတ်ဆက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ခဏနေဦး၊ မေးကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမာလာက အိပ်ပဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းကနေ ကာရံထားတဲ့ ပါတေးရှင်းနောက်ဘက်မှာ ဖယောင်းပုဆိုးခင်းပေါ် ဝိုင်းထိုင်နေကြရာမှ မမာလာထံမှ ‘ထိပ်’ ဆိုတဲ့အသံရော ‘သူ ကား မှာထားလို့လား’ ဆိုတာရော သဲသဲကွဲကွဲကြားရလေရာ မေမေက တော့ မျက်ခုံးမြင့် အံ့အားသင့်နေပြီး ထိပ်ကတော့ မျက်လုံးလေး ပြူးလျက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေမိပါသည်။

“ထိပ်”

“ရှန် ...”

“နင့်ရုံးကတဲ့၊ နင့်အမေကို မြို့ထဲတွေ့ဘာတွေ ပို့ပေးဖို့ ကားလွှတ်လိုက်တာတဲ့”

မမာလာက မျက်စပစ်လျက် ဆိုလေလျှင် ထိပ်က ရဲ့မဲ့သွားရပါသည်။ သေချာတာပေါ့။ သူပဲပေါ့။ လျှာရှည်ပြန်ပြီ အဲဒီ ငပေါက်ဟာ။

“အာ ... ကျွတ်”

“သွားလိုက်ဦး”

“စိတ်ညစ်တယ်”

ရုံးကဆိုကတည်းက မဟုတ်မှန်း မမာလာလည်း သိနေမှာမို့ ထိပ်က ထ,ထွက်သွားရမှာပင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ် နေပါသည်။

“ရုံးကပါဆိုမှ နင် မထွက်လို့မှ မရတာ၊ သွား”

“အေးလေ ... သမီးလေးကလည်း သွားလိုက်လေ၊ ညည်းက မှာထားလို့လား။”

“မမှာပါဘူး ... ကျွတ်”

“ဒါဖြင့် သူတို့ဘာသာ စေတနာအလျောက် လွှတ်ပေးတာ ပေါ့နော် ဟုတ်လား။”

“မသိပါဘူး မေမေရယ်၊ အဲဒီရုံးက သိပ်လျှာရှည်တာပဲ”

“ဟဲ့ ... ဒါ ဒီလောက် စိတ်ညစ်စရာလား၊ ပျော်စရာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘုရားလေးဘာလေးသွား ဈေးလေးဘာလေးဝယ်ချင်တာ အငှားကားနဲ့ဆိုလည်း ငွေကုန်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားရင်လည်း ပင်ပန်းနေရမှာ၊ ခုလို ကြိုပို့ပေးမယ့်ကားအဆင်သင့်၊ ကိုယ်လည်း မတောင်းဆိုဘဲ ရောက်လာပေးတာ၊ ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ပြီး ပျော်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ရုံးကိုပဲ သူက လျှာရှည်သတဲ့”

“ဟိုဒင်းလေ ထိပ်က အခွင့်အရေး အလကားမလိုချင်လို့ပါ မေမေရာ”

“သမီး တောင်းဆိုတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဟာသူလာတဲ့ဟာ”

“ကဲ ... သွားလိုက်ပါဆို၊ အောက်ကနေ တမော့မော့နဲ့၊ ဇော်ကျိုးတော့မယ်”

မမာလာက ထိပ်ကို မေမေ မမြင်အောင် မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောသည်။ မမာလာ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ‘ဟွန့် ... ကောင်မလေး နောက်မှစစ်မယ်’ ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်မျိုးတွေနှင့်။

ထိပ်သည် ဝရန်တာဆီ သွက်သွက်ပြေးခဲ့ရင်း အောက်ကိုင့်ကြည့်လိုက်ကာ ပြုံးပြုံးလေးမော့ကြည့်နေတဲ့ ထွန်းပေါက်ကို ...

“ဘာလဲ ...”

စိတ်မရှည်သံနှင့် ခပ်မာမာ လှမ်းအော်မေးလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားအမေ ရောက်ပြီဆိုလား။”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“နှစ်ရက်တည်းနေမှာဆို”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မြို့ထဲလိုက်ပို့ပေးမလို့လေ၊ သွားချင်လာချင် ဈေးဝယ်ချင် တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိမှာပဲ”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ခေါ်လို့လဲ”

“ခေါ်ခေါ် မခေါ်ခေါ်လေ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားမှာပေါ့၊ ဘာကိစ္စ လာနေရတာလဲ”

အော်ကြီးဟစ်ကြီးစိတ်တိုနေတဲ့ ထိပ်ကို ထွန်းထွန်း

ခေါက်က အောက်ကနေ ရယ်မော့နေရင်း လက်ညှိုးကိုနှုတ်ခမ်းဝမှာ ထောင်ကပ်လျက် ‘ရှူး’ ခနဲ အသံနိမ့်ဖို့ သတိပေးပါသည်။ ထိပ်

ကတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမဆုံး။ ခုချိန်မှာ သက်သောင့် သက်သာသွားရဖို့ထက် မေမေ တစ်မျိုးတစ်မည် တစ်လွဲတွေမထင်

ကိုယ်ပြောဆိုထားတာတွေ စည်းဝါးမကိုက်ဘဲ လွဲမကုန်စေဖို့က ပြီးအရေးကြီးသည်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စွာနေရတာလဲ အောက်ကလာနေတာ ဘယ်သူလဲ မာလာ”

“မသိပါဘူး၊ မမနှင့်သမီးပဲ သိမှာပေါ့”

“ကားဒရိုင်ဘာလား”

“မသိဘူးလေ”

ထိပ်ရဲ့အမေက ဝရန်တာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်

ရင်း...

“ဟဲ့ ... သမီး ကောင်းကောင်း ပြောပါဟယ်”

ထိပ်က ခေါင်းလေးကို တဂျစ်ဂျစ်ကုတ်ကာ တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး လှေကားမှ အပြေးဆင်းသွားလိုက်ပါသည်။ ဒီကနေ လှမ်းအော်နေသမျှ မေမေ ကြားနေနိုင်တာမို့ အောက်သွားပြီး တိတ်တိတ်ကျိတ်မာန်မဲဖို့ပင်။

“အပေါက်နော် ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကောင်းလည်း လာရသေးတယ်”

“ဒါ ဘယ်သူကားကြီးလဲ”

“ရုံးကကားကြီး”

“ဘာရုံးကလဲ၊ သူ့ကားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကယူလာတာလဲ”

ဇာကယ်တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်က ဖေဖေရုံးက သွားယူလာတာပင်။ လူပိုတွေ ဘာတွေပါရင်လည်း ချောင်ချောင် မှီခိုလိုက်ပါလို့ရအောင် တမင်တကာ တောင်းအော်ကြီးယူလာတာပင်။

“ကား ဘယ်ကယူလာသလဲဆိုတာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ”

“ရှင်ကားမဟုတ်လို့ အံ့ဩနေတာပေါ့”

“မအံ့ဩနဲ့၊ အပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မေမေနဲ့ စကားပြော ရေမိုးချိုး၊ သွားတော့မယ်စိတ်ကူးပေါက်ရင် ဆင်းလာခဲ့၊ ကျွန်တော် အောက်မှာပဲစောင့်နေမယ်”

“မေမေက ရှင့်ကို ဘာထင်မလဲ”

“ရုံးကားဒရိုင်ဘာ ထင်မှာပေါ့”

“ကျွတ် ... ရှင်ဟာ အတော်ပေါ့ပျက်တယ်၊ နဂိုကမှ မေမေက သူ့သမီးကို ကုမ္ပဏီမှာ ဘာရာထူး ဘာအဆင့်လဲဆိုပြီး ဂုဏ်မောက်နေရတဲ့ကြားထဲ၊ ရုံးကကားလွတ်ပြီး စီစဉ်ပေးတယ်ဆိုတော့ တအားစိတ်ကူးတွေယဉ်၊ ဘဝင်တွေ မြင့်တော့မှာ”

“ယဉ်ပစေ မြင့်ပစေပေါ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘူး၊ ကံပါ သွားပါ၊ ဟော ... ကံ”

“ဘာလဲ ...”

“ခင်ဗျား အမေ လိုက်လာပြီ”

ထိပ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ်ပဲ မေမေ တိုက်လှေကားခွင်ထဲမှ ထွက်လာနေပါသည်။ အပေါ်က လှမ်းကြည့်ပြီး မတိမ်းမယိမ်း ယောက်ျားပျိုလေးဖြစ်နေလို့

တမင်ဆင်းလိုက်ချလာတာဖြစ်မှာ။ အကဲခတ်ချင် စူးစမ်းချင်လောကံပြီကို ထိပ် အသိဆုံးပေါ့။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ဘယ်သူလဲ အိမ်ပေါ်ခေါ်ထိုင်ခိုင်းလား။”

ထိပ်က စိတ်ရှုပ်ကာ စုပုပ်နေသည်။

“အန်တီ ... ထိပ် အမေထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ့်”

“ရုံးက ဒီနေ့ ထိပ်အမေ ရန်ကုန်ရောက်လာမှာ သိထားတော့ အရာရှိက ဟိုဟိုဒီဒီပို့စရာ လိုအပ်ရင်ပို့ပေး ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာပါ အန်တီ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အရာရှိက သဘောကောင်းလိုက်တာနော်၊ လာလေ အိမ်ပေါ်ပဲ တက်ထိုင်စောင့်ပါလားကလေးရဲ့၊ အောက်မှာ မိုးဖွဲကျနေပြီ။ ခဏနေ သည်းထားမယ့်ပုံ”

“ဟာ ... မေမေကလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ခေါ်မနေပါနဲ့၊ သူက ဒရိုင်ဘာပဲဟာ၊ ဒရိုင်ဘာဆိုတာ ကားပေါ်ပဲနေရတာ”

ဒေါ်နှင်းနှင်းသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်အောင် အ

နာနေပြီ ...

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ဟဲ့ ... ဪ ... ဘယ်လိုများပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးတော့ အပြောအဆိုမတတ်လိုက်ပုံများနယ်၊ ကိုယ့်ကို ရုံးပိတ်ရက် သက်သက်မဲ့ကြီး ကူညီဖို့ ရောက်လာတဲ့လူကို ညည်းကလည်းအေ ...

လာပါလား သား၊ အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပါ။ အန်တီတို့က အပြင်ထွက်ဖို့တော့ အစီအစဉ်ရှိပေမယ့် ရေမိုးလည်းမချိုးရသေး ထမင်းလည်းမစားရသေး၊ ရောက်ကတည်းက စကားပြောလို့မဆုံးသေးတာကွယ့်၊ အပြင်သွားမယ်ဆိုရင် ခဏတဖြုတ်တော့စောင့်နော်၊ အန်တီတို့ လဲရလှယ်ရဦးမှာရှိသေးတာ”

“ဖြည်းဖြည်းနဲ့အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး စောင့်မှာပါ၊ ကားကိုလည်း ညအထိသုံးလို့ရပါတယ်၊ တစ်နေ့ကုန်သုံးပါ”

“အမယ်လေး ... သဘောမနော ကောင်းလိုက်တဲ့ကုမ္ပဏီကွယ်၊ ကားရှင်က သဘောကောင်းပေမယ့် လိုက်မောင်းပေးရမယ့်သားက ကိုယ့်အားရက်နားရက်မို့ မမောင်းပေးချင်ဘူးဆိုလည်းရတဲ့ဟာ၊ သားကလည်း စေတနာရှိရှိ လိုလိုချင်ချင်မောင်းပေးဖို့ဆန္ဒရှိပေလို့၊ ထိပ်တစ်ယောက် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံထိတွေ့နေရတာပဲ၊ ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ကံကောင်းလိုက်တာ”

“ဘာကံကောင်းတာလဲ မေမေရယ်၊ ဘာမှ ကံမကောင်းဘူး”

ထိပ်က ကလေးထိန်းလုပ်နေရတဲ့ သူ့ဘဝသူ ရည်ရွယ်ကာ ပြောတာပင်။

“ဟဲ့ ... ဒီလိုပဲပြောရသလား၊ မေမေ မရောက်တဲ့ ငါးလခြောက်လအတွင်း ညည်း တော်တော်အပြောအဆို ဆိုးနေပါလား ထိပ် ... ဟင် !”

ထိပ်က စုပုပ်ပြီး ထွန်းထွန်းပေါက်ကို မျက်စောင်ထိုးနေရာ ထွန်းထွန်းပေါက်က မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး သူ့ မဟုတ်သယောင် လုပ်နေပါသည်။

“ကဲ ... လာလေ သား၊ ကားပေါ်က ထိုင်စောင့်ရတာ လှောင်တာပေါ့၊ အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်လေကွယ်”

မေမေကတော့ ရိုးသားသဘောကောင်းလှတဲ့ နယ်သူပီပီ လောကွတ်ပျူငှာလုပ်ပါသည်။ ထိပ်အတွက် ပိုအားနာနေတဲ့ အခါ ပိုတောင်မှ လောကွတ်ပြုနေပါတော့သည်။

“အဟင်း ... ဟို ... ရ ... ရပါတယ် အန်တီ”

“လာပါ၊ ဒီအိမ်ကတစ်ယောက်နဲ့က အန်တီနဲ့ဆိုလည်း ညီအစ်မလို၊ ထိပ်နဲ့ဆိုလည်း ညီအစ်မလိုပဲ ဖြစ်နေတာ သဘောလည်းကောင်းပါတယ်၊ အမျိုးလိုပါပဲ၊ သား အားမနာနဲ့ လာ၊ ဒီအိမ်ခန်းက မမာလာက ငှားနေတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ထိပ်တို့က အဆောင်သဘောမျိုး လခပြန်ပေးပြီး အတူနေကြတာလေ၊ အုပ်ထိန်းသူရှိပြီးသားလည်းဖြစ်တာပေါ့”

ထိပ်သည် ကိုယ့်ရဲ့အညာစကားတွေကို မေမေ့မျှာအဟုတ်မှတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို အတည်ပေါက်ရှင်းပြနေရာတာပေါ့၊ မျက်နှာပူလာ၍ အိမ်ပေါ်ကို ရှေ့ကအရင် တက်လာခဲ့ပါသည်။ ထွန်းပေါက် သူ့ဟာသူ မေမေနဲ့ လိုက်တက်ရင်လည်း တက်လာမတက်ရင်လည်း နေပစေတော့။

ဝရန်တာထွက်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ မမာလာက အထဲပြန်ဝင်လာရင်း ...

“မိထိပ် အဲဒါက ဘယ်သူတုံး”

“ထိပ်နဲ့ ခင်နေတာပါ မမာလာရယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

“ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်း သိသွားတာပါ”

“သူ့ပုံစံက နင့်အမေကို အရမ်း မျက်နှာလုပ်နေတာပါလား”

“သူက ဘယ်သူ့ကိုမဆို မျက်နှာလုပ်ချင်တာ”

“အဲသလိုကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အတွက်ကို သီးသန့်မျက်နှာလုပ်ချင်နေတာပါ၊ ငါ့ကို လာလိုမိမနေစမ်းပါနဲ့ မိထိပ်ရယ်၊ ငါက အပျိုကြီးပေမယ့် ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဒါမျိုး လာဖုံးဖိလို့ မရဘူးနော် ... ဟွန်း”

ထိပ်က သက်ပြင်းလေးချရင်း ...

“သူ့ဟာသူ မျက်နှာလုပ်နေတာ ထိပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒါ သူ့ကားလား”

“ခါတိုင်း သူမောင်းတဲ့ကားကတော့ ဒါမဟုတ်ဘူး၊ ဟို တစ်နေ့က မေမေလာမယ်ဆိုတာ မမာလာကို လာပြောတော့ သူ့ကားနဲ့ပဲလိုက်ပို့တာပဲလေ၊ အောက်မှာရပ်စောင့်နေတာ”

“ငါက ဝရန်တာထွက်မကြည့်မိတော့ မသိလိုက်ဘူး၊ နင့် ဟာနင် လာတယ်ထင်နေတာ၊ ဒါဖြင့် နင်က သူ့နဲ့ သွား လာနေတာပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ရံတည်းပါ၊ သူလည်းမအား ထိပ်လည်းမအား ပါဘူး”

“အေးလေ ... နင် ဟိုမှာ ကလေးထိန်းအနေနဲ့ အလုပ်ဝင်နေ ရတဲ့ဟာ၊ နင်နဲ့ ဘယ်နေရာမှ ဘယ်လိုတွေ့ ဘယ်လိုသိ စရာဖြစ်လာတာလဲ၊ နင်နေတဲ့အိမ်နဲ့ နီးလို့လား”

“အင်း”

“နင့်ကို ကလေးထိန်းမှန်းသိလား”

“သိတယ်”

“ဪ ... မဆိုးဘူးပေါ့၊ သိသိနဲ့ စိတ်ဝင်စားသံယောဇဉ် ဖြစ်နေတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား၊ သတိလည်းထားဦးနော်၊ သူများအိမ်က ကလေးထိန်းဆိုပြီး အပျော်လက်တည့်စမ်း လို့ရမလားလို့ လာစမ်းတာမျိုးလည်းဖြစ်နေဦးမယ်”

“သူက အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အမယ် ... နင်လည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကျရောက် နေပြီပဲ”

“သူ့ကိုခင်ပေမယ့် အဲဒီလိုမျိုးကြီးတော့ ထိပ် စိတ်မကူး ပါဘူး မမာလာရယ်”

“အမယ် ... မလျှိုစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“တကယ်ပြောတာ မမာလာ၊ သူက သူ့ဋ္ဌေးသားတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထိပ် ထင်နေတယ်၊ သူ့ပုံစံကသိသာတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်လည်း မေမေ ယုံအောင် ထိပ်ကို သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ခဏထိုင်ခိုင်းပေးမယ်၊ ဘာမဆို ဖန်တီးစီစဉ်နိုင်တဲ့ လူတန်းစားထဲကပါ ...

ထိပ်နဲ့ဆိုရင် အခြေအနေချင်းမှမတူတာ၊ အဝေးကြီး ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ထိပ်အပေါ် ခရီးကြိုလမ်းကြို ပေါ့တီးပေါ့ဆ အပျော်လာလုပ်ရုံတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ထိပ် သိ နေတယ်၊ ထိပ် သူ့ကိုသံယောဇဉ်မထားချင်ပါဘူး မမာလာ၊ ထိပ် လျှိုနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“သူက ဘာလုပ်လဲ”

ထိပ်က မမာလာကို ပြုံးကာကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကလေးထိန်း”

“ဘာ ! ... လာနောက်မနေစမ်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မမာလာရဲ့၊ ထိပ် အခုနေတဲ့ ကွန်ဒိုအိမ်ခန်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းမှာပဲ မျက်စောင်းထိုးကအခန်းမှာ သူက ကလေးထိန်း လာဝင်လုပ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ... ဘယ်လိုဟာလဲဟယ်၊ ဒီလောက်တောင်လား၊ နှင် ထင်နေသလို သူဌေးသားရော ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”
 ထိပ်က ပခုံးလေးသာ တွန့်သည်။ ကိုယ်လည်း အတပ်မှမပြောနိုင်တာ။ မေမေနှင့် ထွန်းထွန်းပေါက်က လှေကားမှ တက်လာကာ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီ။

“မာလာရေ ဒီကလေးလည်း ထမင်းစားမလာရသေးဘူး၊ ဘယ်စားရဦးမလဲ၊ စောသေးတာပဲဟာ၊ ဒီမှာပဲတစ်ခါတည်း စားလို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ စားသောက်ပြီးမှ ထွက်ကြတာ ပေါ့၊ သွားစရာကလည်း သိပ်မရှိလှပါဘူး၊ ဈေးဝယ်ချင် တာလေးရယ်၊ ရွေ့တိဂုံဘုရားသွားချင်တာရယ် ဒါပဲလေ”
 “မမနှင့် သူငယ်ချင်းဆိုတာရော သူနဲ့တွေ့ချင်တာဆို”
 “အဲဒါက သူလာလိမ့်မယ်၊ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ထားတယ်လေ၊ ဒီနေ့ရောက်မယ်ဆိုတာ၊ မတွေ့တာကြာလှပြီ၊ ကြားကလူသိ တစ်ယောက်က ဖုန်းနံပါတ်ပေးလို့ ပြန်ဆက်သွယ်နိုင်တာ၊ သူ့အိမ်တောင် တည်းခိုင်းနေတာ မာလာရဲ့၊ ငါကလည်း ငါ့သမီးနဲ့ငါ အိပ်ချင်သေးတာဆိုတော့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အချိန်မရဘူးလို့၊ နောက်တစ်ခေါက်မှလို့ ...

သူ့ဆီ ငါ မသွားတတ်ဘူး၊ အိမ်ရှာရခက်တယ်ပြော တယ်၊ ငါ ရှာနေရမှာစိုးလို့တဲ့၊ သူပဲလာလိမ့်မယ်၊ ညဘက် မှလာမယ့်ပြောတယ်၊ ငါတို့ကလည်း ညနေစောင်းလောက် ဆိုရင် ပြန်ရောက်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် သွားစရာက ဘာမှ သိပ်မရှိတာ”
 “အဲဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးမှ ထွက်မယ်ပြောတာပေါ့၊ ဒီကလေးကတော့ စူပါမားကက်တွေလိုက်ပို့မယ်ပြောတယ်”
 ထိပ်က မျက်စောင်းလေးနှင့် ...
 “ရှင်စူပါမားကက်တွေက ဈေးကြီးပစ္စည်းတွေပဲရှိတဲ့ဟာ၊ ထိပ်တို့ ဝယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး”
 “ဝယ်ဝယ် မဝယ်ဝယ်ပေါ့၊ ရောက်ဖူးမြင်ဖူးတယ်ဆိုတာ လည်း မဟုတ်ပဲပေါ့ ထိပ်ရဲ့”
 “ဟုတ်သားပဲ သမီးရဲ့”

ဟွန်း ...။ မေမေတစ်ယောက်ကလည်း အတိုင်း အဖောက်ကိုညှိလို့။ မမာလာက ထွန်းထွန်းပေါက်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်နေပါသည်။ ထိပ်သည် ပထမတော့ သူ့ကို မခေါ်ဘဲနဲ့ ဇွတ်အတင်းရောက်ချလာတာ၊ မေမေကိုအထိ ဝင်ပတ်သက်တာ စတာတွေဖြင့် ထွန်းပေါက်ကို အမြင်တွေကတ်နေသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း တစ်စစနှင့် စိတ်တို့လျော့ကျပြေလည်ရသည်။

မေမေနှင့် အတူတူထမင်းစားရင်း လူကြီးနားဝင် သဘောကျတတ်တဲ့ စကားတို့ကိုပြောရင်း သူ့ရုပ်ကြည်ကြည်လင် လင်ကနေ တစ်ဖက်သားတွေကိုပါ အကြည်ဓာတ်ကူးကာ မြူးထူး လန်းဆန်းစေတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ရဲ့ စကားရေယာဉ်ကြောမှာ မေမေရော မမာလာပါ စီးဝင်မျောပါကုန်ကြတာကို ကြည့်ရင်းက ထိပ်ပါ အလိုလိုကြည်နူးလာခဲ့လို့လေ။

စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူဟာ ထိပ်ကို အပျော်
 အပျက် မတော်မတက်သဘောထားရင် မေမေ့ကိုအထိ ဘာအတင်း
 ဝင်ပတ်သက်နေဖို့ရှိသလဲ။ ပဲစင်းငုံ၊ မြေပဲ၊ နှမ်း၊ ကြက်သွန်တို့
 အကြားမှာ တောင်သူမကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ မေမေ့ကို အပေါ်ယံ
 မဟုတ်တဲ့ ရင်းနှီးနှေးထွေးမှုတွေနှင့် အရေးတယူ ဂရုတစိုက်လုပ်
 ရသည်မှာ ထိပ်ကို သူ အရေးထားလို့သာပေါ့။

သူ ပို့ပေးသမျှ အထင်ကရနေရာတို့ကို အဲကွန်းဖွင့်
 ထားတဲ့ ကားလုံလုံထဲကနေ မိုးတစ်ပေါက်မခ မပင်မပန်းရောက်
 ရတဲ့ မေမေဟာ သဘောတွေကျလို့။ ‘သားရေ၊ ‘သားရေ’နှင့်
 မေမေ ခေါ်ပြောမဆုံး။ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေတော့တဲ့ မြင်ကွင်း
 က ထိပ်ရင်ကို အေးငြိမ်းချမ်းမြေ့စေလှသည်။ မမာလာကပင် ...

“ဒီကောင်လေး နှင့်အပေါ် တော်တော်မေတ္တာစစ်နဲ့
 ချစ်ရှာတာဟဲ့၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ငါ သဘောတူတယ်ဟဲ့ ထိပ်” ...
 တဲ့။

နောက်နေ့မနက်မှာလည်း ထွန်းပေါက်ရဲ့ တောင်း
 အော်စီးတော်ယာဉ်က ဖယ်ရီဆိုပြီးရောက်လာသည်။ ရုံးသွားဟန်
 ပြဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးတဲ့ ထိပ်ကိုသာမက မေမေ့ကိုပါ ...

“အန်တီ ... ထိပ်ရဲ့ရုံးကို လိုက်ကြည့်ချင်တာမဟုတ်လား၊
 ဒီဖယ်ရီကားနဲ့သာ လိုက်ခဲ့လိုက်”

“ဖြစ်ပါ့မလား သားရဲ့၊ ဖယ်ရီဆိုတာ သူများတွေလည်း
 ကြိုရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ရပါသေးတယ်၊ ထိပ်နဲ့အန်တီကို ရုံးမှာအရင်ချမယ်၊
 ပြီးမှ သူများတွေကို ပြန်ကြိုမယ်”

“အန်တီက ရုံးမှာလည်း မနေပါဘူး၊ ဘယ်နားလေးလဲ
 ဘယ်လိုပုံလဲကြည့်ချင်ရုံပါ၊ ထိပ်ကိုချပြီးရင် သား နောက်လူ
 တွေကြိုဖို့ နောက်ကျနေမလား”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အန်တီ၊ တခြားလူတွေကို နောက်ထပ်
 ဖယ်ရီတစ်ကားနဲ့ လွှဲလိုက်ရင်လည်း ရတယ်”

“ထ ... ထွန်းပေါက်ရေ အရာရာကို ရှင်လုပ်ချင်သလို လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ တောင်စဉ်ရေမရနဲ့ ထင်ရာအကုန်လုပ် နေလိုက်တာ၊ ဆေးစက်ကျရာကို အရုပ်တွေကိုထင်လို့”

“အေးကွယံ ... မင်းတို့ သူဌေးများ ဆူနေမလား”

“မေမေ သူဌေးက သူ့သူငယ်ချင်း၊ သူ့အိတ်ကတ်ထဲထည့် ထားတာ၊ လာပါ မေမေ မြင်ချင် ကြည့်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ လိုက်တော့၊ ထိပ် ဆင်းနေခဲ့ပြီး မေမေက သူ့ကားနဲ့သာ ပြန်လိုက်သွားတော့။ မေမေ သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာ ငါးခြောက် လေး ဘာလေးဝယ်ချင်တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားဝယ်ထား နှင့်တော့နော်၊ ထိပ်လည်း နေ့တစ်ဝက်လောက် ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ထိပ်”

“ပြော”

“သူဌေးက အန်တီကို အပြန်ကားဂိတ်လိုက်ပို့လိုက်တဲ့”

“ဒါပဲလား၊ မိတ္ထီလာအထိ အပို့မခိုင်းဘူးလား”

“ဟဲ့ ... သမီး”

“အန်တီ ... အန်တီသမီးက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရတယ်၊ လခများတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတယ် ... အဟဲ့”

ထိပ်သည် ထွန်းပေါက်ကို ချစ်စနိုးနှင့်သာ မျက်စောင်း ခွယ်မိတော့သည်။ သူ့ရဲ့တောင်းအော်ခံကားနှင့် ထိပ်ရယ် မေမေရယ် ပါလာပါသည်။ ထိပ်သွားရမှာ ဖိုးလပြည့်ရဲ့ကုမ္ပဏီရုံး။ ထိပ်သည်

လူတကာသိကုန်တဲ့ သူ့ရဲ့အလိမ်အညာဇာတ်လမ်းအတွက် မျက် နှာပူပူ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် အဖိုးတို့ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါ သည်။

“အန်တီ လာ ... လာ ... အထဲဝင်ကြည့် ရတယ်”

“မဝင်တော့ပါဘူး သားရယ်၊ တော်ကြာ ငြိုငြင်စရာဖြစ်နေ ပါ့မယ်”

“ဪ ... အန်တီကလဲ၊ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ လာ ... လေး ထပ်မှာ အန်တီရဲ့”

ထိပ်က ဘာမှ ဝင်ပြောမနေတော့ပေ။ ထိပ်ပါ ရင် တုန် လက်ဖျားအေးနေပြီဥစ္စာ။ လေးထပ်ကို ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်ရတာ မေမေမှာ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လို့။ ထိပ်ကတော့ ဓာတ်လှေကားကို အမှန်းစီးနေရတာမို့ ရိုးဟိုးဟိုးနေပြီ။ လေးထပ် က ရုံးခန်းကြီးတံခါးဝရောက်တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကပဲ မှန်တံခါး ချပ်ကြီးကို တွန်းဖွင့်ကာ ရှေ့ကဝင်သည်။

ထိပ်က နောက်ကနေပဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လိုက်ပါရ သည်။

“အမယ်လေး ... အေးလိုက်တာ၊ ညည်း ဒီရုံးခန်းထဲ အနွေးထည်မဝတ် ဘာမဝတ်နဲ့ အမြဲနေသလားဟင် ထိပ်၊ အဆုတ်တွေ အအေးပတ်တော့မှာပဲ၊ အနွေးထည်လေးဘာ လေး ကောင်းကောင်းဝယ်စမ်း၊ နောက်လ ပိုက်ဆံမပို့နဲ့၊ အဝတ်အစားတွေဝယ်၊ ငွေလိုရင် မေမေ ထပ်ပို့မှာပေါ့၊

ရုံးကောင်းကောင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ တော်ရုံလျော်ရုံ
ဝတ်စားလို့ ဘယ်တင့်တယ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်”

မေမေသည် ရုံးစောစောရောက်နေတဲ့ တစ်ယောက်စ
နှစ်ယောက်စ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတို့ကို ငေးမောရင်း သူ့သမီးနှင့်
ယှဉ်ကာ အားမလိုအားမရ။ ထိပ်က ပန်းနုရောင်ကိုယ်တီရှုပ်လက်
ရှည်လေးနှင့် ချည်ထည် အဖြူပေါ် ပန်းနုရောင်နုနု အပွင့်နှစ်နှစ်
အဆင်ထဘီလေးကိုသာ ဝတ်ထားတာပါ။

“ဒါ ထိပ်စားပွဲပဲ အန်တီ”

ထွန်းပေါက်က အချက်ပြစကားပြော၍ ထိပ်က
ထိုစားပွဲပေါ် သူ့ရဲ့ဂျင်းလွယ်အိတ်လေးကို တင်လိုက်သည်။ မေမေ
က သူ့သမီးရဲ့နေရာထိုင်ခင်းကို သဘောတွေကျနေသည်။

“ဒီအခန်းက သူဌေးရဲ့အခန်းပဲ”

“ဪ ...”

“လာလေ အန်တီ၊ သူဌေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

“အို ... နေပါစေတော့၊ နေပါစေ၊ မိတ်ဆက်ပါနဲ့တော့”

“သူဌေးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါပဲ၊ ရပါတယ် အန်တီ၊
လာပါ”

ထိပ်က သူ့စားပွဲဆိုတဲ့နေရာမှာ မျက်နှာပူပူ ခပ်ငူငူ
လေးထိုင်နေလိုက်သည်။ ရုံးကို လူတွေသိပ်မရောက်ကြသေးလို့
တော်ပါသေးရဲ့။ ရောက်သလောက်လူတွေကလည်း ထွန်းထွန်း
ပေါက်ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ထွန်းထွန်းပေါက်က မိုးလပြည့်ရဲ့ရုံးခန်းတံခါးကို
ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဝင်နဲ့ပါ”

မိုးလပြည့်သည် ထိပ်အမေရဲ့ လက်ဖျားကိုဆွကာ
ဝင်လာတဲ့ ထွန်းထွန်းပေါက်ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ ကြောင်
အမ်းအမ်း ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားရပါသည်။ ငပေါကောင် သူ့
ရုံးခန်းထဲ ခေါ်လာရတယ်လို့ ... ကျွတ်။ သူငယ်ချင်းလုပ်သူကို
ရယ်ချင်စိတ်ပျက်ကြီးနှင့်ပင် လူကြီးသူမကိုတော့ ပြုံးပြလိုက်ရပါ
သည်။

“ဟိုလေ ... သူဌေး၊ ထိပ်ရဲ့အမေပါ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာသူဌေးလဲ ... ကျွတ်”

ထွန်းထွန်းပေါက်ကို လှည့်မာန်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ မနေ့ကရောက်တယ်ဆို”

လူကြီးသူမတစ်ယောက်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး၊ ကားတွေဘာတွေ လွှတ်ပေးတာ
ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ကွယ်၊ ဟို ... အန်တီက သမီး
အလုပ်ဆင်းတဲ့ရုံးကို အပြင်ကပဲလိုက်ကြည့်ဖို့ပါ၊ မောင်ထွန်း
ပေါက်က တက်ကြည့်ပါလို့ခေါ်လာတာနဲ့ လိုက်ကြည့်တာ
ပါ၊ အလုပ်တွေရှိနေမှာပေါ့၊ အန်တီ ခုပဲ ပြန်တော့မှာပါ”

ဖိုးလပြည့်က ရည်မှန်သိမ်မွေ့တဲ့ ထိပ်ရဲ့မေမေကို ငြိမ်ငြိမ် ထွန်းပေါက်ဘက်ကိုတော့ မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကော်ဖီလေးဘာလေး သောက်ပါဦးလား။”

“မသောက်တော့ပါဘူး ... မသောက်တော့ပါဘူး၊ သောက်ခဲ့ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေး။”

“အား ... ဒီကောင်ခေါ်သလို လိုက်ခေါ်မနေပါနဲ့ အန်တီ၊ ဒီကောင်က တစ်ခါတလေ ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့လုပ်ချင်ရာလုပ် ပြောချင်ရာပြော၊ သူ့တစ်ယောက်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ထားရတာ။”

“မောင်ထွန်းပေါက်လည်း သဘောကောင်းရှာပါတယ်၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်၊ အန်တီလည်း ပြန်ပါဦးမယ်ကွယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

ထွန်းပေါက်က ဖိုးလပြည့်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ် ပြလျက် ထိပ်ရဲ့အမေကို အပြင်ပြန်ခေါ်ထုတ်လာပါသည်။ ထိပ်က စားပွဲမှာ တံတောင်ဆစ်ထောက်ကာထိုင်ရင်း မျက်နှာလေး ငုံ့ဖယ်ဖယ်နှင့်။ ဒါဟာ ထိပ်လုပ်ချင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုံးမျိုးပဲပေါ့။ လုပ်ချင်ရတာကလည်း တကယ်တော့ မေမေအတွက်။ မေမေ ဂုဏ်ယူကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဖို့အတွက်ပါ။

တကယ်တမ်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခုချိန်မှာ ထိပ်ဟာ ကိုပေါက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းလေးမှာ ကလေးထိန်းလုပ်နေရတဲ့ နေရာလေးမှာတောင် မွေ့လျော်စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့ပြီ။

“ထိပ် ကျွန်တော် အန်တီကို ပြန်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း ...”

“ပြီးရင် ပြန်လာမယ်”

“အင်း ...”

“သမီး မေမေ ပြန်ပြီ၊ နေ့တစ်ဝက်ပြန်မယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က ထိပ်အမေကို လက်ဆွဲကာ လူ့ကိုထွက်သွားပြီးမှ ‘အန်တီ ခဏ’ လို့ဆိုရင်း ထိပ်စားပွဲဆီပြန်လာကာ ခေါင်းငုံ့တီးတိုးနှင့် ...

“ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် အန်တီကိုပို့ပြီး ပြန်လာမှာ”

“ဒီနေရာက လူလာရင်ကော”

“ဘယ်သူမှမလာဘူး၊ ကျွန်တော့် မနေ့က ဒီစားပွဲကို ဒီမှာ အသစ်လာပြင်ထားတာ၊ ဒီမှာ ခပ်တည်တည်သာထိုင်နေ၊ ဘယ်သူ့နေရာမှမဟုတ်ဘူး၊ အဖိုးအခန်းထဲ ထိုင်နေမလား။”

“အာ ... မထိုင်ချင်ပါဘူး”

“မကြာဘူး သိလား၊ ပြီးရင် မုန့်သွားစားမယ်နော်”

“အင်း ...”

ထိပ်သည် မေမေနှင့် ထွန်းပေါက်ရဲ့ကျောပြင်ထဲ
ကြည့်ပြီး ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။ မနေ့ကမှ ဒီစားပွဲကို လာပြင်သွား
သတဲ့။ အပင်ပန်းခံ အလုပ်ရှုပ်ခဲလိုက်တာ။ ထိပ် ငှုငှုလေးထိုင်
ငိုနေဆဲ နောက်နားကတံခါးပွင့်ကာ ဖိုးလပြည့် ထွက်လာ
သည်။

“ထိပ်အမေ ပြန်ပြီလား။”

“ပြန်ပြီ ကိုအဖိုး”

ထိပ်က အနည်းငယ် ရှက်သွေးဖျန်းကာ ...

“ကိုအဖိုးတို့ကို ထိပ် အားနာပါတယ်။ အလုပ်မဟုတ်ဘဲ
ကိစ္စတစ်ခု ခုလိုလာရှုပ်ရတာ မျက်နှာလည်းပူပါတယ်
မေမေ့ကို သူ့သမီး ကလေးထိန်း လုပ်နေတာပါဆိုတာ
မသိစေချင်လို့ ညာထားရတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘာမှ အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာပဲ။
မိဘဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့လေ၊ ကိုယ့်သားသမီးကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးမြင်ချင်ကြတာပေါ့လေ။ သား
သမီးအနေနဲ့လည်း ကိုယ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးဖြစ်
နေတာကိုပဲ မိဘကို မြင်စေချင်မှာပေါ့။ နားလည်ပါတယ်
ဘာမှ အားနာမနေပါနဲ့။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအဖိုးရယ်”

“တစ်ခုပဲ ထိပ်ကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာရှိတာပါ”

“ရှင် ... ပြောပါ ကိုအဖိုး၊ ဘာများပါလဲ”

“အပေါက် ကိစ္စပါ”

ထိပ်က ဖိုးလပြည့်ကို စိုက်စိုက်ကလေးကြည့်ရင်း ...

“ကိုပေါက်က ကိုအဖိုးတို့လိုပဲ သူ့ငွေ့တစ်ယောက်ပဲမဟုတ်
လားဟင်”

“ဟင် ... ထိပ် သူ့အကြောင်း မသိဘူးလား။”

“ဟင်အင်း ... သူက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုပဲ လုပ်ထားတာပါ။
သူ့ကို ကလေးထိန်းရမယ့် သူတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်းတော့
သိပေမယ့် ဒါထက်တော့ပိုမသိပါဘူး။ မေးရင်လည်း သူက
သေချာမပြောပါဘူး။”

ဖိုးလပြည့်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဒီကောင် တံကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရူးသွပ်နေတာပျ။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ပဲ ချစ်လို့
ကြိုက်လို့ လိုက်လို့ရပါတယ်ပျ။ ဒီလောက်ကြီး တစ်နေကုန်
နီးနီးနားနား ရှိနေရဖို့ လိုတာမှမဟုတ်တာ။ သူ့အဖေက
'.....'ကွန်စထရပ်ရှင် လုပ်တာပါ”

“ဪ ...”

အိမ်တစ်လုံးမှ မဆောက်ဖူး မဝယ်ဖူးပေမယ့် ရန်ကုန်

ပေါ်မှာ နာမည်ရနေတဲ့ ကွန်စထရပ်ရှင်ကြီးတွေကို ကြားဖူးနား
တော့ရှိတာပင်။ သွားရင်းလာရင်း ဆောက်လက်စအဆောက်အအုံ
တွေတွေ့နေရတာပဲ။ ဘယ်ဆောက်လုပ်ရေးက ဆောက်လုပ်နေပါ
သည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေလည်း တွေ့နေရတာပါပဲ။ အဲဒီထဲမှာ

ကိုပေါက်အဖေရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို ထိပ် မြင်ဖူးကြားဖူးထားပါသည်။

“အပေါက်က ဒီမှာကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းပြီးတဲ့နောက် စင်ကာပူမှာ ဘွဲ့လွန်သွားထပ်တက်တာ၊ ဘွဲ့ယူပြီးပြန်လာတာ ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး။ ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်ဆက်စပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ ကွန်ပျူတာအရောင်းခန်းတစ်ခုလည်း ဖွင့်ဖို့ပြင်နေတာ ...

ဒါတွေလိုက်လုပ်နေရင်း ထိပ်ကို သူ တွေ့သွားထားရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ အိမ်နီးနားချင်းအခန်းမှာ သူကပဲ ကလေးထိန်း ဝင်လုပ်ပစ်တယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုးထားလဲဗျာ”

ထိပ်သည် ဖိုးလပြည့်စကားများကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲဆွေးဆွေးကလေးနှင့်လာပါသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ ဝမ်းပန်းတနည်းလည်းခံစားရပါသည်။

“သူ့အဖေအမေကိုတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်တွေလေ့လာဖို့ ကျွန်တော်ရုံးမှာ နှစ်လလောက်လေ့လာမယ်လို့ အကြောင်းပြထားပြီး သူ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးကို အဝေးရွှေ့ပစ်ပြီး ကလေးထိန်းဝင်လုပ်နေတာဗျာ၊ အင်မတန်စိတ်အလိုလိုတဲ တဲ့ကောင်ပဲဗျာ”

ထိပ် သက်ပြင်းလေး ခိုးရှိုက်မိသည်။

“သူ့အဖေကလည်း မင်းလေ့လာနေတာ မပြီးတော့ဘူးလား အော်နေပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အဖုန်းလည်း သူ့ကို ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ် ပြန်လုပ်တော့လို့ တဖွဖွတိုက်တွန်းနေတာကြတာ၊ ဒီကောင်ပြောမရဘူးဗျာ၊ တော်တော်စိတ်ကုန်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်၊ ဒီစိတ်အလိုလိုက်မှုက တစ်လ နှစ်လ ဆိုရင် မတော်လောက်ဘူးလား၊ သူက တစ်သက်လုံး ကလေးပဲ ထိန်းနေတော့မှာလား”

“သူ မိုက်မဲတာပေါ့ ကိုအဖိုး”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မိုက်မဲတာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ထိပ် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ သူ့ကို ကလေးထိန်းအလုပ်ကနေ ရပ်တန်းကရပ်ပြီး ကိုယ်လုပ်ဖို့ရှိတဲ့ ကိုယ်လုပ်ငန်းဘက် ဖိဖိစီးစီးလှည့်တော့ဆိုတာ ထိပ် နားချတိုက်တွန်းပေးပါလားဗျာ၊ သူ့အတွက်ရုံးခန်းတောင် ရွှေဂုံတိုင်မှာတွေ့ထားပြီးသား...

သူကလည်း နောက်ဆုတ် ရွှေ့ဆိုင်းထားတာရယ်၊ ဟိုဘက်ကလည်း အခန်းကို ဆေးသုတ်တာတွေ ဝိုင်ယာရင်းတွေ နည်းနည်းပြန်ပြင်ဆင်နေတာရှိတာရယ်၊ ယူဖြစ်မယ် ဒါပေမဲ့ တစ်လ တစ်လခွဲ နှစ်လ စသဖြင့် အချိန်နောက်ဆုတ်ပြီးမှ စာချုပ်မယ်ပေါ့၊ ဒီလိုနားလည်ပြီး ညှိထားကြတာ၊ ခုဆိုရင် ဟိုဘက်က လုပ်စရာကိုင်စရာတွေ ပြီးနေပြီ၊ စာချုပ်ချင်ပြီ ...

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောနေတာကို နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ ဖင်ရွှေ့ ခေါင်းရွှေ့နဲ့ အချိန်ဆွဲနေတာဗျာ၊ တစ်ဖက်က စိတ်မရှည်ရင် တခြားကို စကားပြောလိုက်ရင် အကွက် အကွင်းကောင်းကြီးလည်း လက်လွတ်သွားဦးမယ်၊ အဲဒါ သူ့ကို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စရာရှိ သွားလုပ်တော့ဖို့၊ ဟိုက ကလေးထိန်းအလုပ်ကထွက်ဖို့ ထိပ် တိုက်တွန်းနားချ ပေးပါလားဗျာ”

“စိတ်ချပါ ကိုအဖိုး၊ ထိပ် ပြောပါ့မယ်၊ သူ့ကို ဒီလောက် အထိ ထိပ် မသိခဲ့ပါဘူး၊ ထိပ် စိတ်ထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဖွေနေတုန်းများ အပျော်အပြက် ဝင်လုပ်နေသလားလို့ပါ၊ လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးကို ဘေးဖယ်ပြီး ရွှေ့ပစ်ပြီး ဒီလိုလာဝင်လုပ်နေတယ်မှန်း မသိလို့ပါ ...

သူ့လုပ်ရပ်ဟာ မိုက်မဲရူးသွပ်မှုသက်သက်ပဲဆိုတာ ထိပ် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ထိပ် သူ့ကို ပြောပေးပါ့မယ် ကိုအဖိုး”

“ထိပ် ပြောရင် ရမှာပါ”

ဖိုးလပြည့်ရဲ့မှတ်ချက်က ထိပ်အတွက် ဝမ်းနည်း ရမလို ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်စေသည်။ ထိပ် ပြောရင်ရမှာပါတဲ့လား။ ထိပ်က အဲသလောက်ပဲအရေးပါသလား။ ဖခင်သူဌေးကြီးရဲ့သား နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်ကနေ ဘွဲ့လွန်ယူပြီးပြန်လာခဲ့တဲ့သူ၊ ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီထူထောင်ဖို့ အစစ အသင့်ဖြစ်နေပြီးသူက ဘာမဟုတ်တဲ့

မထင်မရှား သာမညမိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကလေးထိန်း အလုပ် ဝင်လုပ်နေသတဲ့။

ပြောရင် ကြားရတဲ့သူတွေ ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ယုံတမ်း ပုံပြင်တစ်ပုံဒ်လိုဖြစ်နေသည်။ ထွန်းပေါက်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဖိုးလပြည့် ပင်လျှင် ထွန်းပေါက်ရဲ့ ခုလိုလုပ်ပုံကို အားမလိုအားမရ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်နေသေးတာ။ သူ့မိဘတွေသာသိရင် ဘယ်လိုနေမယ် ဆိုတာ မှန်းနိုင်ပါသည်။

ထိပ်ရဲ့မေမေတောင်မှ ဘာမှမဟုတ်လှတဲ့ သမီးတစ် ယောက်ကို ကလေးထိန်းလုပ်နေပါတယ်လို့သိရရင် အသက်ထွက် သွားလောက်သေးတာ။ ကိုယ့်သမီးကို ဣန္ဒြေရရ ကြော့ကြော့မော့ မော့လေး ရုံးတက်ရုံးဆင်းနေတာသာ တွေ့မြင်ချင်ရှာတာလေ။ ထွန်းပေါက်ရဲ့မေမေဟာလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်ထားထားမယ့် ရုပ်လည်းချော ပညာလည်းတော်တဲ့ သူ့ရဲ့သားကလေးကို ဒီထက် အများကြီးပိုကာ မျှော်လင့်ထားပေမပေါ့။

ထိပ်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချမိတဲ့အခိုက် ထွန်းထွန်းပေါက်က ရုံးခန်းထဲကို အပြေးပြန်ဝင်ရောက်လာတာ လှမ်းတွေ့ရ၍ ငေးငေးကလေးသာ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ ထိပ်ကလဲ”

ထွန်းပေါက်က တို့ဟူးသုပ်ပန်းကန်ပေါက်စကလေး
ကို ကိုင်မ၊ကားစားနေရာမှ စားပွဲပေါ်သို့ စိတ်ကောက်တဲ့ပုံနှင့်
ချွတ်ခနဲချရင်း စူပုပ်ပုပ်ဆိုသည်။ ပုံစံကိုက ဂျစ်ပုတ်ကို ထိန်းရင်း
ဂျစ်ပုတ်ပုံစံ ကူးစက်နေသည်။ အင်း ... ထွန်းပေါက်ကို ဘာပဲတွေး
ဆွေး ချစ်စနိုးတွေးမိနေတာ တယ်ခက်တာပဲ။ စိတ်တိုရင်တောင်မှ
ချစ်စနိုးပဲ စိတ်တိုမိတယ်။

“ရှင် ... ရှင်သူငယ်ချင်းတို့ ရှင်မိဘတို့နဲ့ဆိုရင် လမ်းဘေးက
ဟောဒီလိုခွေးခြေပုကလေးတွေနဲ့ တိုးဟူးသုပ် အထမ်းသည်
ဆီမှာ ဘယ်စားပါ့မလဲနော်”

ခွေးခြေပုကလေးမှာ ထိုင်နေရတော့ အရပ်မြင့်
တဲ့ သူ့ရဲ့ရှည်လျားသော ခြေထောက်ပုံစံကြောင့် ဒူးကထောင်
ထွက်နေတာ ရယ်ချင်စရာပဲ ကောင်းသေးတော့။ ထွန်းပေါက်က
ရေခွေးကြမ်းငဲ့ရင်း ...

“ဘယ်စားဖူးမလဲ၊ ခုတော့ ကျွေးတဲ့သူက သူ့ကျွေးမယ်
သူ့ကျွေးမယ်လည်း လုပ်သေး ကျွေးတော့လည်း တစ်ရာ
ငါးဆယ်တန်ဆိုတော့ ဒီလောက်ပဲပေါ့”

ထိပ်က စိတ်တိုကာ ...

“အောင်မာ ... ထိပ်က ဒီဆိုင်ထိုင်ဖို့ မဆွဲဆောင်မိပါဘူး
နော်၊ ရှင်ကို ကြေးအိုးတိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်တာပါ ကိုပေါက်
ရယ်”

စိတ်တိုတိုနှင့် စကားကိုစပြီး အဆုံးမှာ ဝမ်းနည်း
မိရသည်။

“ကြေးအိုးက တစ်ပွဲထောင်ရှစ်ရာ နှစ်ထောင် မစားရက်ပါ
ဘူး၊ ကျွေးမယ်ဆိုတဲ့အသံက တုန်နေတော့ သနားလို့”

“ဘယ်မှာတုန်လို့လဲ၊ ရှင်နော် ... ရှင်၊ တော်တော်အပိုပြော
တယ်”

“စ၊တာပါ ထိပ်ရာ၊ ကျွန်တော်က တို့ဟူးသုပ်ကို တကယ်
ကြိုက်တာ”

တကယ်ပင် ထွန်းထွန်းပေါက်က ချဉ်ငန်စပ်တွေ
သုပ်ခိုင်းကာ စားနေတာ၊ ဒါ တတိယမြောက်ပွဲ။ ထိပ်မှာတစ်
ပန်းကန်တောင် မကုန်သေး။

“မိုက်လော့နာပြီး ချေးတွေလည်း ပန်းနေဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း ... အပျိုလေး အရွယ်လေး၊ စကားပြောတာ
ညှစ်တီးညစ်စုတ်နဲ့ မဆင်မခြင်”

“ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ရှင်တို့ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ဌေး
သမီးလေးတွေလို အိညောင် အိညက်နဲ့ အမူအရာပိုမို
အသံချိုချို နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး မပြောတတ်
ပါဘူး”

“သူဌေးထဲက မထွက်ပြန်ဘူးလား”

“ထွက်ဘူး၊ ဒီမှာ ကိုပေါက်၊ ရှင် ဘာတွေဖုံးကွယ်နေတာလဲ၊ သူဌေးသားဟာ သူဌေးသားပေါ့၊ ဘဝမှန်ကိုပြန်စမ်းပါ ကိုပေါက်ရယ်”

“ပြန်မှာပေါ့၊ တစ်နေ့ မပြန်လို့မှ မရတာ၊ ဘယ်သူက တစ်သက်လုံး ဒီကလေးကို ထိန်းနေမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတောင်မှ တစ်သက်လုံး ကလေးထိန်းမှာမို့လို့လား”

“ထိပ်က အခြေအနေအရ အလုပ်မထွက်နိုင်သေးဘူး၊ ရှင်ကတော့ ရှင်ဘဝမှန်ထဲကို ပြန်သင့်ပြီ”

“ဘာတွေလာပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ တို့ဟူးသုတ်တောင် နင်တယ်”

“ရှင်ဘာမှ ဝေ့မနေနဲ့ ထွန်းပေါက်၊ ထိပ်ကို အဖိုးအားလုံး ပြောပြပြီးပြီ”

“တောက် ... ဒါကြောင့် ပြန်ဝင်လာတော့ ဒီကောင် ထိပ်နားရပ်နေတာ၊ ဘာတွေပြောနေကြပါလိမ့်လို့တော့ တွေးမိသား၊ အတော်အာချောင်တဲ့ကောင်”

“ရှင် ဘာမှဖုံးဖိမနေနဲ့၊ ထိပ်ကို အမှန်အတိုင်း ရင်ဆိုင်ဆက်ဆံစမ်းပါ၊ ရှင်က ဘဝမှန်ကို ဖုံးဖိထားချင်တာဟာ မိတ်ဆွေမစစ်တဲ့ သဘောပဲ၊ တစ်နေ့ကျ ခြေရာဖျောက်သွားလည်းပဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိအောင်လေ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ မိတ်ဆွေမစစ်တွေဆိုတာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မလိမ်

မညာကြဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ရှင်းရှင်းဆက်ဆံကြတယ်၊ ရှင် ထိပ်ကို အမှန်အတိုင်း ပေးမသိတာဟာ အမှန်တွေ ပြောပြနေဖို့ မလိုဘူးလို့ ယူဆလို့လား”

“ဟော ... ကဲ ... နေရင်းထိုင်ရင်း အပြစ်ကကြီးလာပြီ”
“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကဲ / ... ခင်ဗျားတောင် ရှင်းရှင်းပြောတတ်တာ၊ ကျုပ်က ဘာလို့ ရှင်းရှင်းမပြောတတ်ရမှာလဲ၊ တကယ်တော့ အမှန်အတိုင်း ရပ်တည်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပုံစံက ဘာခေါ်မလဲ၊ သူဌေးဆိုရင်ပဲ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး မပေါင်းသင်း မဆက်ဆံချင်တော့မယ့်ပုံမျိုး ပေါက်နေလို့ ချဉ်းကပ်ရလွယ်အောင် အခြေအနေချင်း နီးစပ်ညှိမျှတယ်ထင်အောင် သာမန်လူတန်းစားထဲက အနေမျိုးနဲ့ ကလေးပါဝင်ထိန်းလိုက်တာ ...

အဓိကက ခင်ဗျားနား ကပ်ခွင့်ရဖို့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခွင့်ရဖို့ ထိပ်ရဲ့၊ လိမ်တာတွေ ညာတာတွေ စိတ်ကူးထဲတောင် မရှိဘူး၊ စိတ်ကူးထဲမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကိုချစ်တဲ့ အချစ်စိတ်ပဲ”

“အို ... ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

ထိပ်က မျက်နှာလေး တစ်ဝက်လောက်ဖုံးအောင် မေးထောက်ကာ တစ်ဖက်လှည့်နေပါသည်။

“အဖုန်အတိုင်း ရှင်းရှင်းပြောမှ အိုးတွေ အားတွေ မလာနဲ့၊ ခင်ဗျားကို PCO ဖုန်းလေးမှာ အမေဆီ ဖုန်းဆက်နေတဲ့ ဖာန်ကလေး မမြင်ရခင် အသံလေး အရင်ကြားကတည်းက ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်ပြီး ချစ်သွားတာ၊ ဒီဘက်ကပတ်ပြီး ကွေ့ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်လေးက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေပြန်ရော”

“ထွန်းပေါက်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြောနေတဲ့ စကားလေးတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ချစ်စရာ သနားစရာလေးတွေ၊ ဘယ်နေနိုင်တော့ မလဲ၊ အဲဒီနေ့ကတည်းက တစ်ထိုင်တည်း မြင်မြင်ချင်း ခင်ဗျားကို ချစ်သွားတာ”

“ထွန်းပေါက် !”

“ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတွေ့အကြုံမရှိ၊ အ၊တီးအ၊တနဲ့ ခင်ဗျားကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားရော၊ အဲဒီတော့ စိတ်တွေ လေလိုက်တာ၊ အဲဒီနားတစ်ဝိုက် ပြန်ရှာမလို့ပဲ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်ဗျား အလုပ်လာလျှောက်တဲ့နေ့က ကွန်ဒိုနဲ့မျက်စောင်းထိုး ကားမှတ်တိုင်မှာ ဂျာနယ်လေးကိုင်ပြီးရပ်နေတာလည်းမြင်ရော၊ လုံးဝလက်လွတ်မခံနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ဆဲဆိုနေတဲ့ကြားက ကားတံခါးဖွင့်ပြေး ဆင်းလိုက်လာခဲ့တာ”

ထိပ်က မျက်စောင်းလေးတွေ အတုံးအရုံးထိုးရင်း...

“ရှင် ဘယ်တုန်းကတည်းက အသက်မရှူစတမ်း ဆက်တိုက်ပြောဖို့ စာကျက်ထားလဲ”

“နေ့တိုင်းပဲ၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးဆိုရင် ဒါတွေပဲရွတ်နေတာ”

“စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဒီစကားတွေ ရောက်သွားမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ ထိပ်က ရှင်ကိုပြောနေတာက ကိုယ့်ဘဝမှန် နေရာမှန်ကို ပြန်ဖို့”

“ပြန်မှာပေါ့၊ ပြန်ပါ့မယ် ထိပ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီဖွင့်ပြီးရင် ထိပ်ကို ကျွန်တော့်ရုံးကို ခေါ်ထားမယ်”

“ရှင်က ဘာကြောင့် ထိပ်ဘဝကို စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရမှာလဲ”

“ထိပ်ကို ချစ်လို့ပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ထိပ်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ဘဝတည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟာ ... ထိပ်နော်၊ သိပ်ဘုမပြောနဲ့၊ တို့ဟူးသုပဲနောက်တစ်ပွဲ ထပ်ယူပလိုက်မယ်”

သူဟာ ထိပ်လောက်ကို အလေးအနက် ရင်မမောပါ။ ဘယ်ရင်မောမလဲ။ ဘဝမှာ အစစအရာရာ အောင်မြင်အဆင်ပြေခဲ့သူဟာ ခုလည်းပဲ သူ့အာရုံ သူ့မျှော်လင့်ချက်ထဲမှာ အဆင်မပြေစရာကို ယောင်လို့တောင် မမြင်မတွေ့တဲ့ပုံစံ။

“ဒီမှာ ကိုပေါက်၊ ရှင် သိထားဖို့က ရှင် ဘာတွေပြောနေပြောနေ အဲဒီစကားတွေဟာ စကားလုံးတွေသက်သက်ပဲ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အာရုံထဲက ဖျောက်လိုက်ပါ”
ထွန်းပေါက်က ဒီတစ်ခါ တကယ်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား

ပုံနှင့် ...

“ဘာကြောင့် ဖြစ်မလာရမှာလဲ”

“ကျွန်မမှ ရှင်ကို မရွေးချယ်ဘဲ”

“ထိပ်”

“ရှင်ကို မချစ်ဘူး”

“ထိပ်နော်”

“တစ်ဖက်သတ် အပိုင်တွေတွက်မနေနဲ့၊ ရှင်ဘဝနဲ့ရှင် ထိပ်ဘဝနဲ့ထိပ်၊ ရှင်အပိုင်းကိုပဲ ရှင်သပ်သပ်စဉ်းစားပါ ထွန်းပေါက်ရယ်”

ထွန်းပေါက်သည် ထိပ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ထိပ် တကယ်ပဲ စိတ်ရှုပ်ထွေး ညစ်ညူးပြီး ဓာတ်ပျက်ပျက်နဲ့ပြောနေမှန်း ရိပ်စားမိပါသည်။

“ထိပ် ... ဘာမှ ခေါင်းတွေစားနေစရာလည်း မလိုဘူး၊ ခုချက်ချင်းလက်ငင်းပဲ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ရတော့မှာ မဟုတ်သေးဘူး”

“အောင်မာ”

“ဘဝအခြေအနေ အဆင့်အတန်းကြီးတွေကို စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့ ဂျစ်ပုတ်ကို လာထိန်းနေတာ၊ နားလည်တယ်နော်”

“ထွန်းပေါက်၊ ရှင်ကို ထိပ်ပြောနေတာက ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး နဂိုရည်ရွယ်တဲ့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကြီးကို ကိုယ်ပြန်လုပ်ဖို့ပါ”

“လုပ်မှာပေါ့”

“ခုချက်ချင်းပဲ လုပ်ဖို့ပါ၊ ရက်မဆိုင်းပဲ ဒီအလုပ်ကထွက်ပါတော့”

“ချက်ချင်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လုပ်ရင် ထိပ်က ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း ပြန်ချစ်မလား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ရှင်ကိစ္စ ရှင်လုပ်လို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က လုပ်မှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံဖို့လည်း ထိပ်လုပ်ဖို့လိုတယ်”

မျက်မှန်အောက်က နင့်မောနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်လည်မလာအောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖာနံနှင့် ထိန်းရင်း ထိပ်က တို့ဟူးသုပ်သည်ကို ပိုက်ဆံရှင်းပါသည်။ ထို့နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်မှထ၊လာကာ ...

“မေမေ့ကို ကားဂိတ်မပို့ပါနဲ့တော့ ထွန်းပေါက်ရယ်၊ ထိပ်အားနာလှပြီ၊ အခု ထိပ်ကို အိမ်ပြန်ပို့ရင် ပို့လိုက်ပေါ့၊ ပြီးရင်တော့ ပြန်လိုက်တော့လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မေမေ့ကိုလည်း လိုက်ပို့ဦးမှာ”
 “ဘာမေမေလဲ ... ထွန်းပေါက်နော်”
 “မေမေပဲဟာ၊ မေမေပေါ့”
 “အခွင့်အရေးတွေ ယူရတာ များနေပြီ၊ လူတစ်ယောက်ကို အဲသလောက်ကြီး ကျေးဇူးတွေတင် အားတွေနာနေရတာ မကောင်းဘူး၊ အောက်ကျတယ်”
 “ထိပ်က သိပ်စကားပြောရက်စက်တာပဲနော်၊ မျက်နှာလေးက ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးနဲ့ သဘောကောင်းအေးချမ်းတဲ့ရုပ်လေး ထွက်သလောက် စကားလုံးတွေက တစ်ခါတစ်ခါ ပိဿလေးနဲ့ဘေးပစ်”
 “ထိပ်ပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ”
 “ဒီကားကိစ္စလောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့၊ အားလည်းမနာနဲ့၊ အပန်းတကြီး ဆောင်ရွက်ရရင်သာ အားနာရင်နာ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ချဲ့မနေနဲ့ ထိပ်ရာ”
 “မဟုတ်ပါဘူး ကိုပေါက်ရယ်၊ သိပ်ကူညီလွန်းအား ကြီးပြန်တော့လည်း လူကြီးမျက်စိထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်တယ်၊ ညကဆို မအိပ်ခင် မေမေက မေးသေးတယ်၊ ထွန်းပေါက်က သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ သိပ်ကူညီတာလဲတဲ့၊ ရိုးရောရိုးရဲ့လားတဲ့”
 “မရိုးဘူးလို့သာ ပြောလိုက်”

“မနေ့ညနေက မေမေ့ရဲ့သူငယ်ချင်းဟောင်း အိမ်ရောက်လာသေးတယ်လေ၊ မေမေနဲ့မတွေ့တာ ကြာလှကြပြီ၊ ကြားက နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ခင်တဲ့သူနဲ့ အဆက်အစပ်ရပြီး ပြန်ဆက်သွယ်မိတာ၊ မေမေနဲ့ အရမ်းခင် အရမ်းချစ်ကြတာပဲ၊ တွေ့တာနဲ့ ပြေးဖက်လိုက်ကြတာ ပျော်စရာကြီး သိလား။ အဲဒီအန်တီက အခု ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ သူဌေးတဲ့”
 “သူဌေးဆိုတာကတော့ ချောင်ထဲကနေ ညပ်ပြီးပါကိုပါလာရမှ”
 “အဲဒီအန်တီက အရမ်းချမ်းသာပုံပဲ၊ ကားကြီးကလည်း အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ ထိပ်ကို ဘာပဲအကူအညီလိုလို သူ့ကိုတောင်းလို့လည်း ပြောသေးတယ်”
 “သိကြားမင်းကတော်များလား”
 ထိပ်ကပြုံးရင်း ...
 “မနေ့ညက အချိန်အခါမဟုတ်မိုးတွေရွာတယ်နော်၊ အဲဒီအန်တီဟာ မိုးထဲရွံ့ထဲမှာ မေမေ့ကို လာတွေ့ရှာတယ်၊ မေမေလာရရင် သူတို့အိမ်ကို မရှာတတ်မှာစိုးလို့တဲ့၊ မမာလာတို့အိမ်ကတော့ ကြည့်မြင်တိုင် (.....)လမ်းဆိုရင်ဘာမှရှာနေစရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား”
 “လိုရင်း ဦးတည်ချက်က ဘာလဲ၊ Short to the point လုပ်စမ်းပါ”

ထွန်းပေါက်က ကိုယ်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်း စာချဲ့အမွန်းတင်နေတာတွေ နားထောင်ရတာ နားငြိ လာပါသည်။

ထိပ်က ထွန်းပေါက်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“အဲဒီအန်တီက မေမေ့ကိုလေ၊ ညည်းသမီး ရည်းစားရှိ လားတဲ့၊ မရှိရင် ချွေးမတော်ပစ်လိုက်ရမလားတဲ့”

ထွန်းထွန်းပေါက် မျက်နှာက ပုပ်သိုးသွားရင်း ...

“ဒါကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောနေတာ လဲ”

“ရိုးရိုးပြောတာပါ ကိုပေါက်ရယ်၊ အဲဒီစကားကြောင့် မေမေ့စိတ်ထဲ ငါ့သမီးဟာ ရည်းစားထားတဲ့အရွယ်၊ သူ များက ချွေးမတော်လိုရတဲ့အရွယ် ရောက်ပါပကောလားလို့ သတိပြုမိသွားပုံရတယ်၊ လောလောဆယ်ဆယ် သူ့သမီး ဖြစ်သူကို ဂရုတစိုက် အရေးတယူ လုပ်နေတဲ့သူ အနေနဲ့ ရှင့်ကိုပဲ တစ်နေကုန် မြင်ထားရတာကိုး ...

မေမေက ရှင့်အကြောင်းတွေ ဟိုမေး ဒီမေးလျှောက် မေးရော၊ ထိပ်မှာ ဘာဖြေရမှန်းမသိဘူး၊ တကယ်က ဒီ မနက်မပဲ ရှင့်အကြောင်း ကိုအဖိုးဆီကနေ ရေရေရာရာ သိရတာကိုး၊ မေမေပြောတဲ့ စကားကိုလည်း ရှင့်သိအောင် ပြောပြရဦးမယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းပြောစကားကို စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့နော် သမီးတဲ့၊ တကယ်တမ်းမှာ အဆင့်အတန်း

မတိမ်းမယိမ်းချင်း အိမ်ထောင်ဖက်ကပဲ ပိုကောင်းပါတယ် ကွယ်တဲ့”

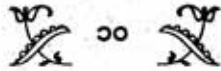
“ဟာ ... အဲဒါ ထိပ်မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဒရိုင်ဘာ ထွန်းပေါက် အနေနဲ့ မဆိုးဘူးဆိုပြီး မျက်စိကျသွားလို့ ပြောတာနေမယ်”

“ရှင်က တကယ် ဒရိုင်ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့”

“စိတ်ကူးယဉ်တာကိုတောင် လိုက်တိုနေတယ်၊ စိတ်ပုပ်မ ထိပ်”

ထိပ်သည် မပျော်ရွှင်လှတဲ့ကြားက သူ့ကို ချစ်စနိုး နှင့် ရယ်မိခဲ့ပြန်သည်။

ဒေါ်ထက်သိဂီသည် ကားကို ကွန်ဒိုကြီးရဲ့ပါကင်ဆီ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဒီကနေ့ညနေ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားစရာရှိတာမို့ ရေမိုးချိုးဝတ်စားပြင်ဆင်ရမည်ဖြစ်၍ နေ့လယ်ကတည်းက ပြန်လာလိုက်တာပင်။

ကားကိုပါကင်ထိုးနေဆဲ ...

“မေမေ”

ခေါ်သံက အန်ဒါဂရောင်းပါကင်ထဲမှာ လိုက်ဆံပေါက်ကာ ပဲ့တင်ထပ်သွားပါသည်။ ဒေါ်ထက်သိဂီက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ပြေးလာနေတဲ့ ဂျစ်ပုပ်ကို အပြုံးနှင့် လက်ကမ်းဆီးကြိုကာ ...

“ကျောင်းသွားမလို့လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဒေါ်ထက်သိဂီ ခြေဖျားထောက်ထိုင်ကာ ဂျစ်ပုပ်ကိုမွှေးကြူရင်း ...

“ဂျစ်ပုပ်တို့နဲ့ တူတူ မသွားတော့ဘူးလားသား၊ ခါတိုင်း တူတူသွားကြတယ်ဆို”

“ခုလောက်ဆိုရင် ကျော်စွာတို့က သွားပြီ မေမေရ၊ သူတို့က အိမ်ကထွက်တာ စောတယ်၊ သားက ဦးမောင်တိုးကြီး ကြာနေတာနဲ့ ခုမှထွက်ရတာကိုး၊ အဲဒီ ဦးမောင်တိုးကြီးက အီးရော အီးရောနဲ့ သိပ်နှေးတာပဲ၊ လိပ်ကြီး”

ဒေါ်ထက်သိဂီက ရယ်မောရင်း ...

“ဦးမောင်တိုးနဲ့လား၊ ဟိုထိန်းတဲ့ ဦးဦးရော”

“မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်ထက်သိဂီက အနားကို တနေ့နေ့ကပ်လာတဲ့ မောင်တိုးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဘာလို့ မရှိတော့တာလဲ”

“သားလည်း မသိဘူး”

“မောင်တိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ကလေးထိန်း ကောင်လေးရော”

“မရှိတော့ဘူးလေ မမ၊ အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူး မမရယ်”

“... ဦးက တစ်ခါတလေကျရင်တော့ သူလာလည်ပြီး သားနဲ့ ကျော်စွာနဲ့ကို ဟို ... ကစားကွင်းတို့ ဘာတို့ပို့ပေး မယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

“ဘာလို့ အလုပ်ထွက်တာလဲ၊ နင် မသိဘူးလား မောင်တိုး၊ ဂျစ်ပုတ် ... အဲ ... အာကာနဲ့လည်း အဆင်ပြေတယ် တည့်တယ်မဟုတ်လား”

ကလေးတွေ ကိုယ်တိုင်က “ကျော်စွာ” “အာကာ” နှင့် ထည့်သုံးနေကြမှတော့ ဒေါ်ထက်သီဂီသည် ဂျစ်ပုတ် ဂျစ်ပုတ် တွေ သုံးရမှာ နှုတ်တွန့်လာရပါသည်။

“တည့်ပါ၊ ဒီကောင်က အခုတောင် ကျွန်တော့်ကို ခံတန် တန် လုပ်ချင်သေးတာ၊ သူ့ဦးပေါက်မှ လူထင်တာ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အလုပ်ထွက်တာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

“သူက ထွက်တာပေါ့၊ နင့်ဆရာက ထုတ်တာတော့မဖြစ် နိုင်ပါဘူးနော်”

“မသိဘူး မမရဲ့၊ ထွန်းပေါက်ကတော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးဗျာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်တော့တွေ့ကြ ဦးမှာပါတဲ့၊ ဒီလိုပဲ ပြောတယ်”

“နင်ကလည်း အိမ်ကအလုပ်သမား ဘာအကြောင်းကြောင့် အလုပ်ထွက်တယ် မသိရကောင်းလားဟယ်၊ ခုခေတ်ကြီး ယောက်ျားလေး ကလေးထိန်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ရှားပါး

သလဲ၊ ချောမော့ပြီး ဇွတ်ဆွဲထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ထွက်သွားမှန်းတောင် နင် မသိဘူးတဲ့၊ ကဲ ... နင့်ဆရာ ကိုကော သူ ဘယ်လိုပြောလဲ”

“ဆရာနဲ့လည်း ပြောတော့ ပြောနေကြတာ၊ ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မကြားဘူး၊ ဆရာပြောတဲ့စကားထဲမှာ တော့ ထူးခြားတာတစ်စွန်းတစ်စ ကြားတယ်”

“ဘာလဲ ... အဲဒါပြောပြလေ”

“ဆရာက ... ဘာတဲ့၊ မင်းကွာတဲ့၊ စောစောစီးစီးမပြော ဘူးတဲ့၊ ငါလုံးလုံးကို မရိပ်မိဘူးတဲ့၊ ဘာမှမသိတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရတာပေါ့တဲ့၊ ငါလည်း မျက်နှာပူ ရတာပေါ့တဲ့၊ စိတ်တောင်မကောင်းဘူးတဲ့”

ဒေါ်ထက်သီဂီက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ စဉ်းစား သော်လည်း စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါ။

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေ”

“ဘာကို သူက စိတ်မကောင်းတာလဲ”

“မသိပါဘူး မမရာ”

“မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရာကရော ဘာတွေဖြစ်လို့ လဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး မမရဲ့၊ ဆရာနဲ့ ဒီကောင်ကြား မှာ သူတို့ချင်းပဲသိတဲ့ တစ်ခုခုတော့ ရှိတာသေချာတယ်၊

ဘာမှန်းသာမသိတာ၊ အဲလိုလည်းပြောပြီးရော ဒီကောင် အဲဒီညနေကပြန်တော့ ဆရာက ကိုယ်တိုင်တံခါးထဖွင့်၊ သူ့ပခုံးကိုပုတ်နဲ့၊ အားတုံ့အားနာ နေရထိုင်ရခက်တဲ့ပုံတွေနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အမူအရာတွေသာ သိရတာ၊ အကြောင်းရင်းတော့ သေချာမသိဘူး။”

“နင့်ဆရာကို အကျိုးအကြောင်း နင်မေးကြည့်ပါလားဟဲ့”

“အာ ... မမေးရဲပါဘူး မမရာ၊ ဆရာက စိတ်ကြည်ရင် တစ်မျိုး၊ မကြည်ရင်တစ်မျိုး၊ မမ အသိဆုံးပဲဟာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်ပါတယ်၊ ဆရာပြောရင်သာ နားထောင်လိုက်တာ၊ ဟိုဟာက ဘာလဲ၊ ဒီဟာက ဘာလဲနဲ့ စောဒကတက်ပြီး တော့လည်း မပြောရဲဘူး၊ စပ်စပ်စုစုလည်း မမေးရဲပါဘူး မမရာ”

ဒေါ်ထက်သီဂီကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အသည်းအသန် စဉ်းစားနေရင်း ...

“မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တာ၊ နင့်ဆရာ သူ့ဟာနဲ့သူ မျက်နှာပူနေတဲ့ ကိစ္စတွေ လုပ်မိတာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ဒီကောင်လေး အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ သဘောလား။”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာပေါ့ မမရဲ့၊ မပြောတတ်ဘူးလေ”

“နင် ပြောတတ်တာ ဘာရှိလဲ မောင်တိုး ... ဟင်၊ ပြောလိုက်ရင်တော့ လေလုံးက ကြီးသလား မမေးနဲ့၊ ပြီးရင် နင်ချည်းခံရတာ၊ သူများက နှပ်ချသွားတာ။ အလုပ်ခွင်

မှာဆိုလည်း အလုပ်ခွင်မှာမို့၊ အဲဒါကြောင့်လည်း နင့်ဆရာက နင့်ကို နားအေးပါးအေး အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားတော့တာ၊ ခုလည်းကြည့် ... ကိုယ့်အိမ်ထဲက လူနှစ်ယောက် ဘာ အကြောင်းတွေ ပြောဆိုကြသလဲ နင်မသိလိုက်ဘူး၊ ကလေးထိန်းအလုပ် ထွက်သွားတာတောင် ဘာကြောင့် ထွက်သွားမှန်း နင်မသိဘူး ... ကဲ”

“အာ ... မမကလည်း၊ သူတို့ချင်းက ကျိတ်ကျိတ်လေး ပြောတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ”

တကယ်တော့ ကျိတ်ကျိတ်လေးလည်း မပြောပါ။ သူတို့ဟာသူတို့ ဒီတိုင်းပဲ ပြောနေတာ။ မောင်တိုးကလည်း စိတ်အဝင်စားကြီး မဟုတ်လှတော့ နားမစွင့်မိပဲ ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ်အေးရာအေးကြောင်း နေနေလို့ မသိလိုက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မသွက်လက် မဖျတ်လတ်တဲ့အရာ ရောက်မှာစိုးတော့ ပြောတဲ့လူတွေကိုပဲ ကျိတ်ပြောနေကြသယောင် နည်းနည်းပါးပါးလွဲချရတာ။

ဒေါ်ထက်သီဂီအဖို့တော့ သူ သေချာနားမလည်နိုင်တဲ့ ပဟေဠိတွေ ပါဝင်နေတဲ့ စကားတွေကို ပြောသူနှစ်ယောက်ကလည်း ကျိတ်ပြောနေကြတာ ဆိုတဲ့အတွက် ပိုပြီးအသည်းတယားယား သိချင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရသည်။

“မောင်တိုး”

“ဗျာ”

“နင့်ဆရာ ခြေလှမ်းမှန်ရဲ့လား”

“အဟဲဟဲဟဲ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဘွဲ့ ... နင် ဘာရယ်တာလဲ”

“မမနဲ့ ဆရာက ရယ်ရတယ်”

“ဘာရယ်ရတာလဲ”

“ဟိုနေ့ကလည်း ဆရာက မမသူငယ်ချင်း မပုလဲနဲ့စကား ပြောရင်း ...”

“ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မပုလဲက လေယာဉ်လက်မှတ်အေးဂျင့် မဟုတ်လား၊ ဆရာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ဆိုလား”

“ဪ ... အင်း ... ဆက်ပြော”

“မပုလဲနဲ့ စကားပြောရင်း ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းရော ခြေလှမ်းတွေ မှန်ရဲ့လားလို့ မေးနေသေးတာ မမရဲ့”

“ဟွန်း”

ဒေါ်ထက်သီဂီက မဲ့ပြီး မလိုတမာ အသံထုတ်လိုက် ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကျိတ်ပြီးကျေ့နပ်ပါသည်။

“မမနဲ့ ဆရာက တိုင်ပင်ပြီး ပြောသလားတောင် ထင်ရ တယ်၊ စိတ်တွေ အတွေးတွေက တူနေတာပဲနော်”

“မေးတာ ပြောစမ်းပါ မောင်တိုးရယ်၊ နင် လျှာမရှည်ပါနဲ့”

“ဆရာ ခြေလှမ်းမှန်မမှန် အိမ်ထဲမှာနေပြီး ကျွန်တော်က ဘယ်နှယ်လုပ် လိုက်သိနိုင်မှာလဲ- မမရ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ရှုပ်နေတာ”

“အိမ်မှာနေလည်းပဲ သူ ဖုန်းပြောတာတို့ ဘာတို့ နားစွင့်နိုင် တာပဲ၊ နင့်ကြည့်ရတာ ဘာမှလဲ ကြားလိုက်မယ်ပုံမရပါဘူး”

“ဘာမှ မရိုးမသား မရှိပါဘူး မမရာ၊ မမပဲ စိတ်ပူနေတာ၊ ဆရာက ခုတလောဆိုရင် အိမ်တောင်အပြန်စောသေး”

“အေးလေ ... ပြီးတာပဲ၊ ဒါဖြင့် အခု ကလေးထိန်းအသစ် ရှာရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မှာထားပြီလား”

“အခု ဆရာက အလောသုံးဆယ် မရှာသေးပါဘူးလို့ ပြောတယ် မမရဲ့၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ခုဆိုရင် အာကာက အတော်လိမ္မာနေပြီ၊ ထွန်းပေါက် နှစ်လလောက် ပုံသွင်းသွားတာ မဆိုဘူး၊ စကားလည်း နားထောင်တယ်၊ နာအောင်ကျင်အောင် ပြန်လုပ်တာတွေ ခံပြောတာတွေ တောင် မရှိတော့ဘူး၊ သူ့အချိန်နဲ့သူ အိပ်တယ် ထတယ်”

“ဟိုကောင်လေး အတော်တော်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ၊ မောင်မင်းကြီးသား တော်ပါတယ်”

“မေမေ ... အခု သားက သားဟာသား အိပ်တယ်၊ ညကျ ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှူးထပေါက်တယ်၊ မနက်လည်း အလားမီးနဲ့ စောစောထတယ်”

ကျစ်ပုတ်က ဝင်ပြောပါသည်။

“ဟုတ်လား ... သားက တကယ်လိမ္မာနေတာပေါ့”

“လိမ္မာတာ တကယ်ပါ မမ၊ ဒါတစ်ခု ထွန်းပေါက်ကို အတော်လေးစားတယ်၊ ဟိုးတစ်ပတ် ညဘက်ကဆို အချိန်

အခါမဟုတ် ဆောင်းထွင်းကြီး မိုးတွေရွာတာလေ၊ တစ်ည လုံးနီးပါးလေ၊ ဆရာက အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ခါတိုင်းသာဆို ဝေခေ အခုခေါ်ပေးဆိုပြီး အာကာ သောင်းကျန်းပြီပေါ့။ ကြောက်လည်းကြောက်နေမှာ၊ ခုတော့ အေးဆေးပဲ၊ သူ့ အခန်းပြတင်းပေါက်ရော သူ့အဖေအခန်းပြတင်းပေါက် ပါ သူ့က လိုက်ပိတ်လိုက်သေးတယ်၊ လူကြီးကျနေတာပဲ”

ဒေါ်ထက်သီဂီက မျက်မှောင်လေးကုတ်ရင်း ... “သူ့အဖေက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မှာမရှိတာလဲ”

“အဲဒီနေ့ညက အိမ်မှာမအိပ်ဘူး မမရဲ့”

“ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ”

“ခရီးသွားရတယ်၊ ဆရာရုံးကိစ္စနဲ့လေ၊ ပျဉ်းမနားနေပြည် တော်ကို”

“ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ကတည်းက သွားတာ၊ ဟိုမှာ တစ်ညအိပ်တာပေါ့၊ နောက်နေ့ တနင်္လာနေ့ညနေ ခုနစ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မှတ်မိပါတယ်၊ မိုးတွေတော်တော်ရွာတဲ့ နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ကြီးလေ၊ အဲဒီနေ့ ရုံးတွေမှမဖွင့်တာ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ မနက်ကတည်းက နေပြည်တော်ကို သွားရတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေ မမရဲ့”

ဒေါ်ထက်သီဂီရဲ့မျက်မှောင်ကုတ်က ပြေကျမလာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထိုတနင်္ဂနွေနှင့် မိုးသည်းညကို တွဲမှတ်မိနေသည် မှာ ထိပ်ထိပ် ခွင့်ယူလို့။ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်ကတည်းက ထွက် သွားလိုက်တာ တနင်္လာနေ့ညဘက် အင်း ... သူလည်းခုနစ်နာရီ အချိန်ပဲ ပြန်ရောက်လာတာလေ။ ပြန်လာတော့ ခပ်နွမ်းနွမ်းမျက် နှာလေးနှင့် သူ့အခန်းထဲ တန်းဝင်လဲလျောင်းတော့တာ။ ဒေါ်ထက် သီဂီကတော့ “ဪ ... အမေ ပြန်တော့ စိတ်မကောင်းရှာဘူး ပေါ့” လို့ ယူဆလိုက်ခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ည မိုးတွေသည်းတော့ ဂျစ်စုတ် ဂျီကျ တော့တာ။ “မမကို ခေါ်ပေး ... မမကို ခေါ်ပေး”နဲ့။ မိုးတွေ ခြိမ်းတော့ ကလေးပီပီ ကြောက်တာပင်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အနား ကပ်ရင် ဘယ်တော့မှ ချောချောဖြူဖြူ မလုပ်တဲ့ အမေကိုမတ။ အမေက ဘယ်တော့မှ စိတ်မရှည်၍ အဟောက်ပဲ ခံရမှာသိတော့ သူ့အထိန်းတော်ကိုပဲ တ၊သည်။

“ဂျစ်စုတ်နော် ... မမမြဲမြဲလည်း ရိုသားနဲ့ အိမ်နေနဲ့ အိပ် တော့၊ အရိုက်တော့ ခံရတော့မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်ထက်သီဂီက ဟောက်ရသည်။ အဲဒီနေ့မို့ သေချာမှတ်မိနေတာ။ သီးခြားခွဲခွာနေတဲ့ ခင်ပွန်းသည် ကြီးနဲ့ အိမ်က ကလေးထိန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီညမှာ အိမ် မှာမအိပ်ကြတာကို ထူးဆန်းနေမိပါသည်။ ဦးသီဟထွန်းဟာလည်း အင်မတန်မှ ခရီးသွားခဲလှတဲ့သူ။ အဲဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

“မောင်တိုး”

“ဗျာ”

“နင့်ဟဲ့ အိမ်က ကလေးထိန်းနဲ့ ငါ့အိမ်က ကလေးထိန်း ဗတ်သင်္ကရင်နီးမှ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဟား ဟား ... ထွန်းပေါက်က အဲဒီကောင်မလေးကို အသေကြိုက်တာ”

“ထဲ...ကော”

“ကောင်မလေးက ပြန်ကြိုက်ပုံ မရဘူး၊ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပဲ ထင်တယ်။ သူတို့ ဘာမှမဖြစ်ရသေးတာ တော့ သေချာတယ်၊ ထွန်းပေါက်ကတော့ တဖွဖွပြောပြီး ကြိုက်နေတာ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာ”

“ကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မကြိုက်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ အာ ... မမကတော့ ရောဂါပဲ၊ ဘာတွေ မေးမှန်းမသိဘူး၊ မဖြေတတ်မယ့်ဟာတွေချည်း ရွေးမေး တယ်”

“မေမေ”

ဒေါ်ထက်သီဂီသည် ဂျစ်ပုတ်က သူ့လက်ကိုဆွဲလှုပ် နေတာတောင် အာရုံမရနိုင်အောင် အတွေးတွေ ရစ်ဖွဲ့နေသည်။

“မေမေ သား ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ”

“ဟာ ... အား ... ဟုတ်သား၊ သွားတော့မယ် မမ၊ ပြေး ရမယ်၊ ကျောင်းတောင် တက်ခါနီးနေပြီ”

မောင်တိုးနှင့် ဂျစ်ပုတ်တို့ ပြောလည်းပြော ပြေးလည်း ပြေးလေရာ ဒေါ်ထက်သီဂီက ဓာတ်လှေကားရှိရာဘက်သို့ ခပ် ငှုငှုငိုင်ငိုင် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ တိုက်ဆိုင်မှု။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု တော့ ဖြစ်နေသည်။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်လား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ...။

ဒေါ်ထက်သီဂီသည် တံခါးဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီးတဲ့ အထိ ခေါင်းထဲမှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တွေးနေသည်။ ဓာတ်လှေ ကားထဲ ဘယ်လိုဝင် ဘယ်လိုထွက်ခဲ့သည်ကိုပင် သတိမရ။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော မြမြကို မြင်မြင်ချင်း ...

“ထိပ်ထိပ်ကော”

“ပြန်မလာသေးဘူး မမ”

“ဘာ ...၊ ကျောင်းသွားပို့တာ ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ သူ အစောကြီး သွားသွားပို့နေကျ မဟုတ်လား၊ သွားတာ ကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြာပြီ”

“ဒီလောက် ကြာပြီး ပြန်မလာရအောင် ဘယ်သူနဲ့ချိန်းတွေ နေသလဲ မသိဘူး၊ ခါတိုင်းရော နေ့လယ်ကျောင်းသွားပို့ ရင် ဒီလိုပဲ အပြန်နောက်ကျတာပဲလား”

“မကျတတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ဒီနေ့က ကျွန်မက သူ့ကိုဈေး ဘက်ပါကျွေးပြီး ဆိပ်ဝယ်လာခဲ့ပေးပါလို့ အကြံမှာလိုက်လို့ပါ၊ ဆီကုန်နေတာမေ့ပြီး မမကိုမပြောမိဘူး၊ အဲဒါ အခုဒီညနေ

အတွက်တောင် ကြော်စရာလှော်စရာ ဆီမရှိလို့ ကျွန်မပိုက်ဆံ
 နိုက်ပေးပြီး သူ့ကို ဆီတစ်ပိဿာလောက် ဝယ်ခဲ့ခိုင်းတာ ...
 ဈေးဘက်ကိုဆိုတော့ ချိုးကွေ့ပြီး ပြန်လျှောက်ရဦး
 မှာလေ။ အဲဒါကြောင့် နောက်ကျနေတာပါ။”

ဒေါ်ထက်သီကီသည် မသိဘဲ ပြစ်တင်ပြောဆိုမိတာ

အတွက် ရှက်နိုးပြီး ...

“ဪ ... အဲဒါကို ပြောပါတော့လား။”

“ပြောမလို့ပဲလေ။ မမက ပြန်မရောက်သေးဘူးလား၊ သွား
 တာကြာပြီလားဆိုလို့ ကြာပြီလို့ပဲ ပြောရသေးတာ။ ဆက်
 မပြောရသေးခင် မမက စိတ်တွေတိုသွားတာလေ။”

“ကဲ ... မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါ့အပြစ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့
 နင့်ကို ငါမေးချင်တာရှိတယ်။”

“ဘာလဲ မမ”

“ထိပ်မှာ ရည်းစားရှိလား။”

“မရှိဘူးလို့တော့ ထင်ရတာပဲ မမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတာ နင် ဘာသိလဲ၊ နင်တို့
 လူငယ်ချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကား
 မျိုးတွေထဲမှာလေ။”

“အဲဒါမျိုးတွေ သူက သိပ်ပြောလေ့မရှိဘူး မမရဲ့။”

“နည်းနည်းလေးတောင် မပြောဘူးလား၊ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း
 တောင် မပြောဘူးလား။”

“ဪ ... ဟိုတစ်ရက်ကတော့ သူ စကားတစ်ခွန်းတော့
 ပြောတယ်။ ဟိုလေ ... သူ ညအိပ်ခွင့်ယူသွားပြီး ပြန်ရောက်
 တဲ့နေ့ပေါ့။ သူ့အမေလာတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။”

“အင်း ... ဘာတဲ့လဲ”

“ပြန်လာတော့ သူက အိပ်ရာထဲမှာ ခွေနေမို့နေတော့
 ကျွန်မက နေမကောင်းဘူးလား ဘာလား မေးတာပေါ့။
 သူက နေကောင်းပါတယ်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်နေလဲ ဘာလဲနဲ့
 ကျွန်မက အစ်ရင်းအောက်ရင်း သူ့စကားထဲ တစ်ခွန်းပါ
 လာတာက ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့သူမျိုးကို
 သံယောဇဉ်မတွယ်မိဖို့ လိုတယ်တဲ့”

“အဲဒါ သူက ဘယ်လိုစကားစပ်ပြီး ပြောတာလဲ။”

“သူ့မျက်နှာမကောင်းတော့ ကျွန်မက ရိုးမှရိုးရဲ့လား၊
 ဘယ်သူ့လွမ်းနေလဲလို့ စ၊မိလို့ပါ မမရဲ့။ သူက သူချစ်သူ
 မရှာချင်သေးပါဘူးတဲ့။ အထူးသဖြင့်တဲ့ ချစ်သူထားတော့
 မယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့သူမျိုး
 အပေါ် သံယောဇဉ်မတွယ်မိဖို့ လိုတယ်တဲ့။ အဲသလိုပြော
 တာ။”

“ထိပ်နဲ့ နင်တို့ဆရာ ဦးသီဟထွန်း ဆက်ဆံရေးက ဘယ်
 လိုလဲ၊ ရင်းနှီးကြသလား၊ နင် ဘာသိသလဲ”

“ရှင်”

မြမြသည် မမျှော်လင့်တဲ့ မေးခွန်းမို့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပြီး မဖြေတတ်အောင် အံ့အားသင့်နေပါသည်။ ဘယ်ချောင်က ဆါလာတဲ့ သံသယစိတ်ကူးမျိုးပါလိမ့်ဟု ရင်မောမောကြီးဖြစ်နေ တဲ့ မြမြ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြောင့် ဒေါ်ထက်သီဂီက အဖြေ ကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ...

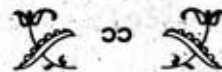
“ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့သူမျိုးဆိုတာ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ”

“ဟောတော် ... အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်သိနိုင်ပါ မလဲ မမရယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က အကျယ်ကြီးဟာကို၊ လူအမျိုး မျိုး အကျုံးဝင်မှာပေါ့”

“ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟတာကို ပြောတာလား၊ မလွတ် မလပ် ပိုင်ရှင်ရှိနေတဲ့ သဘောမျိုးကို ပြောတာလား”

“နှစ်မျိုးလုံး ဖြစ်နိုင်တာပဲ မမရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတာက တော့ အဲဒီစကားကို ပြောနေတဲ့ ထိပ်ထိပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ က သူ့စကားနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး အဲဒီစကားပြောတာကိုက သူ ဖြစ်နေတာကို မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်မ သေသေချာချာသိတယ်”

“အရေးထဲ နင်က ကဗျာဆန်ချင်နေသေး” လို့ ထေ့ငေါ့စကား မပြောဖြစ်နိုင်အောင်ပင် ဒေါ်ထက်သီဂီက စိတ် တွေ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသည်။

ညက မမြမြနှင့် အတူအိပ်ရင်း ထိပ်က ဦးသီဟထွန်း ရဲ့အကူအညီတောင်း စကားကို ပြောမိပါသည်။

“အခု ဦးဆီမှာ ထွန်းပေါက်လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဂျစ်ပုတ်ခမျာ အထီးကျန်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဂျစ်ပုတ်က ထွန်းပေါက်ကို အတော်ခင်တာ၊ အရင်က သူ့အတွက် ကလေးထိန်းက မရှိဘဲ ဖြစ်နေတာကများပြီး ရှိပြန်ရင် လည်း တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ဆိုတော့ ကလေးက သံယောဇဉ် မတွယ်လှဘူးပေါ့၊ ထွန်းပေါက်ကကျတော့ သာမန်ကလေးထိန်းလည်း မဟုတ်တော့ တော်တယ်လေ ...

ထွန်းပေါက်သာ သာမန်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆိုရင် လခကို သိန်းချီတောင်းတောင်း ဦးက ပေးကိုပေး ချင်တာ၊ ဂျစ်ပုတ်ကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဆုံးမကိုင် တွယ်နိုင်တယ်၊ အဖော်ပြုပေးနိုင်တယ်၊ အိမ်စာတွေ ဘာ

တွေ ကုစစ်ပြီး ပညာရေးကိစ္စပါ လမ်းညွှန်နိုင်တာ၊ သူ ဆုံးမခဲ့လို့ ဂျစ်ပတ် ပုံစံလေးပြောင်းပြီး လိမ္မာလာလို့လည်း အခု မောင်တိုးနဲ့ နည်းနည်းအဆင်ပြေတာပေါ့ ...

အိမ်မှာနေချိန် သူ့ဝေယျာဝစ္စတော့ မောင်တိုးကိုပဲ လုပ်ခိုင်းရမှာပေါ့၊ တခြားကလေးထိန်းအသစ် ရှာရမှာလည်း ဦးက စိတ်တိုင်းကျနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ထိပ်ကို ဦးက အကူအညီလေး တောင်းပါရစေ၊ ကျောင်းသွားဖို့ တာ ကျောင်းပြန်ကြိုတာလေးကို ဂျစ်စုတ်နဲ့အတူ ဂျစ်ပတ်ကိုပါ သမီးကြိုပို့ပေးနိုင်မလားလို့ပါ၊ အဓိကလိုချင်တာက သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ ရှိလာစပြုတဲ့ ချစ်ကြည်စည်းလုံးမှုလေး ဆက်ရှိစေချင်တာကြောင့်ပါ၊ မောင်တိုး လိုက်ဖို့လို့လည်း အပန်းမကြီးပေးမယ့် မောင်တိုးနဲ့ ဂျစ်ပတ်က အစကတည်းက သိပ်ကြီးအစေးကပ်တာ မဟုတ်တော့ ဂျစ်ပတ် ကြည့်ရတာ မပျော်မရွှင် ငိုငိုတိုင် မှိုင်တိုင် ဖြစ်နေတယ် ...

နောက်တစ်ခုက ထွန်းပေါက် ရိုက်တည်းက တစ်ခါ တစ်ရံ ညနေစောင်းဘက်တွေ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်း ပိတ်ရက်တွေမှာ ဒီနားက ပန်းခြံလေးကို ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးတို့ တူတူလမ်းလျှောက်ကြတာမျိုး သွားကစားကြတာမျိုး ရှိတတ်တယ်လို့ သိရတယ်၊ အခုလည်းပဲ သမီးနဲ့ဂျစ်စုတ် အဲသလိုသွားဖြစ်ကြရင် ဘဲလ်လေးလာတီးလိုက်ပြီး ဂျစ်ပတ်ကိုပါ ကျေးဇူးပြုပြီး ခေါ်သွားပေးပါလို့ ဦးက

အကူအညီတောင်း မေတ္တာရပ်ခံတာပါ၊ ဂျစ်ပတ်ကို ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ လုပ်ပေးရမယ့်အတွက်လည်း ဦးက ထိပ်ကို ဘာခေါ်မလဲ မုန့်ဖိုးပေးပါမယ်”

“မုန့်ဖိုးပေးဖို့ မလိုပါဘူး ဦး၊ ထိပ်အတွက် အပန်းကြီးတာ မပါပါဘူး၊ အခုဆိုရင် ကျော်စွာကလည်း ကျောင်းသွားရင် နောက်ဆံတင်ငင်နဲ့ အာကာတို့ရော မစောင့်တော့ဘူးလားနဲ့ တမေးတည်းမေးနေတာ၊ ကိုမောင်တိုးကလည်း အိမ်မှ ကိစ္စလည်း ရှိသေးတော့ အထွက်နောက်ကျကျနေတာနဲ့ အတူမဆုံကြတာကို ကျော်စွာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦး၊ ထိပ်လည်း တစ်ပါတည်းခေါ်သွားဖို့ တစ်ပါတည်းကြိုလာဖို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးတို့ ကြိုက်လား မကြိုက်လား မသိလို့ ခေါ်မလာတာပါ၊ နောက်ဆို အတူခေါ်သွား အတူကြိုလာပါမယ်၊ အပန်းမကြီးပါဘူးရှင်”

“အေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်”
ဒီစကားတွေ မမမြကို ပြန်ဖောက်သည်ချမိတဲ့

အခါ ...

“အောင်မယ်လေး ... မယ်မင်းကြီးမ၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ညည်းကို မမ ဒေါသုပုန်ထလိမ့်မယ်ဟဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ မမမြရယ်၊ အာကာလည်း မမသားပါပဲ၊ သူတို့ချင်း ညီအစ်ကိုက မတည့်ရာကနေ အခု ချစ်ခင်စည်းလုံးလာကြတာလေ၊ ညီအစ်ကိုကို အတူတူကျောင်းပို့

ကျောင်းကြိုလုပ်ပေးတာ စိတ်ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး။ ထိပ်လည်း ဒီဘက်က ဝေယျာဝစ္စတွေ ဘာမှလစ်ဟင်းစရာရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

“မဖြစ်ပါဘူး ထိပ်ထိပ်ရယ်၊ နင် ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမြမြရယ်”

“နင်ဘာမှ သွားမပတ်သက်နဲ့၊ ဒါပဲ”

“ကလေးတွေ သနားပါတယ် မမြမြကလည်း”

“ကလေးတွေလည်း မသနားနဲ့၊ နင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ပြဿနာရှင်းအောင်နေချည်”

“ဘာပြဿနာရှိမှာမို့လဲ”

“ကျွတ် ... နင်ဟာလေ သိပ်အပြောရကျပ်တာပဲ၊ နင့်ကို မမ ဘာပြောထားလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲဟင် ... မမြမြ”

“သူတောင် သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွဲနေတာ ငါတို့က တပျော်တပါး ကူးလူးဆက်ဆံနေကြနဲ့လို့ ပြောဖူးတာ မမှတ်မိဘူးလား”

“အခု ထိပ်က ဦးသီဟထွန်းနဲ့ တပျော်တပါး တရင်းတနီး ဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မမြမြရယ်၊ မမြမြလည်း သိသားပဲဟာ၊ ဦးက တစ်ခုခုပြောရင် မမြမြကို ထိပ်အဖြေ ပြန်ပြောနေကျပဲ၊ အခုဟာက အာကာကိုသာ ကြိုပို့ပေးဖို့ ကိစ္စပါ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို နင့်ကို ဦးသီဟထွန်းက စကားလာစတယ်ဆိုတာကိုက တစ်ပြဿနာ ဖြစ်လာမှာ၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ နင် ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဘာကိုမသိတာလဲ”

“မမအကြောင်းပေါ့”

“မမက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွတ်”

မြမြသည် ပြောရခက်ခက် စိတ်ပျက်နေပြီးမှ မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ပင် ...

“ထိပ် ... နင်နဲ့ ဆရာနဲ့ မကြာမကြာလေးတွေ့ပြီး စကားပြောဖြစ်နေကြတာ၊ မမက မကြိုက်ဘူး”

“ဟင် ... မကြာ မကြာ မတွေ့ပါဘူး၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ တောင် ဆုံချင်မှ ဆုံတာပါ”

“အေး ... ငါနဲ့တောင် အဲလောက် မဆုံဘူး၊ ငါလည်းဈေးသွားဝယ်ဖို့ ထွက်ရတာပဲ”

“မမြမြထွက်တာက မနက်ခြောက်နာရီလေ၊ ဘာဆုံစရာရှိလဲ”

“ကျွတ် ... ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် သိထားဖို့က မမဟာ သူ့ယောက်ျားကို ပေါင်းသာမပေါင်းတာ၊ ကွဲသာကွဲနေကြတာ၊ သိပ်တိုတာ၊ ငါလည်း ပြောဖူးပြီးပါပြီ၊ သူတို့ကွဲကွာကြတယ် ဆိုတာကလည်း မာန်မာနတွေ ခက်ထန်ပြီး မမကလည်း ဆရာ့ကို ကြီးကိုင်ချင်လွန်းအား

ကြီးလို့ ဆရာကလည်း ငဲ့မခဲတော့ အခန့်မသင့်ကွဲကြတာ၊ ခုချိန်ထိ လက်မှတ်ထိုးပြီး တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“သဝန်တိုရလောက်အောင်လည်း ထိပ်နဲ့ ဦးသီဟထွန်းက မရင်းနှီးပါဘူး၊ စကားတောင် တည့်တည့်ပြောဖူးတာ ရှားရှားပါ မမမြရယ်၊ ဒီတစ်ခါပဲ သူ စကားများများလေး ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟယ်၊ နင့်ကို လိုရင်းပြောမယ်၊ မမက နင့်ကို တစ်ခုခု သံသယရှိနေတယ်၊ ငါ့ကို ဒီနေ့ပဲ နေ့လယ်က ဟိုမေး ဒီမေး မေးတယ်”

“ဟင်”

“အေး ...! ဖွင့်ကိုမေးတာ၊ နင့်မှာ ရည်းစားရှိလားရော၊ ဦးသီဟထွန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ရင်းနှီးလဲရော မေးတာ၊ မေးတဲ့မျက်နှာကလည်း သံသယတွေနဲ့”

“ဟင် ... အဲလိုမေးရအောင် ထိပ်က ဘာများသံသယ မကင်းစရာ လုပ်မိလို့လဲ”

“ဒါတော့ သူ ဘယ်က ဘာသတင်းတွေ ကြားလာသလဲ၊ ဘာတွေ အထင်အမြင်မှားလာလဲ ငါလည်း ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ နင့်အကြောင်း ငါသိတာပေါ့၊ နင်ကမှ အပြစ်ရှိတာ မျိုး မလုပ်တာ ငါသိနေ မြင်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူကမိုးလင်းက မိုးချုပ် အလုပ်သွားနေပြီး အိမ်ကိုအဆက်ပြတ်

တော့ သူ့ကွယ်ရာမှာ ဟိုလိုနေမလား၊ ဒီလိုနေမလား လျှောက်ထင်နေနိုင်တာပေါ့၊ သူ့ယောက်ျားလည်း သူ့သိပ်တို၊ မပေါင်းဘဲလည်း ကွဲကွာနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဒီလိုအခြေအနေမှာ နင်က ဦးသီဟထွန်း အကူအညီတောင်းလို့ ဂျစ်ပုတ်ကို ကျောင်းကြို ကျောင်းဖို့ လုပ်ပါတယ်၊ ကစားကွင်း ခေါ်သွားပေးပါတယ်ဆိုရင် သူ ပိုပြီးတောင် သံသယတွေ ကလိကလိ ပွားနေဦးမှာ ...

ပြီးတော့ ... နင်လည်း ဂျစ်ပုတ်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဆုံပတ်သက်နေရရင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကိုမောင်တိုးတို့ ဆရာတို့နဲ့ တစ်ချီမဟုတ် တစ်ချီ ကြိုကြိုက်စကားပြောဆို ဖြစ်တာတွေ ရှိကိုရှိလာဦးမှာပဲလေ၊ ကိုမောင်တိုးနဲ့ နင် စကားပြောလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆရာနဲ့ဆုံပြီး ပြောဆိုဖန်များလာရင် သူ့သံသယက ပိုလာမှာ”

“ထိပ် ... ဦးသီဟထွန်းကို စကားမပြောရင်ကော”

“ကျွတ် ... ခေါင်းကြောမာလိုက်တာဟာ၊ ကဲ ... နင်က ဂျစ်ပုတ်နဲ့ ဂျစ်စုတ်ခေါ်ပြီး ဒီနားက ပန်းခြံဆီရောက်နေတယ် ထားလိုက်။ ရုံးကပြန်လာရင်း ပန်းခြံထဲမှာ နင်တို့ကို ဆရာက လှမ်းတွေ့ရော ဆိုပါတော့။ ပန်းခြံရှေ့ကားရပ်ပြီး သားတို့ရေ ဆိုပြီး ဆင်းလာရော၊ သူ့သားတွေကစားနေတဲ့နား သူပါ ခဏတဖြုတ်ဝင်စောင့်ရင်း သားနှစ်ယောက်နဲ့ ကြည့်နူးနေမယ် မဟုတ်ဘူးလား ...

အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ နင့်ကိုပါ ထိပ်ထိပ်ရေ ဘာဟော
ညာဟောနဲ့ စကားစမြည် လှမ်းပြောရင် နင် နှုတ်ပိတ်ထား
လို့ရလား၊ ပြန်မပြောလို့ ရလား”

“မရဘူး”

ထိပ်အသံက မပွင့်တပွင့် ...

“ဟော ... နင်က ပြန်ပြောရော၊ ဒါကို မမက မမျှော်လင့်
ဘဲ လှမ်းမြင်ရော၊ မြင်ကွင်းက ဆရာရယ်၊ နင်ရယ်၊
ကလေးနှစ်ယောက်ရယ် ပန်းခြံထဲမှာ တပျော်တပါး။ ကဲ ...
နင် ဘာမှမရိုးမသား မရှိပေမယ့် သဝန်တိုတတ်တဲ့မိန်းမ
ရဲ့အမြင်ထဲမှာ အပြစ်ကင်းပါ့မလား၊ သူလည်းမှာထားရက်
နဲ့ကြားကဆိုပြီး ဒေါပွမှာပဲ၊ သူ့ယောက်ျားကို သူ ဘာမှ
ရန်လုပ်လို့ မရဘူး၊ နင့်ကိုပဲ ရန်လုပ်လို့ရတယ်”

“စိတ်ညစ်စရာကြီး မမြမြရယ်၊ ထိပ်က ကလေးလေးတွေ
ကို သနားလို့ပါ၊ ဂျစ်စုတ်နဲ့ လမ်းလျှောက်၊ မုန့်သွားဝယ်
စား၊ ပန်းခြံသွားလုပ်ရင် ဂျစ်ပုတ်လေးတစ်ယောက်တည်း
ပျင်းပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာ စိတ်မကောင်းလို့ပါ”

“နင် ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာက နည်းနည်းပါဟာ၊
ကိုယ်လည်းမဟုတ်ဘဲ ရှက်စရာကြီး ဝန်တိုစွပ်စွဲခံရရင်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာက ဆယ်ဆတိုးပါတယ်”

ထိပ်က သက်ပြင်းလေးချပြီး ...

“အင်းပေါ့ မမြမြရယ်၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ကလေးတွေ
အတွက် လုပ်ပေးချင်ပေမယ့်လည်း ဒီလောက်တောင်
အပြစ်ကြီးလာနိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ မလုပ်သင့်တော့ပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်၊ အာတွေလည်းပေါက်ပြီး အမြုပ်
တောင် တစ်စီထွက်တော့မယ်၊ နားဝင်သွားလို့ မောရကျိုး
နပ်ပါရဲ့၊ ကဲ ... အိပ်တော့မယ်”

အဲဒါကြောင့် ထိပ်မှာ ညကတည်းက သက်ပြင်း
တချချနှင့် စိတ်မဖြောင့် လက်မဖြောင့် လူးလွန့်ကာ အိပ်ရေးတောင်
ပျက်ရမှာ။ ဦးသီဟထွန်းကို ဒီနေ့ကစပြီး ဂျစ်ပုတ် ကျောင်းကြို
ကျောင်းပို့ တာဝန်ယူပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီလေ။ အဲဒီကတိ
ကို ပြန်ဖျက်ရမယ်။ နေ့လယ်ကျမှ ဂျစ်စုတ် ကျောင်းပို့ကာနီး
“508” ကို ကူးသွားလိုက်ပြီး ...

“ကိုမောင်တိုးရေ ... ကျွန်မ မပိုဖြစ်တော့ဘူး၊
ကိုမောင်တိုးပဲ လိုက်ပို့လိုက်တော့” လို့ ပြောလိုရပေမယ့်လည်း
ထိပ်က ဦးသီဟထွန်းကိုတော့ မလုပ်နိုင်တော့ကြောင်း ကိုယ်တိုင်
ပြောဖျက်ချင်ပါသေးသည်။ တော်ကြာ သူက ထိပ်ကို ဘာကြောင့်
လဲ ညာကြောင့်လဲ လိုက်မေးနေတာက ပိုဆိုးလိမ့်မည်။

ဒီတော့ ထိပ်သည် မနက် ဂျစ်စုတ်စားဖို့ ကိုယ်တိုင်
လိပ်ပေးထားတဲ့ “ဂင်ဘတ်” လိပ်ကို ဓားနှင့် အကွင်းလေးတွေ
လှီးပြင်ပေးရင်း အောက်ဆင်းရဖို့ အကြံထုတ်နေပါသည်။ ဦးသီဟ

ထွန်းကားက ဟိုဘက်အကွေ့နားမှာရပ်တာ။ မမက ထွက်ပေါက် နှင့် နီးနီးမှာ ကားရပ်တာ။ ဦးသိဟထွန်း ကားနား စကားသွား ဖြောလျှင် မမနှင့် တွေ့ရဖို့အကြောင်း လုံးဝမရှိတာပါ။

“မမြမြ”

“ဘာလဲ”

“ကြက်ဥကုန်နေတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ထိပ် ဆင်းဝယ်လိုက်မယ်လို့”

“ညနေမှ ဒီနားက စတိုးဆိုင်ကို စိပ်ကတ်တွေချမှား ညနေမှဝယ်”

“ဈေးဘက်က ရိုးရိုးပုံရောင်းတဲ့ ကြက်ဥလည်း ဝယ်လို့ရ တာပဲ၊ ဈေးနည်းနည်းသက်သာတယ်လေ”

“ဈေးကသက်သာတာက နည်းနည်းလေး၊ ဥမှာကပ်နေတဲ့ ကြက်ချေးက ဆေးရသေးတာ၊ ဘတ်ဖလူးပါလာမယ် ... ဟွန်း”

“အမယ်လေး ... တံတွေးစင်လိုက်တာ မမမြရာ”

“အဲဒီကဝယ်ရင်လည်း နေ့လယ် ဂျစ်စုတ်ကျောင်းပို့ရင်းမှ ဝယ်လို့ရပါ့မယ်၊ ဂျစ်စုတ်က ဒီမနက် ပုစွန်ဟင်းကြိုက် ပါတယ်၊ ကြက်ဥကြော်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိပ်က သက်ပြင်းလေးချရင်း ...

“မမြမြ ... ဘုရားပန်းလည်း နွမ်းနေပြီ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ကွန်ဒိုရှေ့ကို အထမ်းပန်းသည် လာတယ်လေ၊ ဆင်းဝယ် လိုက်မယ်”

“ဒီတစ်ရက်လောက် ထားလို့ရပါသေးတယ်ဟဲ့”

“ကျွတ် ... ဒါဖြင့် ထိပ် အောက်ကစာပုံးထဲမှာ သတင်း စာဆင်းယူလိုက်ဦးမယ်”

“စောပါသေးတယ်ဟဲ့၊ နင် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဂျစ်စုတ်စားဖို့ ဟာ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ ... ဒီမှာ၊ ခုပဲ ပို့မှာ”

ထိုစကားတွေကို ဒီအချိန် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှ ပြင်နေတတ်မြဲဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ထက်သီဂီက အိပ်ခန်းတံခါးကို ဟစ် လေးကြားမှ အားလုံးကြားနေရပါသည်။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းလေးက ဘာမှ ဒီလောက်ကျယ်လှတာ မဟုတ်ဘဲ ဟိုကျွေ့ ဒီကောက် လှလှပပ ဖန်တီးထားတာသာရှိတာ။ နောက်ဖေးကစကား အိမ် ရှေ့ကြား၊ အိမ်ရှေ့ကစကား အိပ်ခန်းကြားနေရတာပင်။

“သူ့ကို အရင်ကျွေးဦးလေ”

“ခုပဲ ကျွေးပါပြီဆို”

ထိပ်က ဗန်းကိုသယ်ကာ ဂျစ်စုတ် အခန်းထဲဝင်၊ ဂျစ်စုတ်ရဲ့ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာချ၊ မနေ့က သင်္ချာအိမ်စာကျန် တာလုပ်နေတဲ့ ဂျစ်စုတ်ကို ...

“သား စားနှင့်နော်၊ မမ မအားသေးဘူး၊ ပြီးမှလာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂင်ဘတ်ရေညှိလိပ် အကွင်းလေးတွေကို မြင်တာ နှင့် ဂျစ်စုတ်က သဘောကျသွားပြီး ထိပ်ကို အနားဆွဲခေါ်မထား တော့။ ထိပ်က မမမြအနား လာရင်း ...

“မမြမြ ... တိပ် အောက်ဆင်းပြီး ဝယ်စရာလေးတစ်ခုရှိ လို့ မှာရင်မှာလိုက်၊ မမှာရင်လည်းနေ၊ ထိပ်ကတော့ ဆင်း ရမှာ”

“ဪ... ဆင်းကိုဆင်းရမှာ ဆိုရင်လည်း ဘုရားပန်းဝယ် ပြီး သတင်းစာယူလာခဲ့တော့၊ ကြက်ဥကတော့ ညနေမှဝယ် တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော ... ဒီအံဆွဲထဲမှာ ဘုရားပန်းဖိုးယူသွား”

ထိပ်သည် ပိုက်ဆံနှိုက်ယူကာ ကမန်းကတန်း ဖိနပ်စီး တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်တော့သည်။ ရှစ်နာရီဆယ့်ငါးလောက် ရှိပြီ။ ဦးသီဟထွန်းဟာ ရှစ်နာရီဆယ့်ငါးနှင့် ရှစ်နာရီခွဲကြားမှာ ရုံးသွားလေ့ရှိတာကို ထွန်းပေါက်ရှိကတည်းက ပြောရင်းဆိုရင်း သိထားပါသည်။ ထိပ် တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားတာကို မမိလိုက် တဲ့ ဒေါ်ထက်သိဂီက မီးဖိုထဲဝင်လာရင်း ...

“မြမြ ... ဟိုကောင်မလေး ဘယ်သွားတာလဲ”

“သူ ဝယ်စရာရှိလို့ဆိုတာနဲ့ သတင်းစာလည်းယူရင်း”

“ငါ့ခြင်း ပြီးပြီလား”

မြမြ စကားမဆုံးခင် ဖြတ်မေးလိုက်၍ ...
“ပြင်ပြီးပြီ မမ အဆင်သင့်ပဲ၊ စားပွဲမှာလည်း ပေါင်မုန့် အဆင်သင့် ပြင်ထားတယ်”

“မစားတော့ဘူး”

ဒေါ်ထက်သိဂီသည် စိတ်မြန်မြန်နှင့်ပင် သူ့အခန်း ထဲ ပြေးဝင်၊ စလင်းဘက်ကိုယူ၊ ဖုန်း ကားသော့ စသဖြင့်ယူစရာ တွေ ကောက်ကာငင်ကာယူ၊ အခန်းတံခါးပိတ် ပြေးထွက်လာကာ စားပွဲပေါ်က ထမင်းချိုင့်ခြင်းတောင်းကိုယူပြီး ချက်ချင်းပဲသော့ ဖွင့်နေ၍ မြမြက နားမလည်နိုင်သလို နောက်ကလိုက်ကာ တံခါး လိုက်ပိတ်ရသည်။

ချက်ချင်းလိုလို ကောက်လိုက်ပေမယ့် မြမြဆီစကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဝင်ပြောတာ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ယူငင်သယ် ဆောင်နေတာ၊ ဓာတ်လှေကား၊ ခဏစောင့်ရတာတို့ကြောင့် ငါး မိနစ်လောက်တော့ အနည်းဆုံးခြားသွားရတာပင်။ ဓာတ်လှေကား က ထွက်လျှင် ဒေါ်ထက်သိဂီသည် လေးလံတဲ့ခြင်းကြီးကို ကြုံ ရာနေရာမှာ ချလိုက်ပြီး ကားပါကင် အန်ဒါဂရောင်းထဲ ဟိုလှည့် ဒီလှည့်နှင့် ထိပ်ကိုရှာဖွေသည်။

မဖြစ်မနေ မရမက အောက်ဆင်းဖို့ လှည့်ပတ်ကြံ ဖွယ်နေတဲ့ထိပ်ကို မသင်္ကာပါ။ အချိန်ဟာလည်း ဟိုလူကြီးမင်း ရုံးသွားလေ့ရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာပဲလေ။ မဆုံဆုံအောင် လူလုံးဆင်း ပြတဲ့ အဆင့်လား။ သူတို့ချင်းကိုက ချိန်းချက်ထားတဲ့ အဆင့်

လာသာ အတပ်မပြောနိုင်တာ။ သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံစည်းလျက်သား မြင်ရမည်လို့ နတ်သိကြားများက နှိုးဆော်နေသလို စိတ်မှာခံစားနေရပါသည်။

ဘယ်မလဲ ...။ အရိပ်အယောင် မမြင်ပါ။

ဟိုလူကြီးမင်းရဲ့ကားက ဟိုးဘက်အုတ်နံရံကွေ့၊ လုံခြုံရေး Staff တွေရဲ့ ရုံးခန်းအကွယ်နားလေးထောင့်မှာ ရပ်လှေ့ရှိတာ သိတာပေါ့။ ဒေါ်ထက်သီဂီသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထိုနေရာကို ဒေါက်ဖိနပ်သံလေး ကွပ်ကွပ်မြည်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ထိပ်မရှိဘဲ ခင်ပွန်းဟောင်းနှင့် သွားတိုးနေလည်း ချာခနဲလှည့်ပြန်ရုံပဲ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။

သိချင်စိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကလေး လှမ်းလာတဲ့ ဒေါ်ထက်သီဂီသည် ထိုအုတ်နံရံကွယ်လေးနှင့် နီးလာလျှင် နံရံရဲ့တစ်ဖက်မှ အစွန်းကလေးထွက်ပေါ်နေတဲ့ အဖြူပေါ်အပြာစင်း ရုပ်အင်္ကျီအနားစွန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရလျှင် နားထင်ကို သွေးတွေဆောင့်တိုးသွားသလို ပိန်းခနဲနေအောင် ပူထူသွားရသည်။

အဲဒါ ထိပ်ရဲ့အင်္ကျီလေ။ ဘယ်နထည်မှ အလဲအလှယ် မများလှတဲ့ ထိပ်ရဲ့အင်္ကျီတွေကို မြင်နေကျမို့ မှတ်မိတာပေါ့။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ သမီးရဲ့”

ထိပ်သည် ကားထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဦးသီဟထွန်းကို တောင်းပန်သလိုလေးကြည့်ကာ ...

“ဟို ... မမ ... မကြိုက်မှာ စိုးလို့ပါ ဦးရယ်”

ထိပ်နှင့် ဦးသီဟထွန်း အကြားမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကားတံခါးတစ်ချပ်။ ထိပ်က ဆင်းလာသည်နှင့် ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာကို တန်းသွားတာ။ ဦးသီဟထွန်းက ရောက်နေပြီ။ ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို ဖုန်လေးဘာလေး သုတ်နေဆဲ။ မိရုံလေးပင်။ ထိပ်ကိုတွေ့တော့ မုန်ဖွင့်ချပြီး စကားပြောနေရာက အားမလို အားမရ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်ရပ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကားတံခါးခြားကာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေတာ။

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်ရမှာလဲ၊ ဒါ သူ့သားတွေချည်းပဲလေ၊ တခြားကလေးကို ကူညီပေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဂျစ်ပုတ် အထိန်းမရှိတော့တာလည်း သူသိမှာပဲပေါ့”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ မမက ထိပ်တို့ကို ဦးနဲ့မဆက်ဆံရဘူးလို့ ...”

“ဟား ... အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

ဘာတွေပြောနေမှန်းသာ မသိသော်လည်း ခပ်ကျိတ်ကျိတ် စကားပြောနေကြတာကိုတော့ ဒေါ်ထက်သီဂီ သိသည်။ ဒေါ်ထက်သီဂီက အုတ်နံရံကွယ်ကို ဘွားခနဲ ကျော်လိုက်ကာ ...

“ထိပ်ထိပ်”

“အယ် ... မမ”

“ညည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒါ ...”

“... ထိပ် ... ထိပ်”

မီးဝင်းဝင်းတောက် ပူပြင်းစိမ်းစူးနေတဲ့ မျက်ဝန်းကြောင့် ဘယ်လောက်တောင်မှ ဒေါသထွက်နေပြီကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ထိပ်သည် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဒေါ်ထက်သီဂီရဲ့ ဒေါသမျက်နှာကြီးကို ကြောက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်ပင် တုန်လာပါသည်။

“ပြောစမ်း ... နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဒီလိုပါ မမ”

“ဘာဒီလိုပါလဲ၊ အောက်ကို မဆင်း၊ ဆင်းရအောင် ကြိဖန်လီဆည်ပြီးတော့ ... နင် ... နင် ... ဒီလောက်တောင် ...”

ဒေါ်ထက်သီဂီသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခြေတစ်လှမ်းတောင် ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားဘရိတ်အုပ်လိုက်သလို ပြန်ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ သူ့ပုံစံဟာ ထိပ်ကို ခုပဲ ဆွဲလွှဲကုတ်ဖဲ့ ရိုက်နှက်ချင်သလိုလို။

“ထက်သီဂီ ... မင်း ဘာကို ဒီလောက် ဒေါသထွက်နေတာလဲ”

“ရှင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားပါ”

ခပ်အေးအေး ဖျောင်းဖျာတဲ့ လေသံနှင့် ဝင်ပြောတဲ့ ဦးသီဟထွန်း မျက်နှာဟာ ပက်ခနဲ ပုတ်ချရန်စွာလိုက်တဲ့ ဒေါ်ထက်သီဂီ စကားကြောင့် အခံရခက် ပျက်ယွင်းသွားပါသည်။

“နင် ဘယ်နည်းနဲ့ အောက်ဆင်းရ ဆင်းရ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်မနေ ဆင်းရအောင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးပြီး ဆင်း

သွားတာ ခုလို တစ်ခုလပ်ယောက်ျားနဲ့ လူမမြင်ကွယ်ရာ ချိန်းတွေ့ဖို့ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“မမ”

“ဟာ ... မင်း လွန်လွန်းအားကြီးလှချည်လား ထက်သီဂီ၊ လူတစ်ဖက်သား သူများသားသမီးပျိုကိုကွာ ... မင်း”

“အဲဒီ သူများသမီးပျိုက တားမြစ်ထားတဲ့ကြားက ထနေတာကိုး”

“ဟာ ... မင်းကွာ၊ တောက်”

“ရှင် မပါနဲ့၊ ရှင်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှလဲ မပြောဘူး၊ ရှင်နဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူး”

“မင်း ငါ့ကို ဦးတည်မပြောပေမယ့် သူ့ကိုပြောနေတာထဲမှာ ငါ့ကိုလည်း သွယ်ဝိုက်စော်ကားနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အခြေအမြစ်မရှိ ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲ ပုတ်ခတ်ချင်ရတာလဲ၊ မင်း တော်တော်ရိုင်းတဲ့မိန်းမ”

“ရှင်ကို ဘာပြောသေးလို့ ကျွန်မကို ရိုင်းသလေး ဘာလေး လာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ သူ့ကိုပြောနေတာ၊ ရှင်ကသူ့ကိုပြောတာ ကြားကနာသလား”

“တောက် ... မင်း အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ အရေးမပါတဲ့ မိန်းမ”

“ဘာ ...၊ ဘာအရေးမပါတာလဲ၊ ရှင်သာ အောက်တန်းစား ယောက်ျား၊ နှာဖူး၊ ကိုယ့်ကလေးကိုထိန်းတဲ့ ကလေးထိန်း ကိုတောင် ပရောပရီလုပ်ချင်တဲ့လူ၊ ဇာတ်လမ်းရှုပ်ချင်တဲ့လူ”

“ဘယ်မှာ ဟုတ်လို့လဲကွ”

“မမ ... မမ ...! မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ လုံးဝမဟုတ် ရပါဘူး။”

“မပြောနဲ့၊ ရုပ်ကလေးနဲ့မလိုက်၊ ထင်တောင်မထင်ရဘူး၊ ကလေးအဖေ တစ်ခုလပ်ကိုလည်း နင် အရောဝင်ချင်တာပဲ လား ဟုတ်လား ... ဟင်”

“မ ... မဟုတ်”

“ထက်သိဂီ ... မင်းစကားတွေက သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ မင်း တရားလွန်နေပြီ”

“တရားလွန်လွန် မတရားလွန်လွန်၊ ရှင် ပါစရာကိုမလိုဘူး၊ ရှင်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘူး၊ သူ့ကိုပြောနေတာ၊ သူက ကျွန်မအိမ်က ကလေးထိန်း၊ ကျွန်မ ဘာပြောပြော၊ အပေါ် ကနေ ဆင်းသွားပုံကို မသင်္ကာလို့ ချက်ချင်းထက်ကြပ် မကွာ လိုက်ဆင်းလာတာ၊ တစ်ခါတည်း ချောင်ကွယ်လေး မှာ တန်းမိတာ”

“ထက်သိဂီ !”

“သွား ... နင် အခု အပေါ်တက်၊ ငါ့အလုပ်ကလည်း ထွက်၊ ငါ့သားကို ဒီလို ဣန္ဒြေမရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးက ထိန်း နေတာကိုလည်း ငါ မလိုချင်ဘူး၊ ခုချက်ချင်း အပေါ်တက်၊ အထုပ်အပိုးပြင်၊ အခု အလုပ်ကထွက်”

“ဟာ ... မင်း အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရေးယူတာ ပြင်းထန်လှချည်လား၊ ကိုယ့်အလုပ်သမား

ပေမယ့်လည်း တရားမျှတမှုမရှိရင် မင်းကိုတောင် ပြဿနာ ရှာလို့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

“ရှာလိုက်လေ၊ ပြဿနာ ရှာလိုက်စမ်းပါ၊ ဂရုမစိုက်ပါ ဘူး”

“မင်းရဲ့ရမ်းကားတဲ့ စရိုက်တွေက မပျောက်တဲ့အပြင် ပိုပို ဆိုးလာပါလား ထက်သိဂီ၊ ဒါတွေကြောင့်ပဲ မိသားစုဘဝ လည်း ပြိုကွဲခဲ့ရပြီပြီ၊ မင်း ဘယ်အထိဆက်ပြီး ငါတကော ကောနေဦးမှာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

“ရှင်အတွက်တော့ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့၊ အံ့ပါရဲ့၊ အရောဝင် တဲ့သူကဝင်၊ အဟုတ်မှတ်တဲ့သူကမှတ်”

“မင်း လွန်ပြီကွာ၊ တော်ပြီ၊ မင်း လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ကလေးမ၊ မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ငါကစ အကူအညီတောင်းမိလို့ ဒါတွေဆက်ဖြစ်ရတာမို့လို့ ငါပဲ မင်းကို ကြားကတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဦးသီဟထွန်းက ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ စက်နှိုးလိုက် ပါသည်။

“သွား ... အပေါ်တက်တော့”

ထိပ်သည် ဒေါ်ထက်သိဂီကို စိတ်ထဲခပ်နာနာနှင့် ခပ်စူးစူး ကြည့်မိသည်။ သူ့ယောက်ျားကြီးနဲ့များ စွပ်စွဲသမုတ် ရက်လိုက်တာ။ နိုင်ထက်စီးနင်း မစာမနွှာ ပြောရက်လိုက်တာ။ ကိုယ်က ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူ မဟုတ်တော့ သူ့အိမ်မှာ သူ့ကလေးကို ထိန်းရတော့ သူ့အပြောအဆိုကို ခံရသည်။

ထိပ် ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်လည်လာသည်။ အဲဒီ
 နောက် ဒေါ်ထက်သီဂီ ပြောတဲ့အတိုင်းပင် အပေါ်ကို ပြန်တက်
 လာပါသည်။ သူ့နောက်ကနေ ဒေါ်ထက်သီဂီကလည်း ပြန်လိုက်
 ပါလာသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ ဝမ်းနည်း
 မျက်ရည်တွေ ပါးပေါ်ကျမလာအောင် ခေါင်းကိုမော့ထားရပါသည်။
 မငိုနဲ့။

ကိုယ့်မှာ အပြစ်လည်းမရှိဘဲနဲ့ ဘာမှဝမ်းနည်းနေဖို့
 မလိုဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေရင်းကပင် ပိုပြီးစိတ်ထိ
 ခိုက်လာမိသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သွားနှိုင်းယှဉ်တွေးလိုက်မိလို့
 ပင်။ ပိုက်ဆံမချမ်းသာတဲ့သူဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူထံမှာ
 အမြဲမျက်နှာငယ်စွာ လက်နက်ချထားရစမြဲလား။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကွေ့တစ်ချိုးမှာ အမှတ်မထင် ဆုံ
 ရရုံဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ထက်သီဂီရဲ့ဆက်ဆံရေး မောက်မာဖိနှိမ်တယ်ဆို
 တာ ထိပ်အတွက် ဝမ်းနည်းရရုံအပြင် တစ်သက်လုံးအတွက်
 ခံစားဖိစီးသွားရစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ တကယ်လို့များ ထွန်း
 ပေါက်နဲ့ ထိပ်တို့ မတော်တဆ လက်တွဲမိခဲ့ကြလို့ သူ့မိဘများနဲ့
 ပါ မပတ်သက်မဖြစ် ပတ်သက်ရပြီဆိုတဲ့အခါ သူ့မိဘတို့က
 အခု ထိပ်အပေါ် မတရားသဖြင့် ဆက်ဆံပြီ ဆိုပါစို့။

အဲဒီအခါကျမှ ခံစားရမယ့် ခံစားချက်ဟာ ဆုပ်
 လည်းစူး၊ စားလည်းရူး ထွေးမရ မျိုမရနဲ့ တစ်သက်တာလုံး
 လုံးပါးပါးသွားစေမှာ။ ထိပ် ကြောက်တယ် ထွန်းပေါက်ရေ။
 အနိမ်လည်း မခံပါရစေနဲ့။ အသည်းလည်း မကွဲပါရစေနဲ့။

“နင့်အမေ လာတယ်ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ရက်က နင်
 ဘယ်မှာသွားအိပ်တာလဲ”

ထိပ်သည် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ ဒေါ်ထက်သီဂီ
 စကားကို အဓိပ္ပာယ်တောင် မပေါက်လိုက်။ ဇေဝဇေဝါနှင့်သာ
 ကြည့်နေမိသည်။ မကြားလို့မဟုတ်။ ကြားပါသည်။ ကြားပါလျက်
 နှင့်ကို နားကို မယုံချင်တာ။ ဘာကြောင့်များ ဘာမှမရှိတဲ့အပြစ်
 တစ်ခုကို အစအနရအောင် ဆွဲထုတ်ပြီး ရေစိမ်ကာ မပွပွအောင်ဖွ၊
 ပြီးမှ မှန်ဘီလူးနဲ့ ပုံကြီးချဲ့ချင်နေရတာပါလိမ့်။

“နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲ”

“အံ့ဩလို့ပါ”

ခပ်ငေါ့ငေါ့ပဲ ဖြေလိုက်မိပြီ။ ဓာတ်လှေကားလည်း
 ပွင့် ထိပ်က ပြေးထွက် ဒေါ်ထက်သီဂီကလည်း အပြေးတစ်ပိုင်း
 ပါလာသည်။ ထိပ်သည် တံခါးဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။
 ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးယူပြီး အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်ပြီ။

“ဟောတော် ... မမ၊ ဘာကျန် ...”

မြမြက တံခါးဖွင့်ရင်း တအံ့တဩ ရှေ့တံလိုက်ပြီးမှ
 မျက်နှာတွေကိုကြည့်ကာ အလန့်တကြား စကားရပ်သွားပါသည်။

“ငါမေးတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ ဘာအံ့ဩတာလဲ၊ ငါသိသွား
 တာကိုလား”

“ကျွတ် ... တော်ပါတော့ မမ၊ ထိပ် အခုပဲ ထွက်သွား
 တော့မှာ၊ ထိပ်ရဲ့အိတ်ကို စစ်နိုင်တယ်၊ ထိပ်ကို တခြား
 ဘာမှစစ်မေးနေခွင့် မရှိဘူး”

“နင် မဖြေရဲဘူးလေ၊ သိတယ် ... အဖြေရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ နင်တို့က တကယ်ပဲ အဲဒီလောက် အခြေအနေတောင် ဖြစ်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

ဒေါ်ထက်သီဂီ အသံသည် ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် တုန်ယင်နေသည်။ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဆိုတာများ အစီးခံရသူကို အလွန်ရုပ်ပျက်စေပါလား။ ချောချောလှလှရုပ်ကလေးသည် သရဲသဘက်မကြီးလို အကျည်းတန်ကာ နေသည်။

မြမြသည် စကားအသွားအလာ အခြေအနေကို ရိပ်စားလိုက်မိကာ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မကို စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက် သနားခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ခပ်ငိုငိုသော ငေးနေမိတော့သည်။

“ပြောလေ ... ပြော၊ နင် သတ္တိမရှိဘူးလား၊ နင်နဲ့ ဦးသီဟထွန်း ဖြစ်နေသလား၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။”

“အဟင်း ဟင်း ...၊ မမ ... ကျွန်မက ဘွဲ့ရပညာတတ် အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ပါ၊ လူပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို မရနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာကြောင့် သူများယူပြီးသား လူအိုကြီးကို စိတ်ကူးထဲ ထည့်ရမှာလဲ။”

“နင် ညာတာ၊ ညာပြောနေတာ၊ ဘာလူအိုကြီးလဲ၊ ဦးသီဟထွန်းက ချောလည်းချောတယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်နေပြီး ပိုက်ဆံလည်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ တော်ရုံလူပျိုတွေကို ဘယ်သူက ရွေးမှာလဲ၊ သူ့ကိုပဲ ငမ်းငမ်းတက် ရွေးချင်ကြမယ့် မိန်းမတွေ တစ်ပုံကြီး။”

“မမ ရှေ့ဆုံးမှာ မဟုတ်လား။”

“ဘာ”

မြမြသည် အေးတိအေးစက် အရိုးမလေးရဲ့ မိုက်တိရွဲ့စောင်း ဖြေပုံကို သဘောတကျ “အဟိ” လို့ ကျိတ်ရယ်မိသည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့ ဦးသီဟထွန်းနဲ့ ပြန်မပေါင်းလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်ပေါင်းချင်တာ ရှက်စရာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်လည်းမငယ်ဘူး၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ပတ်ရမ်းနေမယ့်အစား အဆင့်ပြေအောင်ညှိပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပေါင်းကြပါ။”

ထိပ်သည် သူနှင့် မြမြ အတူအိပ်တဲ့ အခန်းထဲမှ သိမ်းဆည်းစရာ တောက်တိုမယ်ရ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေးတွေကို ရှာဖွေကောက်ယူထည့်ရင်း မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး စိတ်ရှုပ်ခြင်းကြီးစွာနှင့် အသံအေးအေး ပြန်ပြောနေတာဖြစ်သည်။ ထိပ်ကအေးစက်စက်ပြောနေတာပေမယ့် ဒေါ်ထက်သီဂီကတော့ ပူပြင်းတောက်လောင်နေဆဲပါ။

“နင်ပြောစရာ မလိုဘူး၊ နင် စိစဉ်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်သာ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ဣန္ဒြေ ကိုယ်ရဲ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်နေ၊ တကတဲတော် ... ဟိုဘက်က ကလေးထိန်းကောင်လေးဆီက ဖုန်းဆိုလည်း လာလိုက်ရတာ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား။ လူကြီးလည်း ချမ်းသာမပေး လူငယ်လည်း ချမ်းသာမပေး။”

ထိပ်သည် မျက်မှန်လေးကို မ,တင်ပြီး မျက်ဝန်း အတွင်းထောင့်စွန်းက မျက်ရည်လေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့်ပဲ သုတ်လိုက်ရင်း ...

“မမ ဒီကိစ္စကြီးကို သယ်လိုသက်သေ ဘယ်လိုအထောက် အထားနဲ့ ပြောနေတာလဲ”

“အခု နင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ သူ့ရုံးသွားချိန် မဆင်းရ မနေနိုင် ဆင်းသွားတာကလည်း သက်သေအထောက် အထားပဲပေါ့”

“မဆင်းမဖြစ် ဆင်းသွားတာက ဦးသီဟထွန်းကို တောင်း ပန်ချင်လို့ပါ။ တောင်းပန်တာကလည်း သူ အကူအညီ တောင်းတဲ့ အာဏာကိုပါ ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ လုပ်ပေး ဖို့ကိစ္စကို လက်ခံခေါင်းညိတ်ပြီးမှ မမြဲမြက မလုပ်ပါနဲ့ တားလို့ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ကျ တလေးတစား သွားပြန်အသိပေးတာပါ ...

မမြဲမြက မလုပ်ပါနဲ့ တားတုန်းက ပြဿနာ ဒီ လောက်ကြီးမားနိုင်တယ် မသိဘဲနဲ့ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မိတာ မှန်သွားတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင် ဆင်းပြော အသိပေးမိတာ ထိပ် အမှားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပိုက် ဆံလိုလို့ အမေ့ကို ငွေပို့ချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ရဲ့ဘွဲ့ရပညာ တတ်ဆိုတဲ့ အဆင့်နဲ့ မတန်မရာ အလုပ်ကို လခမက်ပြီး ဝင်လုပ်မိတဲ့အမှားက ပိုကြီးပါတယ်”

မမြဲမြက ဝင်ကာ ...

“နင်က ဒေါ်ပုတို့ရွာက မဟုတ်ဘူးလား ထိပ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလိုဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ...”

“အဖြစ်အပျက်တွေက ဖြစ်ဖိုက်ကြမ္မာ ပါလာလို့ တိုက်ဆိုင် ဖြစ်ပျက်ကုန်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ် မမြဲမြရယ်”

မြဲမြက ထိပ်ကို စိတ်ပျက်ပျက် ကရုဏာသက်သက် နှင့် ဝေးကြည့်နေရတော့သည်။ ညက သူ့တားလို့ မလုပ်နိုင်တော့ ပါဘူးဆိုတာ ဆရာ့ကို ဆင်းပြောတာနေမှာ။ ဘာမှပြောမနေတော့ ဘဲ ကျောင်းပို့ချိန် သွားမခေါ်ဘဲ နေလိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ တာဝန်ကျေချင် အသိပေးတောင်းပန်ချင်လှတဲ့ ထိပ်ကို လျှာရှည် လိုက်တာဟယ်လို့သာ ကရုဏာဒေါသောနှင့် ကျိတ်ပြီးရေရွတ်ပြစ် တင်နေမိသည်။

“ဒီမှာ ... နင် မသွားခင် ခွင့်ယူတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က နင် ဘယ်မှာသွားအိပ်တာဆိုတာ မှန်မှန်ပြောသွားစမ်း”

ထိပ်သည် ဒေါ်ထက်သီဂီကို ကြည့်နေရာမှ ကိုရီး ယားကားတွေထဲကလိုသာ ပါးစပ်လေးဟာပြီး “ဟက်”ခနဲ အသံ ထွက်အောင် မျက်နှာခပ်လွဲလွဲ မချိသရေရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ချင် စိတ် ပေါက်သွားပါသည်။ တစ်မျိုးလေး လှည့်တွေးပြန်တော့လည်း သနားစရာ။

“လင်ပူ”ဆိုတာ တယ်ဆိုးတယ် ကြားဖူးတာပဲလေ။ သီးခြားခွဲနေသော်လည်း စိတ်ထဲက လိုအပ်တောင့်တနေတဲ့ မာန ကလည်း မချတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့မှာ ပိုဆိုးတော့မပေါ့။

“နင် မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား ... ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာ ... နင် ... နင် ...”

ထိပ်က သူ့အခန်းတံခါးကို ဟစ်လုပ်ကာ မျက်နှာ

ငယ်ငယ်လေးနှင့် ရောင်းကြည့်နေတဲ့ ဂျစ်စုတ်ကို မမြင်ချင်ဟန်

ဆောင်ပြီး မျက်နှာလွှဲထားရပါသည်။ ဂျစ်စုတ်နှင့် မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ရရင်တော့ ထိပ် မအောင့်နိုင်ဘဲ ငိုမိမှာပါ။ ထွန်းပေါက်ရေ

“တစ်လလောက် ဒီမှာမှေးလုပ်ထားဦး၊ ပြီးရင် ထိပ်ကိုအလုပ်ပေး-

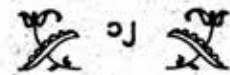
မယ်” လို့ ဆိုပေမယ့် ထိပ် မှေးမလုပ်ထားနိုင်တော့ဘူး။

“မမ ... ဆယ့်ငါးရက်နေ့ရှိပြီမို့ ကျွန်မကို လခတစ်ဝက်

တော့ ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ရသင့်တယ်လို့ ထင်လို့ပါ”

ဖျစ်ညှစ်အားယူကာ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်ပင်

ရသင့်တာကို တောင်းယူလိုက်ရပါသည်။

သူ အလုပ်ထွက်တုန်းက ထိပ်ကို “နေ့တိုင်းဖုန်း ဆက်လိုက်မယ်နော်” လို့ ထွန်းပေါက်က ပြောပါရဲ့။ ထိပ်က ...

“မဆက်ပါနဲ့၊ သူများအိမ်မှာ ကိုယ်က အလုပ်သမားလုပ်

ပြီး နေရတဲ့ဟာ၊ ထွန်းပေါက်ရယ် တစ်ပတ် တစ်ခါလောက်

ဆက်ရင် တော်ရောပေါ့”

“အား ... တစ်ပတ်တစ်ခါ သိပ်နည်းတယ်၊ မဖြစ်ဘူး”

“တစ်ပတ်နှစ်ခါဆက်၊ နှစ်ခါတောင်မှ”

“နှစ်ခါလည်း နည်းတယ်”

“တော်ပါပြီ ကိုပေါက်ရယ်၊ နှစ်ရက်ခြားတစ်ရက်ဆက်၊

နှစ်ရက်ခြားတစ်ရက်ဆက်၊ သုံးရက်တစ်ခါလောက် စကား

ပြောရရင် တော်ရောပေါ့၊ ဒီကြားထဲ သတင်းထူးလည်း

သိပ်မရှိနိုင်ပါဘူး”

“သတင်းထူး သိချင်လို့ ဆက်မှာကျနေတာပဲ”

ထွန်းထွန်းပေါက်က မကျေမနပ် သဘောတူယောင်
ပြသွားပေမယ့် နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါဆက်လိုက် တစ်ရက်ခြားပြီး
ထပ်ဆက်လိုက်နှင့် အချိန်ခိုသည်။ ထိပ်ကပြောတော့ ...

“ဟာ ... နှစ်ရက်ခြားသွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်
ဆက်တာ တနင်္လာနေ့ကလေး ဒီနေ့က ကြာသပတေး။”

“မပိုနဲ့ ထွန်းပေါက်၊ ရှင်ဆက်တာ အင်္ဂါနေ့ညက”

အဲသလိုဆို ထွန်းပေါက်က ရူးသလို ပေါသလို
တဟားဟား လုပ်ပြီး လျှောချလိုက်ရော။ ကျောင်းဖွင့်ရက် ဂျစ်
စုတ်တို့ရဲ့ မူလတန်းကျောင်းကလေးကို ကျောင်းကြိုချိန် ခဏ
တဖြုတ်လေး လာတွေ့ခဲ့တာလည်း နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ ဒေါ်ထက်သီဂီ
အိမ်က ထိပ် အလုပ်ထွက်လာခဲ့တာ ကြာသပတေးနေ့။ အင်္ဂါနေ့
က ထွန်းပေါက် ညနေဘက် ဖုန်းဆက်ထားသည်။ ဆိုတော့ ...
အဲဒီနေ့ညနေမှာ ဖုန်းဆက်ရင် ဆက်မှာပဲ၊ မဆက်ရင်လည်း
သောကြာမှာ ဆက်လိမ့်မည်လို့ ထိပ် မျှော်လင့်ထားသည်။

ဆက်ခဲ့ရင်လည်း ဒေါ်ထက်သီဂီကဖြစ်စေ မမြမြက
ဖြစ်စေ ပြောချင်သလိုသာ ပြောလိုက်ပါစေတော့။ ထိပ်သည်
ထွန်းပေါက်ကိုပါ သံယောဇဉ်ဖြတ် ခြေရာဖျောက်ဖို့ ခပ်တည်တည်
ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီ။

ကြာသပတေးနေ့ မနက်ပိုင်း ကြည့်မြင်တိုင်က
မမာလာ အိမ်ကိုရောက်လာတော့ မမာလာက အပြင်သွားနေသည်။
ထိပ်ကိုသိတဲ့ကောင်မလေးက တံခါးဖွင့်ပေးထားပါသည်။ ထိပ်

သည် မမာလာကို တန်းတွေ့ရမယ် ထင်သော်လည်း မတွေ့ရ၍
ရှင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး ဖက်ငိုချင်တာကို အောင့်အည်းမျိုးသိပ်ထားရသည်။
စိတ်ပြောင်းလဲအောင် ဈေးသွားဝယ်ပြီး ဟင်းနှစ်မျိုးလောက်ဖွယ်
ဖွယ်ရာရာ ချက်ထားသည်။

သူ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေနှင့် ထွက်သွားတာဖြစ်
တဲ့ မမာလာက နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။
မမာလာ ပြန်အလာကို ထမင်းစားစောင့်နေတဲ့ ထိပ်မှာ အူတကြုတ်
ကြုတ်။

မမာလာက ထိပ်ကိုမြင်သည်နှင့် “ဟဲ့” ဟု တအံ့တဩ
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားချိန်မှာ ထိပ်က မမာလာကို ပြေးဖက်၍
ငိုချလိုက်ပါသေးသည်။

ရှင်ပေါလိုက်တာ ဆိုတာ။ ထို့နောက်တော့ မျက်ရည်
လည်ရွဲနှင့် ထမင်း ကမန်းကတန်းခူးသည်။

“ငါက သွားရင်း လာရင်း မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ပြီးလိုက်ရတာ
ဟဲ့။ ထမင်းစားဖို့ကျတော့ ဗိုက်မဆန့်တော့ဘူး၊ ဟင်းပဲ
နို့ကံစားတော့မယ်၊ အင်း ... မိထိပ်တစ်ယောက် ဝမ်းနည်း
တာ နောက်တစ်ခေါက်လောက် ဝမ်းနည်းပါဦး တောင်းဆို
ရမလိမ့်။ ဟင်းချက်ထားလိုက်တာ အပျံ့စား။”

“ဟိုအိမ်က မမြမြက ဟင်းချက်ကောင်းတယ် မမာလာရဲ့၊
ထိပ်က တစ်နေ့ တစ်နေ့ မျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက
အတုခိုး သင်နေတာ”

ထမင်းပလုပ်ပလောင်းစားရင်း စကားဆက်တဲ့အခါ ကျွဲတော့ ဝမ်းနည်းစိတ် ငိုချင်စိတ်က မရှိတော့ပြီ။ ဟာသဖြစ်ပြီး ငွေကျနေရတာတောင် ရှိသေးသည်။

“တချို့တွေက ငွေရှိတဲ့အပေါ် မောက်မာကြတယ်။ အားလုံး တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဒါပေမဲ့ ထိပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ထွန်းပေါက်ကိုလည်း ထိပ် အဆက်အသွယ် ဖြတ်တော့မယ် မမာလာ။ ထိပ် သူဌေးလူတန်းစားကို သံယောဇဉ် မတွယ်ချင်ဘူး။ ဒေါ်ထက် သိဂီရဲ့ မောက်မာမှုအပေါ်တောင် ဒီလောက်ခံစားရတာ၊ ထွန်းပေါက်နဲ့ ပတ်သက်မိလို့ ထွန်းပေါက် အဲဒါက ထိပ် အပေါ် မောက်မာရင့်သီးမယ်ဆိုရင် ထိပ်အရမ်းခံစားရလိမ့် မယ် မမာလာရယ်”

“နင် ဒီကောင်လေးကို ချစ်နေပြီပေါ့”

“ထိပ် မချစ်မိအောင် နေနေပါတယ် မမာလာ”

“ဒါဖြင့် နင် အလုပ်ထွက်လာတာ သူ့ကို အသိမပေးဘူး လား”

“သူက အဲဒီကို ဖုန်းဆက်တတ်တော့ ဖုန်းဆက်လိုက်တဲ့ နေ့ကျ သူသိသွားမှာပဲလေ။ သူ့ဟာသူ သိချင်လည်းသိစေတော့၊ ထိပ်တော့ လှမ်းမပြောဘူး”

“အဲဒီအိမ်မှာ မနေတော့မှန်း သိတာနဲ့ ဒီကိုတန်းပြီး ပေါက်ချလာမှာပေါ့ မိထိပ်ရဲ့၊ ဒီအိမ်ကို သူသိနေတဲ့ဟာ”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့ မမာလာရယ်။ ဒီမှာ ထိပ်နေနေတာ သူ့ကို လုံးဝအသိမပေးချင်ဘူး။ သူလာမေးရင်လည်း သူ ပြောမှသိသလို ဟင် ... ဟုတ်လား ဆိုပြီး အံ့ဩချင်ယောင် သာ ဆောင်လိုက်ပါ။ ထိပ် ဒီကိုမလာဘူး ဒီမှာမရှိဘူးလို့ သာ ဖြောင်ဘူးခံငြင်းပေးပါ”

“ယုံမယ် နင်ကောင်က အားကြီးကြီး”

“ယုံအောင်ပြောရမှာပေါ့”

“အမယ်လေး ... ပေါ့ပေါ့ကလေး လှည့်ပြန်မယ့်လူစားမှတ် လို့၊ ဒီအိမ်ပေါ်လည်း သူ ရောက်ဖူးတယ်။ ထမင်းတောင် ဝင်စားဖူးတယ်။ ခုလည်း သူလာရင် အပြင်ဘက်ထားပြီး မဆိုဘူး မရှိဘူး လုပ်လို့ လှည့်ပြန်ရီးလား။ အိမ်ထဲဝင်ရင် ငါက တံခါးဖွင့်မပေးလို့ ရမလား။ မသင်္ကာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အလွယ်တကူ လှည့်စားလို့ရမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ဘူးနော် ထိပ် ...

ဇွဲကြီးပုံလည်း ရတယ်။ သူ မယုံရင် လမ်းထိပ်က ပုန်းပြီး နေ့ညစောင့်ချင်စောင့်မယ့် ကောင်စားလေး။ နင် ဘယ်မှ မသွားမလာ အပြင်မထွက်ဘဲ နေလို့ရလို့လား။ နင်ပြောသလိုလုပ်ဖို့ကတော့ လွယ်တာပေါ့။ သူ ယုံဖို့တော့ ခက်တယ်”

“ဟင်”

ထိပ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချရပါသည်။ မမာလာ ခြေတာ အမှန်ပဲ။ ထွန်းပေါက်ဟာ “သိလည်းမသိဘူး ရှိလည်း မရှိဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကြားရုံနဲ့ “ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ” လို့ လက်လျှော့လိုက်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။

“သူက သူငွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ အဖေက “.....” ဆောက်လုပ် ရေးကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်တာ၊ သူက သူပိုင်ကုမ္ပဏီသီးသန့် ထောင်တော့မှာ၊ စင်ကာပူက ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာတာ လ၊ ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ၊ နှစ်ဝက်တောင် မကျိုးသေးဘူး”

“အမယ်လေး ... မတရားကောင်းနေပါလား”

“အခြေအနေတွေက ကွာလွန်းအားကြီးပါတယ် မမာလာ ရယ်”

“နင် ဒီလိုပြောပုံကိုက နင် သူ့ကိုသံယောဇဉ်တွယ်တာ ပေါ်လွင်နေတာပဲ၊ သူ့မိဘက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှုသေကောက်ချက်ချပြီး နင့်ဟာနင် တစ်ဖက် သတ် ဆုံးဖြတ်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ထိပ်၊ သူ့မိဘသဘော ထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ တီးခေါက်ကြည့်ပါဦးလား”

“သဘောမတူနိုင်ပါဘူး မမာလာရယ်”

“နင် ဘာကြောင့် အတပ်ပြောနိုင်ရမှာလဲ၊ သဘောတူချင် လည်း တူမှာပေါ့၊ လူတန်းစား ခွဲခြားချင်မှ ခွဲခြားတတ်မှာ ပေါ့ဟဲ့”

“မမာလာရယ် ... ထိပ် အသည်းကွဲမခံနိုင်ဘူး၊ အသည်း ကွဲရမှာ ကြောက်တယ်၊ ထိပ် အခု သူနဲ့မတွေ့တော့ဘဲ ရှောင်ပုန်းပြီး နေလိုက်ရင် အသည်းမကွဲနိုင်ပါဘူး၊ ပတ် သက်ပြီးမှ လမ်းခွဲရရင် အသည်းကွဲရမှာ”

“နင် သတ္တိမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“စကြောက်မ”

“မမာလာကတိပေးပါ၊ သူ့လာမေးရင် လုံးဝဘူးခံပါမယ်လို့”

“ပြီးရောဟာ၊ နင်တောင် နေနိုင်ရင် ငါက ကြားက ဘာ ဖြစ်လို့ ဝင်ဦးနှောက်ခြောက်နေစရာ အကြောင်းရှိသလဲ၊ မရှိဘူးပေါ့၊ ပြီးတာပဲ၊ မသိဘူးပေါ့”

မမာလာ စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတော့ နှင့်တင့်တင့်လေး ခံစားရသည်။ မေမေရယ် ... နူးညံ့ပျော့ပျောင်း လှတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ဘာကြောင့် အတူမွေးပေးခဲ့ရတာလဲ။ တစ်ည တွင်းချင်းတွင်ပင် ရင်ထဲတစ်နေရာက ဟာတာတာ နာတာတာ စတင်ခံစားရလေပြီ။ မနက်မိုးလင်းတွင် မျက်ကွင်းညိုညိုနှင့် ငူတူတူ ကြီး အိပ်ရေးမဝ။

အတွေးထဲတွင် ညက ဟိုအိမ်ကို ထွန်းပေါက် ဖုန်း များဆက်နေလေသလား။ သူတို့ ဘာတွေပြောကြသလဲ။ မမနဲ့ များ တည့်တည့်တိုးနေမလား။ မမနဲ့ တိုးသွားရင်တော့ မမက မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ဒေါသတကြီး လျှောက်ပြောပစ်မှာထင်ပါ

ရဲ့ မြေပုံပဲ တွေပါစေ။ စသည်ဖြင့် တသိကြီး စဉ်းစား တွေး
တော ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

မပျော်မရွှင်နှင့်ပင် မျက်နှာသစ် အနည်းငယ်ပြုပြင်
ဝတ်စားပြီး မနေ့ကတည်းက ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း
မေမေသူငယ်ချင်း အန်တီဝင်းဆီ ဆက်သွယ်ဖို့ အိမ်ကထွက်ပါ
သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ မိထိပ်”

“မေမေလာတုန်းက လာလည်တဲ့ အန်တီဝင်းဆီ ဖုန်းဆက်
ကြည့်မလို့၊ သူက ဘာပဲအကူညီလိုလို ပြောဖို့ အထပ်ထပ်
မှာထားတော့ ဆက်တော့ ဆက်ကြည့်လိုက်မယ်လေ
မမာလာရယ်၊ အဆင်ပြေရင် သူ့ကိုသွားတွေ့မယ်၊ အလုပ်
တစ်ခုခု ရလိုရငြားပေါ့၊ သူ မကူညီနိုင်ရင်လည်း ပြီးရော
ပေါ့၊ အရင်ကအတိုင်း အပြင်မှာပဲ အလုပ်ရှာရမှာပေါ့”

“ငါ လိုက်ခဲ့ပေးရမလား”

“ရတယ် မမာလာ၊ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့”

ထိပ်သည် လမ်းဘေး PCO ဖုန်းရိုရာ နေရာတစ်ခု
သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိပ် ရေးမှတ်ထားတဲ့ နံပါတ်လေးကို
ကြည့်ပြီး ဖုန်းခေါ်ထားရင်း ထွန်းပေါက်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လွှမ်း
ဆွတ်လာသည်။ သူပြောဖူးတဲ့ ထိပ်ကို စတင်ဆုံစည်းမြင်တွေ့ဖူး
တုန်းက အဖြစ်လို ထိပ်ဖုန်းပြောနေတုန်း နောက်ဘက်မှာ သူ
ရောက်နေမလားလို့ ဖျတ်ခနဲ ရူးနှမ်းနှမ်း လှည့်ရှာမိသေးသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... အန်တီဝင်းပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“အန်တီ ... ဟို ... ဟိုလေ ... သမီး ဒေါ်နင်းပွင့်သမီး
ပါ၊ ထိပ်ထားပါ”

“ဪ ... ထိပ်ထား၊ သမီးလား၊ ပြော သမီး၊ ဘာကိစ္စ
ရှိလဲ၊ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဝမ်းပန်းတသာ တုံ့ပြန်သံကြား
ရ၍ ထိပ် အားတက်သွားကာ ...

“အန်တီ ... သမီး လမ်းဘေးက PCO တစ်ခုက ဆက်နေ
တာပါ”

“ပြောလေ သမီး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အန်တီ အားရင် ... ဟို ... သမီး တစ်ခုလောက် အကူ
အညီ တောင်းချင်လို့ အန်တီကို ဘယ်မှာလာတွေ့လို့ရနိုင်
မလဲလို့ပါ”

“အန်တီနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား၊ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ သမီး၊
လောလောဆယ် ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာများလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ပြဿနာရယ်တော့ မရှိပါဘူး၊
အကူအညီ တောင်းချင်တာလေးပါ”

“သမီး အိမ်ကို ဘယ်လာတတ်မလဲနော်၊ အန်တီ ကားလွှတ်
ပေးလိုက်မယ်လေ၊ သမီးက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“သမီးက ...”

“ကားမလွတ်တော့ဘူး၊ အန်တီပဲ ကိုယ်တိုင်လိုက်လာတော့မယ်၊ သမီးကို လာခေါ်မယ်လေ၊ တော်ကြာ သမီးမလိုက်ခဲ့ရဲဘဲနေမယ်”

“အန်တီ အားရဲ့လားဟင်”

“အားနေပါတယ်၊ အန်တီက တာဝန်ကြီးကြီးမားမား မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ကဲ ... ပြော၊ သမီး ဘယ်နားမှာလဲ၊ အနီးအနားမှာ ထင်ရှားတဲ့ အဆောက်အအုံ ဘာရှိလဲ၊ အဲဒီနေရာမှာစောင့်နေလိုက်”

ထိပ်က အနားက ရှာဖွေရလွယ်ကူမယ့် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ အဆောက်အအုံက PCO ဖုန်းရုံနှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာပင်။ ထိပ်သည် ငွေမရှင်းသေးဘဲ တစ်ခဏ ငေးငိုင်နေမိ၍ ...

“တစ်ရာကျပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏနော် အစ်မ၊ နောက်ထပ်တစ်ကောင်လ်ခေါ်ဖို့ စဉ်းစားနေလို့ပါ”

ထိပ်က သက်ပြင်းလေးချပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ဂဏန်းလေးတွေကို သွက်သွက်ဖိနှိပ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန် ဒေါ်ထက်သီဂီ အလုပ်သွားပြီ။ မမြမြပဲ ရှိမှာ။ မမြမြကို ဒါလေးတစ်ခွန်း မေးမိတဲ့အတွက်တော့ဖြင့် ကိုယ့်ဘက်က ဘာစည်းမှ ကျိုးမပေါက်သွားနိုင်ပါဘူးလေ။

“ဟယ်လို”

“မမြမြလား”

“ဟယ် ... ထိပ်ထိပ်၊ အမယ်လေး ... သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲဟယ်၊ ဂျစ်စုတ်က နင် မရောက်ခင်ကထက် နှစ်ဆဆိုးနေပြီ။ အခုလေးတင်ပဲ ငါ့ကိုကိုက်လို့ ငါလည်း တင်ပါးကို တစ်ချက်တီးပစ်လိုက်တော့တယ်၊ မှတ်ကရော၊ ငြိမ်ခံနေရင် ပိုလုပ်ချင်တယ်၊ သူ့အမေကိုလည်း အာခေါင် ခြစ်အော်နေတာ၊ ဆိုးလိုက်တာ ဆိုးလိုက်တာ ဆိုတာ ကြောက်စရာကြီးပါဟယ်၊ စိတ်တွေညစ်ပြီး သေချင်နေပါပြီ ထိပ်ထိပ်ရယ် ...

သူ့အမေကတော့ ကျောကော့ပြီး အလုပ်ထွက်သွားပြီ၊ ငါ ဒီမှာ ကျောင်းသွားဖို့အရေး ထမင်းစားဖို့ ရေချိုးဖို့ အင်္ကျီလဲဖို့ နပန်းလုံးရဦးမယ်၊ မမက ဒေါ်ပုတို့ရွာကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်လေ၊ ဒေါ်ပုကြီးက ခြေကျင်းဝတ်လည် တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ ရွာမှာပဲ မထနိုင်တာ သုံးလနီးပါး ရှိပြီဆိုလား၊ နင်က ဒါဆို ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

“အဟင်း ဟင်း ... မိုးပေါ်က ကျလာတာ မမြမြရဲ့”

“မိုးပေါ်က ခဏလေး ကျလာပြီး ပြန်ပျောက်သွားတော့ဟောဒီမှာ ကလေးက အဲဒီ မိုးကျနတ်သမီးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံဘူး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ ထိပ်ထိပ်ရယ်၊ နင် ဂျစ်စုတ်နဲ့ စကားပြောမလား”

“ထိပ်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရရင် ပိုများဆိုးမလားလို့ မမြမြရယ်၊ သူက အတင်းငိုနေရင် ထိပ် စိတ်ဆင်းရဲမိလိမ့်မယ်၊ ထိပ်က တောကိုပြန်သွားပြီလို့သာ အပြတ်ပြောထားလိုက်ပါတော့ မမြမြရယ်၊ ထိပ်ရဲ့သူငယ်ချင်း ထိပ်ထက်သဘောကောင်းတဲ့ မမကို လွတ်လိုက်မယ်လို့ ကျော်စွာကို ချောပြောပါနော်”

“အေးပါဟယ်”

“ထိပ် တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ... မေးလေ”

“မနေ့ညက ထွန်းပေါက် ဖုန်းဆက်လားလို့ပါ”

“အမယ်လေး... ငါက ဆက်ပါစေ ဆုတောင်းပြီး ချောင်းနေတာ၊ ဖုန်းလာရင် ပြေးလုကိုင်ရတာ မှောက်ရက်လဲပြီး သွားကျိုးတော့မယ်၊ မမ ကိုင်သွားရင် ပေါက်ကရတွေ ပြောလွှတ်မှာစိုးလို့ နင့်အတွက် ပြေးကိုင်ရတာဟေ့၊ မလာပါဘူးဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကမှ မလာရင် ဒီညလာမှာ သေချာတယ်၊ နင် ဘာပြောစေချင်လို့လဲ၊ ငါပြောပေးမယ်လေ”

“ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှပြောမနေပါနဲ့ မမြမြရယ်၊ ထိပ် အလုပ်ထွက်သွားပြီလို့သာ ပြောလိုက်ပါ၊ တခြားဟာတွေ လျှောက်မေးနေရင်လည်း မသိဘူးလို့သာ ဘူးခံလိုက်ပါ”

“နင်နဲ့ တွေ့နိုင်တဲ့နေရာ လိပ်စာမပေးတော့ဘူးလား”

“မပေးတော့ဘူး မမမြ”

“အေးလေ ... ပြီးတာပဲ၊ မမက နင်ကို ဟိုးတနင်္ဂနွေနေ့က ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ မှန်မှန်ပြောဆိုတာ ဆရာလည်း အဲဒီတနင်္ဂနွေညက အိမ်မှာမအိပ်လို့ဟေ့ ... သိပြီလား၊ ဆရာကလည်း တနင်္လာနေ့ည ခုနစ်နာရီ၊ နင်ကလည်း အဲဒီအချိန် ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ ပြန်ရောက်လာကြတာ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်နိုင်လွန်း၊ ငါ ဂျစ်စုတ်ကျောင်းပို့ရင်းနဲ့ ကိုမောင်တိုးနဲ့ ဂျစ်ပုတ်လည်း အတူကျောင်းလာတာတွေ့တော့ စကားစပ်မိပြီး သိရတာ”

“ရက်ရက်စက်စက် တွေးတတ်လိုက်တာနော်၊ ထိပ်လည်း အိမ်မှာမအိပ်၊ ဦးသီဟထွန်းလည်း အိမ်မှာမအိပ်တာနဲ့ပဲ ထိပ်တို့နှစ်ယောက်က အတူချိန်းအိပ်ကြရောလား”

ထိပ် မချီတင်ကဲ ရင်နာစွာ ပြောမိသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ မမက ဆရာကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်သာမုန်းတာ၊ အထဲကတော့ တုန်နေအောင် ချစ်သဝန်ကြောင်နေတာဟဲ့။ ချစ်သဝန်တွေကြောင်ပြီး ပုတ်ခတ်လိုက်စွပ်စွဲလိုက် နစ်နစ်နာနာပြောလိုက်၊ စီးပွားရေးချင်းပြိုင်လိုက်၊ ရန်ချည်းစောင်နေတော့ ကြာတော့ ဆရာက နားငြီးငြီး ကွဲဟာဆို ကွဲလိုက်တာပဲ”

“တစ်မျိုးတော့ သနားစရာ ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်က စကားလွန်တော့ ပြန်လျှော့ရလည်းခက်၊ ဟိုတစ်ဖက်

ကလည်း အောက်ကျိုမလာ၊ မိန်းမဆိုတော့ ကိုယ့်သိက္ခာ
လေး ကိုယ်ဆည်ပြီး ရင်ကွဲနာကျနေရှာမှာပါ။”

“မမကမွေးကတည်းက ရွှေရွန်းကိုက် မွေးလာပြီး ဆရာက
မမနဲ့ မရခင်က သာမန်လခစားမိသားစုက လာတာတဲ့၊
မမနဲ့ရပြီးမှ စီးပွားရေး စမ်းစ၊ကြည့်တော့ အရည်အချင်း
ရှိတော့ အောင်မြင်လာတာ၊ မမက ဆရာကို အမြဲအပေါ်
က စီးကြည့်ချင်တာ၊ ဆရာကလည်း ဒါတွေကို စိတ်ကုန်
လာတာပဲ၊ အဓိကက အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မညီ
မျှဘဲ ယူကြလို့ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာပဲတဲ့”

ထိပ် ငိုငေးနေမိသည်။ သူဌေးသားနဲ့ သာမန်မိန်းမ၊
သူဌေးသမီးနဲ့ သာမန်ယောက်ျား ယူတဲ့အခါ အမြဲပဲ အမြင်မညီမျှ
မှုတွေ ဖြစ်လေ့ရှိပါသလား။ ထိပ် ငိုငေးနေဆဲတွင် လမ်းတစ်ဖက်
ခြမ်းက အဆောက်အအုံရှေ့ အန်တီဝင်းရဲ့ ကားအကောင်းစား
ကြီး ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာတာမြင်၍ ...

“မမြမြ ... ဒါပဲနော်၊ ဂျစ်စုတ်ကို ဂရုစိုက်ပါနော်”

“အေးပါဟယ်”

ထိပ်က ဖုန်းချ၊ ငွေရှင်းပြီး ကမန်းကတန်းကား
လမ်းပြေးကူးလာပါသည်။ ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့သည် ကိုယ်တိရုပ်အင်္ကျီ
ချည်ထည်ပါးပါးအဖြူလေး၊ ဂျင်းစကတ်ရှည် မိုးကောင်းကင်ပြာ
လေးနှင့် မျက်မှန်ကြည်လေး တပ်ထားတဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း သန့်သန့်
ပြန့်ပြန့် မိန်းကလေးငယ်ကို အပြုံးနှင့် ကြိုနေလိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ... သမီး သူယေချင်းဆီလည်း ဖုန်းဆက်နေမိ
လို့ အန်တီကား မြင်မှပဲ ဖုန်းအမြန်ချရတယ်”

“ရပါတယ် သမီး၊ လာ ... နောက်ကပဲတက်”

ထိပ်က ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့ ဖွင့်ပေးတဲ့ နောက်ခန်းတံခါး
မှ မရဲတရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“သမီး အိမ်လိုက်ခဲ့မလား၊ စကား အေးအေးဆေးဆေး
ပြောရတာပေါ့”

“ဟို ... ဟုတ်ကဲ့ ... မိန်းမများ သမီးလာလို့ အနှောင့်
အယှက် ...”

“ဟင်း ဟင်း ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူး၊
အန်တီခင်ပွန်းက စင်ကာပူ ခဏသွားနေတယ်၊ အန်တီ
သားက နေပြည်တော် သွားနေတယ်၊ ခင်ပွန်းက နှစ်ပတ်
လောက်ကြာပြီ၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ ပြန်ရောက်မယ်၊
သားက မနေ့ကညနေကမှ ထွက်သွားတာ၊ အလုပ်ကိစ္စက
ငါးရက်တစ်ပတ်ကြာမှာ၊ အန်တီမှာ ပျင်းခြောက်ခြောက်
တောင် ဖြစ်နေတာ၊ သမီး ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ အပျင်း
ပြေပြီဆိုပြီး ပျော်တောင်ပျော်သွားသေးတယ် ...

အိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရတယ်၊ ခဏ
နေရင် အန်တီနဲ့ မနက်စာစားကြတာပေါ့၊ ညအိပ်မယ်ဆို
ရင်တောင် အိပ်လို့ရတယ် သမီးရဲ့”

ထိပ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖော်ရွေလှတဲ့ အန်တီ
ဝင်းကို စိတ်ကြည်နူး ပီတိဖြစ်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အန်တီ
ဝင်းရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ တော်ပါသေး
ရဲ့။ အန်တီဝင်းဟာ သူ့ကို လိုလိုလားလား Welcome လုပ်လို့။

အန်တီဝင်းတို့ခြံထဲ ရောက်မှပဲ သူတို့ချမ်းသာတယ်
ဆိုတာ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာတာလဲ မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့ရပါတော့သည်။ ခြံဝင်းကြီးဆိုလည်း ခြံတံခါးကအစ ခြံထဲ
က သစ်ပင်ပန်းမာန်တွေအဆုံး ကောင်းစားတွေချည်း။
အိမ်ကြီးဆိုလည်း သုံးထပ်တိုက်က အဆင့်မြင့်နဲ့ နတ်ဘုံ
နတ်နန်းကြီးလို ဖြစ်နေတော့။ အိမ်ရဲ့အတွင်းထဲ ဝင်လိုက်ပြန်တော့
အရာရာဟာ ရင်သပ်ရှုမော။

ထိပ်သည် အလိုလို အနေကျကျက ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်
ခန္ဓာကလေးပင် ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ အရင်ထက်သေးငယ်နေသလို
ခံစားရပါသည်။

“ကဲ ... အခု Juice လေးတစ်ခုရ အရင်သောက်ကြမယ်၊
ခဏနေမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့ သမီး၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊
သမီးရဲ့အခက်အခဲ”

ထိပ်သည် အန်တီဝင်း တိုက်တဲ့ လိမ္မော်ရည်မွှေး
မွှေးကလေးကို သောက်ရင်း ဘယ်လိုမှ အလုပ်ရှာမရတဲ့ ဟိုးအစ
က စပြီး ဖြည်းဖြည်းကလေး ရင်ဖွင့်ပြောပြမိလျက်သား ဖြစ်နေ
ပါသည်။ မေမေ့ကို မပြောထွက် မပြောရက်တဲ့ အကြောင်းအရာ

တွေကို မေမေ့သူငယ်ချင်း ကိုယ်အမေတစ်ယောက်ထံ ဖွင့်ပြောပြ
လိုက်ရလို့ ရင်ထဲပေါ့သွားတဲ့ အရသာက ထူးကဲလှသည်။

“ဪ” “ဪ” နှင့် စိတ်ပါဝင်တစား နားထောင်
ပေးတဲ့ အန်တီဝင်းကိုလည်း ကိုယ့်အမေလို အဒေါ်လို ချစ်ခင်
အားကိုးမိပါသည်။

အန်တီဝင်းဟာ ထိပ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကလေးထိန်း
ဖြစ်သွားရပုံကို သိတဲ့အခါ အံ့ဩကရုဏာသက်လှသလို ထိပ်ရဲ့
လက်ဖျားကလေးကို ဆုပ်ညှစ်အားပေးပါသေးသည်။

အလုပ်က ထွက်လာခဲ့ရပုံအထိ အသေးစိတ်မဟုတ်
သော်လည်း ခြုံငုံမိအောင် ဖွင့်ပြောပြနေမိပါသည်။ ပြောရင်းက
မျက်ရည်ကလေး လည်တည်တည် ဖြစ်မိတဲ့အခါ အန်တီဝင်းက
တစ်ရှူးကလေး ဖြုတ်ယူပေးသည်။ စကားပြောရင်းက တစ်ထိုင်
တည်းပင် အန်တီဝင်းကို ထိပ် ရင်းနှီးသွားမိတာ။

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပြီ သမီး၊ ခုချိန်ကစပြီး ဒါတွေအားလုံး
ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်စမ်း၊ အလုပ်တစ်ခုလောက်တော့
အန်တီ အချိန်မရွေး ပေးနိုင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဟိုးစော
စောကတည်းက အန်တီဆီ လာလိုက်ရင် ပြီးရောကွယ်”

“အဲဒီတုန်းက မေမေ့မှာ ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့ဆိုတဲ့ ဟောဒီ
အန်တီ သူငယ်ချင်း ရှိမှန်းတောင် သမီး မသိဘူးလေ၊
မေမေ့ဆီကိုလည်း သမီးရဲ့ ပထမဆုံးရတဲ့ လခဆိုပြီး ငွေ
ကပို့ချင်နေလှပြီမို့ပါ”

“အဲဒါကြောင့် နှင်းနှင်းဆီ လာတုန်းက သမီးနဲ့မိတ်ဆက်
ပေးတော့ အန်တီက သမီး အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက
ဘယ်ကုမ္ပဏီလဲဆိုတော့ သမီးပြောလိုက်တဲ့ နာမည်ကို
မကြားဖူးဘူးလို့တော့ စိတ်ထဲမှာထင်သား”

“သမီးပါးစပ်ထဲက ထွက်သလို ပြောလိုက်မိတာပါ။ အခု
ပြန်ပြောဆိုရင်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး အန်တီဝင်း ...
အဟီး”

“အလုပ်အတွက်တော့ သမီး စိတ်မပူပါနဲ့၊ နှင်းနှင်းသမီး
ကို ဒီလောက်လေးတောင် မလုပ်ပေးနိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊
အန်ကယ့်လ်ကုမ္ပဏီ ရှိတယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုတော့
အလုပ်သင်ကလေးတွေ အများကြီးရှိတာ၊ တစ်နေရာရာ
ဖန်တီးပေးဖို့ မခက်ဘူး၊ အဲဒီမှာဆိုရင် လောလောဆယ်
ဒီဆိုဒ်တစ်ခုမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေထဲက အမျိုး
သမီးတွေကို သတ်သတ်၊ အမျိုးသားတွေကို သတ်သတ်
ပေါ့၊ ဆိုဒ်နားမှာပဲ နေစရာအဆောင်သဘောပါ စီစဉ်ပေး
သေးတာ၊ နောက်တစ်ဆိုဒ်မှာဆိုလည်း ဒီလိုပဲ၊ ဆိုဒ်နဲ့မနီး
မဝေးမှာ အဲဒီဆိုဒ်က ဝန်ထမ်းတွေအတွက် နေစရာတစ်ခု၊
အိမ်ထောင်သည်တွေတော့ နေလို့အဆင်မပြေဘူးပေါ့ကွယ်၊
ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ပဲပေါ့၊ လူလွတ်အတွက်တော့ နေစရိတ်
သက်သာတာပေါ့။ အဆောင်နေသူတွေ၊ အလုပ်ကိုလာဖို့
အိမ်ဝေးသူတွေ နေကြတယ်ပေါ့၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ဆိုဒ်ထဲ

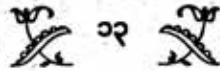

ရောက်နိုင်တာပေါ့၊ အဲဒါထက်စာရင် အခု အန်တီသားလုပ်
ငန်းစမယ့် ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းသစ်တွေ အများကြီးခေါ်
မှာ၊ အဲဒီမှာလည်း အလုပ်နေရာ အများကြီး၊ ဒါပေမဲ့
နောက်တစ်လနီးပါးကျမှ အလုပ်စတင်လို့ရမယ်”

“အန်တီ ... သမီး ခုလောလောဆယ် ဝင်လို့ရမယ့်
အန်ကယ့် အလုပ်မှာပဲ ဝင်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ထိပ် အခုပဲ
အလုပ်လုပ်ချင်ပြီမို့ပါ”

ထိပ်က ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဆုံးဖြတ်စကားဆို
လိုက်ပါသည်။

ထိပ်သည် ကြသပတေးနေ့က ဒေါ်ထက်သိင်္ဂီထံမှ ထွက်လာ။ သောကြာမှာ အန်တီဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံ။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အန်ကယ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုပြီး ထိပ်ကို ကားလွှတ်ခေါ်၍ ညနေစာပါစားဖို့ လိုက်သွားရကာ အန်ကယ်က ထိပ်အတွက် အလုပ်ပေးမယ့်ဆိုဒ်နေရာကို တစ်ခါတည်း သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

ထိပ်ကိုယ်တိုင်ကိုက အဲဒီဆိုဒ်က လူလွတ်အမျိုးသမီးတို့ ဝန်ထမ်းတို့အတွက် ပေးထားတဲ့ အနီးအနားတိုက်ခန်းမှာ သွားနေချင်ပါသည်ဟု တောင်းဆိုခဲ့၍ အန်တီဝင်းက ပထမတော့ အင်တင်တင်။ နောက်တော့ အန်ကယ်ကလည်း “နေပါစေ”ဟု ဆိုသဖြင့် ထိပ်ကို အဆောင်နေဖို့ ခွင့်ပြုပါသည်။

အဲဒီဆိုဒ်မှာ အနည်းဆုံး နောက်ခုနစ်လလောက် ရှိရဦးမှာဖြစ်ရာ ခုနစ်လစာ မမာလာထံ ထည့်ဝင်ရမည့် အဆောင်လခသက်သာသလို လမ်းစရိတ်လည်း သက်သာသွားပါမည်။

အလုပ်ခွင်နှင့်က ပေါင်းရာကျော်မျှ လမ်းလျှောက်ရုံဖြစ်ရာ နီးနီးကလေး။ အန်ကယ်ရဲ့ဆိုဒ်တိုင်းမှာ ဝန်ထမ်းများအတွက် ထမင်းစရိတ်ငြိမ်း ထမင်းကျွေးတဲ့စနစ်လည်းရှိရာ လခဟာ ကုန်ခန်းသုံးစွဲစရာမရှိ အသားတင်။

ထို့ကြောင့်လည်း အန်ကယ်ဝန်ထမ်းများဟာ ဘာကိုမှ နောက်ကြောင်းမပူရ လှည့်မကြည့်ရဘဲ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုသာ စောက်ချ အာရုံစိုက် လုပ်နိုင်ရာ အလုပ်တွင်လှတာ အထင်သားပေါ်လွင်နေသည်။ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု သူများဆောက်လုပ်ရေးတွေ တစ်နှစ်ခွဲဆောက်လျှင် အန်ကယ်ကတစ်နှစ်။ သူများတစ်နှစ်ဆောက်လျှင် အန်ကယ်က ရှစ်လ။

အန်တီဝင်းက ထိပ်ကို အိမ်မှာလာနေချင်သလားကမ်းလှမ်းမေးမြန်းပေမယ့် ထိပ်က ကျေးဇူးတင်စွာ ငြင်းဆိုလိုက်ပါသည်။ အဲသလောက်ကြီးတော့ အခွင့်အရေးလည်း မယူလို၊ သူတစ်ပါးမိသားစုအကြား အနှောင့်အယှက်သဖွယ်လည်း မဖြစ်လို။

တနင်္လာနေ့မှာ ထိပ် တာဝန်ကျမည့် ဆိုဒ်နားက ဝန်ထမ်းဆောင်ဆီ ပြောင်းရွှေ့ပါသည်။ အဲဒီညဘက်မှာ ဘာတာဝန်မှလဲ မရှိသေးဘဲ အားလပ်နေတဲ့ ထိပ်ဟာ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့ စိတ်ကလေး ယောက်ယက်ခတ် လွင့်ပါးနေခဲ့ရင်း ထွန်းပေါက်ကို လွမ်းဆွတ်လာမိပါသည်။

ဒီကြားထဲရက်တွေလည်း အမှန်ဝန်ခံရရင် သတိမရတဲ့ရက်၊ သတိမရတဲ့နာရီပိုင်းရယ်လို့ မရှိခဲ့တာ။ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်

ကိုယ်မို့ ခေါင်းထဲက ခဏပျောက်နေလည်းပဲ မိနစ်ပိုင်းသာ။
တစ်နာရီလောက် တစ်ဆက်တည်း မေ့လျော့နေတယ်လို့ကို မရှိ
ခဲ့တာပါ။

အဲဒီအလွမ်းဟာ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီမှာ ခပ်
စိတ်စိတ် ပိုတိုးလာခဲ့ပြီး စိတ်ရောလူပါ အားနေရင်တော့ အတော်
လေးနှင့်နင့်သည်သည် စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိအောင် လူကိုဝေဒနာပေး
ကာ တစ်ညကနေ နောက်တစ်မနက်ကူးပြောင်းတိုင်း ဝမ်းနည်း
လှိုင်းကြီးတွေ ရင်ထဲ တအိအိ တလိမ့်လိမ့် ထ,လျက် တစ်နေ့
တခြား တိုးဆိုးလာခဲ့တာ။

လုံးဝအဆက်ဖြတ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်
မှာ သူ့အပေါ် ရက်စက်ရာကျလေမလားလို့ ပြောင်းလဲတွေးတော
မိတိုင်း ကိုယ့်ခေါင်းကလေး ကိုယ်ယမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နှစ်
သိမ့်ဆုံးမရသည်။

သူဟာ ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ မြင့်မား ပြည့်စုံ
တဲ့သူပါ။ သူ့ကို ထိပ်က သဲနားရမယ့်ကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဒီလောက
မှာ မရှိပါဘူးလို့ ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်လိုက်ရတာပင်။

အင်္ဂါနေ့မှာ လုပ်ငန်းစ,ဝင်ရတော့မည်ဖြစ်တဲ့ ထိပ်
ဟာ တနင်္လာနေ့မှာတော့ ဟိုတွေး ဒီတွေး စိတ်လေးလွင့်လွင့်နှင့်
မမမြထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုပြန်သည်။ မမြမြဆီ ဖုန်းဆက်တာပဲ
အပြစ်မရှိပါဘူး။ သူ့ဆီ ဆက်သွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့
အကြောင်း ကြားသိချင်လို့ မှန်ပေမယ့် သူများဆီ ဆက်တာပဲဟာ။

သူ့ကို ကိုယ့်ဘက်က မဆက်သွယ်တော့တူးလို့
သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ အားတင်းထားတဲ့ကြားက သူ ကိုယ့်ကိုသတိရ
ရဲ့လား ဆက်သွယ်ရဲ့လား ဆိုတာကိုတော့ သိချင်ပြန်သေးသည်
မှာ ရူးသွပ်မှုလား၊ မရင့်ကျက်မှုလား။ ထိပ် မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပြန်ပါ။

အဆောင်တိုက်ခန်းလေးမှာ ခြင်းဖုန်း တစ်လုံးက
အသင့်ဖြစ်လေရာ ထိပ်သည် ညခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာတော့
မမြမြတို့ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟယ်လို”

“မမမြ ... ထိပ်ပါ”

“အေး ... ထိပ်ထိပ်လား၊ ငါ့မလဲ ဖုန်းသံမြည်ရင် ငါချည်း
အရင်ပြေးပြေးကိုင်ရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခက မကျွတ်သေးဘူးဟေ့၊
နှင့် ဘာလုပ်နေလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ထိပ် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ထား
တယ်၊ နက်ဖြန်မှ အလုပ်စ,ဆင်းရမယ်၊ နေစရိတ် စား
စရိတ်ငြိမ်းဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေး
ပစ္စည်းတွေ အဝယ်စာရင်း အသုံးစာရင်းတွေ တစ်နေ့စာ
တိုင်း တစ်နေ့စာတိုင်းကို စာရင်းအင်း လုပ်ရတာ၊ ဘယ်
ဟာဘယ်လောက်ကုန်ပြီး ဘယ်ဟာ ဘယ်လောက်ဝယ်ဖို့လို့
တယ် ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ လုပ်ရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ နင် ကွန်ပျူတာလည်း တတ်တယ်ပေါ့၊
ဒါဖြင့် ဘွဲ့လည်း တကယ်ရတာပေါ့”

ထိပ်က ခပ်သိမ်းသိမ်းရယ်မိရင်း ...

“ဘွဲ့က အလကားရတယ်လို့ ရှိလို့လား မမမြရယ်၊ ထိပ်ကြားလုံးထုတ်ပြီး မဟုတ်ဘဲ ပြီးသွားတယ်လို့ ထင်ကြတယ်ပေါ့ ... အဟင်း ဟင်း”

“သိဘူးလေဟာ၊ ဘွဲ့ရက ကလေးလာထိန်းမယ် မထင်လို့ပေါ့”

“မမမြ”

“အင်း”

“ဟို ...”

“ထွန်းပေါက် ဖုန်းဆက်လား မေးမယ် မဟုတ်လား”

ထိပ်က စကားမထွက်သေးဘဲ “ဟို” နှင့်ပင် ထစ်နေတုန်း မမမြက အတပ်သိနှင့်တော့သည်။

“မဆက်ဘူး၊ ငါ မကိုင်မိဘဲ မမ ကိုင်လိုက်တာမျိုး လုံးဝ မရှိဘူး၊ ငါက ဂျစ်စုတ် ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ပဲ အိမ်က ထွက်တာ၊ ဈေးတောင် ကျောင်းကြိုရင်း ညနေဈေးတစ်ခါ တည်းဝယ်တယ်၊ အဲဒီအချိန်တွေ မမလည်း အိမ်မှာမရှိဘူး၊ သော့ပိတ်ထွက်ရတာလေ၊ သူဆက်ပြီး အိမ်မှာကိုင်တဲ့လူ မရှိတာဆိုရင် တော်နေကြာ သူ ပြန်ဆက်မှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား ...

လုံးဝကို ဖုန်းမဆက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်၊ ငါတောင် အံ့ဩနေတယ်၊ အရင်ကဖြင့် တစ်ရက်

ခြား နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ ဆက်နေပြီးတော့၊ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်လို့ မဆက်တော့တာပါလိမ့်၊ နောက်ဆုံး ဖုန်းပြော တုန်းကများ တစ်ခုခု စကားပြော အဆင်မပြေတာ ရှိလို့လား”

ထိပ်သည် ရင်ထဲဆွေးဆွေးလေး ခဏတိတ်နေမိပြီးမှ ...

“ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မဆက်တာပဲ ကောင်းပါတယ် မမမြရယ်၊ ထိပ်ကလည်း သူ ဆက်နေသေးလား သိချင်ရုံ သက်သက်ပါ၊ ထိပ်လည်း သူ့ကို ရှေ့လျှောက်မဆက်သွယ် တော့မှာမို့လို့ သူ မဆက်တော့ဘူးဆိုရင် ပိုဝမ်းသာပါတယ်” “နင်က သူ့ကို ဘာလို့မဆက်သွယ်တော့မှာလဲ”

ထိပ်က တိတ်နေမိပြန်ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးနှင့် ... “သူက သူဌေးသား မမမြရဲ့၊ ထိပ်တို့က ဆင်းရဲသားတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဘာမှမရှိတဲ့ လူတန်းစားပါ”

“ဟယ် ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ သူက နင့်ကိုအရမ်း ချစ်ရှာပုံရတယ်နော်၊ ကိုမောင်တိုးလည်း သိတယ်၊ ငါလည်း ရိပ်မိတယ်၊ အခုမဆက်တာလည်း သူ့မှာ အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်”

“သူ့အမေ အဖေ သိသွားပြီး မဆက်သွယ်ဖို့ တားမြစ်တဲ့ သဘောမတူတဲ့ အကြောင်းပဲ နေမှာပေါ့ မမမြရယ်” “ဟယ် ... နင်ကလည်း၊ နင် ထင်တာလေးတစ်ခုနဲ့”

“ထိပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မမမြရယ်၊ ဒါပဲနော်၊ မမြမြဆီ လည်း နောက်ကို ထိပ် မကြာခဏ ဖုန်းမဆက်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... ထွန်းပေါက် ဆက်လာရင် ငါ ဘာပြောရမလဲ”

“အလုပ်ထွက်သွားပြီလို့ပဲ ပြောလိုက်လေ”

“သူဆက်ကြောင်းရော နင့်ဆီ ဘယ်လိုအကြောင်းကြားရ မလဲ”

“အကြောင်းမကြားပါနဲ့တော့”

“နင့်လိပ်စာတို့ ဖုန်းတို့ ငါ့ကို မပေးဘူးလား”

“မပေးတော့ပါဘူး မမြမြရယ်၊ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့နော်၊ မမြမြက ထိပ်ကိုခင်တော့ သနားစိတ်နဲ့ ထွန်းပေါက်တို့ တခြားတစ်ယောက်ယောက်တို့ကို ပေးမိမှာစိုးလို့ပါ။ ထိပ် သူ့ကို လုံးဝမေ့လိုက်ပြီ၊ ထိပ်စိတ်ကို အဲသလို အပြတ်ဖြတ် မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“နင့်က တစ်မျိုးပဲဟာ။ စိမ်းကားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

ထိပ်က မမြမြ စကားကြောင့် မချိုပြီး ပြုံးမိသည်။

စိမ်းကားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးတဲ့။ နာမည်လေးကတော့ လှပါ ရဲ့။ အဲဒီစိမ်းကားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ အဲသလို စိမ်းကား နိုင်အောင် သူ့အသည်းကို သူ့ဟာသူကျိတ်ပြီး တိတ်တဆိတ်ခွဲ ပစ်ရတယ်ဆိုတာ သူ့များတွေ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ရပြီး သံယောဇဉ်ကြီးကြပြီးမှ ကွဲကွာရရင်သာ အသည်းကွဲမယ် ထင်မိတာ။

ခုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မေ့လိုက်ပါပြီလို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ရတာနဲ့တင် အသည်းက ကွဲလှကွဲခင် ရှိခဲ့ပြီ ထွန်းပေါက် ရေ။

“မနေ့ကပဲ ထိပ် ဖုန်းဆက်သေးတယ်ဟဲ့။ နင် ဖုန်းဆက် လားလို့မေးတယ်၊ ငါကလည်း မဆက်ဘူးပဲ ပြောရတာ ပေါ့၊ သူ စိတ်ကောင်းပုံတော့ မပေါ်ဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ထိပ် ကပြောတယ်၊ နင့်ကို သူ မေ့လိုက်ပြီတဲ့၊ မဆက်သွယ် တော့ဘူးတဲ့”

“ကျွန်တော် ဖုန်းမဆက်မိလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ ကြို ပြောမသွားလိုက်မိပေမယ့် ကျွန်တော် နေပြည်တော်ကို အလုပ်ကိစ္စအတွက် ရောက်နေတာပါ”

“နင်ဖုန်းဆက်တာ မဆက်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟာ၊ ထိပ် က နင်နဲ့သူ့ကြားမှာ အခြေအနေတွေ အဆင့်အတန်းတွေ အရမ်းကွာဟတယ်ဆိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာပါ၊ ငါ့အထင် ပြောရရင် ထိပ်လည်း နင့်ကို သံယောဇဉ် ရှိမှာပါ၊ အခု သူ့က တခြားတစ်နေရာမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီ”

“မမြမြကဗျာ၊ သူ့လိပ်စာတို့ သူ့ကို ဆက်သွယ်လို့ရမယ့် ဖုန်းတို့ကို မရမက တောင်းမထားလိုက်ဘူး”

“ငါလည်း မတောင်းဘဲ နေပါ့မလားဟယ်၊ သူကမှမပေးဘဲ၊ နင်ကို မပြောပါဘူး ဆိုတာတောင် မပေးဘူး”

ထွန်းပေါက်သည် ပထမတော့ ဖုန်းနဲ့။ နောက်တော့ အားမလိုအားမရ လူကိုယ်တိုင် လိုက်ချသွားကာ မမြဲမြံနှင့် စကားခဏ ဝင်ပြောပါသည်။ ကိုမောင်တိုးတို့ ဂျစ်ပုတ်တို့နှင့်လည်း တွေ့ရပါသည်။ သူ့ရောက်တဲ့အခိုက် သူ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ဂျစ်ပုတ်က တပြုံးပြုံး ဂုဏ်ယူနေတော့ ဂျစ်စုတ်က ...

“မမရော ... မမ မပါဘူးလား” နှင့် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသေးသည်။

“မင်းမမလည်း နောက်တော့ လာလည်မှာပေါ့၊ ခုတော့ သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး၊ ငါ ရှာလိုက်ဦးမယ်၊ တွေ့မှ ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား ... နော်”

ထွန်းပေါက်ဟာ အဲဒီကတစ်ဆင့် မမာလာအိမ်။ မမာလာကလည်း ဟိုအိမ်က အလုပ်ထွက်လာတဲ့ရက် တစ်ခဏသာ အိမ်ကိုဝင်ပြီးတဲ့နောက် တခြားတစ်နေရာမှာ အလုပ်ဝင်မယ်လို့ သာ ပြောသွားတဲ့အကြောင်း၊ အလုပ်ကိုရော ဘယ်မှာနေတယ်ဆို ထဲ လိပ်စာကိုရော သူ မသိတဲ့ အကြောင်းပြောသည်။ ပြောတော့လည်း ယုံတာ မယုံတာ အပထား၊ ဒါကိုပဲ လက်ခံရတာပင်။ တကယ်တော့ မမာလာနှင့် ထိပ်ဟာလည်း ဆွေမျိုးတော်တာ မဟုတ်ဘဲ ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးသဘော တစ်မြို့တည်းသားချင်း ခင်မင်ကြတာသာဖြစ်တာ ထွန်းပေါက်လည်း သိသည်ပင်။

ထွန်းပေါက်သည် စိတ်ဓာတ်လည်းကျ၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်၊ ရင်ထဲမှာ ထူပူနာကျင်နေပြီး ဘာမှလုပ်လို့ကိုင်လို့ မရအောင်ပင်။ မမာလာဆီက ပြန်လာပြီးတော့ အဖိုးရဲ့ရုံးကို သွားကာ အဖိုးရော အဖုန်းပါ ဂျီကျုပြီး ခေါ်လာလျက် ကားတစ်စီးနှင့် တစ်မြို့လုံးကို ပတ်မောင်းနေခဲ့မိသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဖြစ်ပျက်ပုံ တွေကို တတွတ်တွတ်နှင့် မကျေမနပ် ရင်ဖွင့်ပြောပြလာပါသည်။ ထွန်းပေါက် ပုံဟာ စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်သော သူ့ရူးတစ်ယောက် လို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် အပေါက်၊ မင်း ဒီလို ကားပတ်မောင်းနေတာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် တွေ့မှာလဲကွ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးကွာ၊ တွေ့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း ရှာပေးလေ၊ ဒီလိုက အဓိပ္ပာယ်မရှိရင် ဘယ်လိုရှာမှာလဲ၊ ဘယ်လိုရှာရင် တွေ့မလဲ ပြော၊ မင်းပြောသလို ရှာမယ်”

“ကျွတ် ... မင်း ထူပူမွန်တက်နေပြီ အပေါက်ရ၊ စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေးထားပြီး အချိန်ယူပြီးရှာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်း ရှာပေါ့၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်ကွာ”

“ငါ ဘယ်နားလိုက်ရှာရမလဲ အဖိုးရာ၊ ထိပ်က ရက်စက်တယ်ကွာ၊ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးကွာ၊ အဲဒီလိုကြီး ခြေရာပျောက်သွားမယ်လို့ လုံးလုံးမထင်မိဘူး”

“မင်းက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ထင်ပေမယ့် သူ့အမြင်ကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ သူ့နေရာမျိုးမှာမှ မင်း မနေဖူးပဲ အပေါက် ရာ”

“ဘာနေရာလဲကွာ၊ အဲဒီနေရာတွေ အဆင့်တွေ အနိမ့်တွေ အမြင်တွေကို ငါ သိပ်စိတ်ကုန်တာပဲ၊ ထိပ် ရက်စက်တယ် ကွာ၊ ထိပ်ရက်စက်တယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ထွန်းထွန်းပေါက် အနည်း အကျဉ်း ကျေနပ်လောက်အောင် ကားပေါ်မှာ ဘေးကလိုက်ပါပြီး မြို့ထဲလမ်းတွေပေါ် ဟိုဟိုဒီဒီ အချိန်ဖြုန်း ပတ်နေပြီးနောက်တော့ သူ့ကို အတင်းအိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ကြပါသည်။ အဲဒီညနေက ညစာ လည်း ထွန်းထွန်းပေါက် မစားဖြစ်။ လွမ်းဆွတ်တာထက် သူ့ကို ခြေရာဖျောက်ရက်တာကို ဒေါ်တွေပွနေမိတာပင်။ ညဘက်လည်း အိပ်မပျော်။ နောက်မနက်မှာလည်း အိပ်ရာထဲက မထွက်ဘဲပေနေ သည်။ မေမေကတော့ ထွေထွေထူးထူး တွေးပုံမရဘဲ အလုပ်မရှိ လို့သာ ဆက်နှပ်နေတာ ယူဆပြီး လာမနှိုးပါ။

လှမ်းနှိုးတဲ့သူက အဖိုး။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အိပ်ရာထဲ ...”

“မင်းဘိုးအလားကွ အိပ်ရာထဲ၊ ကိုးနာရီ ခွဲနေပြီ၊ ရှိုးရွမ်းမိ အတွက် ဒက်ကရေးရှင်းလုပ်မယ့်သူတွေနဲ့ ချိန်းထားတာ ဒီနေ့လေ၊ ထင်သားပဲ၊ ငါခေါ်ပေးထားတာဆိုတော့ ငါက

အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဟိုလူတွေရောက်ပလားမေးမလို့၊ မင်း က အိပ်ရာထဲမှာ၊ ဟိုလူတွေတော့ ရှိုးရွမ်းရှေ့ ကားပေါ်ထိုင် စောင့်နေကြတော့မှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... အဖိုး၊ ငါ့အစား ရှိုးရွမ်းကိုသွားပေးပါ လား၊ ဒီလူတွေကို မင်းပဲ ကြည့်လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါကွာ၊ ငါ မလာချင်တော့ဘူး”

“မင်းက မလာချင်တော့အောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ငါ စိတ်လေနေတယ်ကွာ၊ ခဏနေရင် ငါ ရန်ကုန်မြို့ကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ထိပ်ကို လိုက်ရှာဦးမယ်”

“လိုက်ရှာတော့ရော တွေ့မှာမို့လို့လား၊ တွေ့ဖို့သင့်တဲ့ အချိန်မှာ မင်း မရှာလည်းဘဲ အလိုလို တွေ့လာလိမ့်မယ် အပေါက်၊ မင်း ယုံစမ်းပါ၊ ရှာချင်ရင်တောင်မှ အားရင် အားသလို အချိန်ရရင် ရှာသလို ရှာတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ရှိသမျှ အလုပ်ဖျက်ပြီး လိုက်ရှာတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး၊ မင်း လူပျော့ပဲ ငပေါက်”

“ပျော့ရုံမကလို့ ပြိုပြိုကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို မကူညီချင်လို့လား”

“ကူချင်ချင် မကူချင်ချင် ကူရမှာပဲဟာ၊ ခုထိလည်း တောက် လျှောက် ကူညီနေခဲ့တာပဲ အပေါက်၊ ငါကဖြစ် သင့်တာကို ပြောတာ၊ မင်း ဒီလိုစိတ်လေနေပုံမျိုး ဘယ်နှ ရက် လေနေမှာလဲ၊ ဒီရက်တွေအတွင်းပဲ မင်း ရှိုးရွမ်းဒက် ကရေးရှင်းလုပ်ဖို့ ရုံးခန်းအတွက် မန်နေဂျာတွေကအစ

ဖြည့်တင်းဖို့ နေရာချဖို့၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ကွန်ပျူတာ Parts တွေက ရောက်လာတော့မယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီရက်အတွင်းမှာပဲ အနည်းဆုံး Hard ware သမားတွေ မင်း ခေါ်ရ ခန့်ရတော့မယ်လေ၊ ဘာမှသိပ်မခြားဘဲ ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ရတော့မှာဆိုတော့ မထူးဘူး၊ အင်တာဗျူးကို အားလုံးရောပြီး တစ်ချိတည်း ခေါ်လိုက်တော့ ...

အလုပ်ကြော်ငြာက သတင်းစာထဲ တစ်ကြိမ်ထည့်ပြီးပြီ၊ အင်တာဗျူးရက် ထပ်ကြေညာဖို့ပဲ လိုတာ၊ ဒီနေ့ပဲ စာစီ၊ သတင်းစာတိုက်သွားထည့်၊ မင်း အင်္ဂါနေ့ပြန်ရောက်တယ်၊ ခရီးပန်းလို့ နားတယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အလကားဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီနေ့ ကြာသပတေး။ ဒီတနင်္ဂနွေတော့ အင်တာဗျူးခေါ်ဖို့ မမီလောက်တော့ဘူး၊ နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေ အင်တာဗျူး ခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ရမှာ၊ ငါလည်းတနင်္ဂနွေပဲ တစ်နေ့ကုန် ကူညီနိုင်တာ”

ထွန်းပေါက်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း ...

“ငါ့ဆီမှာ ထိပ်ကိုပါ အလုပ်ခန့်ပေးဖို့ ငါ့ရှည်ရွယ်ထားတာ၊ အခု ထိပ်ကမရှိသေးဘူးလေ”

“မင်း ထိပ် မရှိတာနဲ့ပဲ သူများတွေကိုပါ မခန့်တော့ဘူးလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ မင်း ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ပစေ နောက်တနင်္ဂနွေတော့ လူရွေးဖြစ်အောင်ရွေး။ အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်း နောက်ကို ဆုတ်နေတယ်”

“ငါ ထိပ်ကို ရှာချင်သေးတယ် အဖိုးရာ၊ ငါ သိတယ်၊ သူ ဒုက္ခရောက်နေရှာမှာ၊ အလုပ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုလုပ် မြန်မြန်ကြီးရှာလို့ ရမှာလဲ၊ မမာလာကို တခြားမှာ အလုပ် ဝင်မယ်လို့ ပြောသွားတာဟာလည်းပဲ မမာလာ စိတ်မပူအောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောသွားတာဖြစ်မှာ၊ သူ့အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့တောင် ကလေးထိန်းနေတာကို ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေတယ်လို့ ညာထားသေးတာပဲ။ သူ ဘယ်မှာများ နေနေလည်း မသိဘူးကွာ”

“အလုပ်တစ်ခုခု ရသွားတာ တကယ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အလုပ်မရရင် သူ နေလက်စဖြစ်တဲ့ မမာလာအိမ်ပဲ ပြန်နေမှာပေါ့ကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ ငါ့ရှာရမယ်၊ ကံ ... အဖိုးရာ ... မင်း ရှိုးရွမ်းကိုသာ သွားပေးပါကွာ”

“ငါ သွားပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း ရောက်လာရမယ်”

“ရောက်လာပါမယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ငါ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါပဲကွာ ... နော်”

ထွန်းပေါက်က ဖုန်းကိုပိတ်ချသွား၍ ဖိုးလပြည့်က တောက်တစ်ချက် တိုးတိုးခေါက်ကာ ခဏစဉ်းစားနေပြီးလျှင် ထွန်းထွန်းပေါက်ရဲ့အမေထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီ ... ကျွန်တော် အဖိုးပါ၊ အန်တီကို တိုင်စရာရှိလို့ခင်ဗျ”

... အစချီလျက် အဖြစ်အပျက်ကို အသေးမစိတ်ဘဲ အကြမ်းဖျဉ်း အတိုချုံးလျက် ထွန်းပေါက် အမေကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သူ့အမေက သဘောသကာယကောင်းပြီး စိတ်ရှည်တဲ့သူမို့ တိုင်ရဲတာပင်။ ထွန်းပေါက်ရဲ့အဖေဆိုရင်တော့ သူ့ မတိုင်ချင်ပါ။ ထွန်းပေါက် အဖေက စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အလွန်ကြိုးစားကာ ထွန်းပေါက်ကို အားမရလှသူဖြစ်၍ သူ့ထံတိုင်လျှင် ထွန်းပေါက် နှိပ်ကွပ်ခံရတော့မှာ သေချာသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ထွန်းပေါက်က ကောင်မလေးရှိနေသလား။”

“သူ့ချစ်သူတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီ၊ သူကစွဲလမ်းနေတာပါ။ ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ အဆင်ခြင်ရှိပုံရပါတယ်။ မအပ်စပ်နိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ကိုခြေရာဖျောက်သွားတာပါ အန်တီ၊ ကောင်မလေးက သတ္တိရှိပြီး ဒီကောင်က ပျော့နေတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါကို အားမရတာ အန်တီ၊ အန်ကယ်သီရင် စိတ်တွေဆိုးနေမယ်ထင်တယ်။ အန်တီ သူ့ကိုနည်းနည်း ဆုံးမနှစ်သိမ့်ပေးပါဦး၊ အလုပ်နဲ့ တစ်ကဏ္ဍစီထားဖို့ နည်းနည်းကြိမ်းပါဦး အန်တီ”

“အေး ... အေး၊ သား လှမ်းပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဖို့လပြည့်ရယ်”

ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့က ထွန်းပေါက်ကို အောက်ထပ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ အလုပ်ပစ် အကိုင်ပစ်ဖြစ်ပြီး ကားတစ်စီး

နဲ့ လမ်းပေါ်ပတ်ရှာနေတယ်ဆိုတဲ့ သားတော်မောင်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုကို အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။ အင်း ... အဲဒါကြောင့် ဟိုးတလောကတော့ ထွန်းပေါက်က စကားဦးသမ်းသား။

“မေမေ ... သားလက်ထပ်ယူမယ့် မိန်းကလေးဟာ မဖြစ်မနေ ငွေကြေးချမ်းသာဖို့ လိုသလား” တဲ့။

ဒေါ်ဝင်းဝင်းလဲ့က စကားအဖြစ် မေးကြည့်တယ်ပဲ ထင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲ အမှန်တကယ် ခိုင်ခိုင်မာမာရှိတဲ့ အတိုင်းပင် ...

“အဓိကအချက်က မေမေနဲ့ သားအကြားမှာ အမှိုက်မရှုပ်တဲ့ သားအမိချစ်ခြင်းကို မခွဲတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်ဖို့ပဲ သားရေ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်သဘောထား အထူးကောင်းပြီး သိမ်မွေ့ငြိမ်းချမ်းရမယ်။ တန်းတူရည်တူ ပြောဆိုတွေးခေါ်နိုင်အောင် ပညာလေးလည်း တတ်ရမယ်၊ ငါ့သားကို သိပ်ချစ်ပြီး ငါ့သားရဲ့မိဘကိုပါ မေတ္တာထားနိုင်တယ်ဆိုရင် ရပါပြီ”

ဒီတော့ ထွန်းပေါက်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။ ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့ကလည်း ကိုယ့်စိတ်ကူး ကိုယ့်အာရုံထဲ ကိုယ်မြင်မြင်ချင်း အကြောင်းပြချက် သိပ်မရှိဘဲနဲ့ ချစ်ခင်လိုလားမိတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေးထင်မြင်ယောင်ပြီး ပြောမိတာလည်း ဖြစ်သည်။ သားကကော သူ့အာရုံထဲ ဘယ်သူ့ကိုမြင်ယောင်ခဲ့ပါလိမ့်။ သူ့ကောင်မလေးကိုပဲပေါ့။

ပိုက်ဆံရှိဖို့ အာရုံမထား၊ မချမ်းသာလည်း နေပါစေ ဆိုပေမယ့်လည်း အခုခေတ်မှာ ယောက်ျားမိန်းမ မရွေး ကိုယ် ကောင်းစားဖို့ ကိုယ့်ဘဝမြင့်မားဖို့ ဖြတ်လမ်းနည်းတွေ လှေကား ထစ်တွေ ရှာဖွေအသုံးချလာကြတဲ့ သာဓကတွေကလည်း အများ သားမို့ ဆင်းရဲလည်း ရပါတယ်လို့ ကိုယ်က စံနှုန်းလျှော့ထား သော်ငြား ထိုဆင်းရဲသူမလေးက သားကို အချစ်စစ်နှင့် ချစ်တာ ထက် နောက်ကပါလာမယ့် ငွေကြေးကို ချစ်ခင်မက်မောတာ ဖြစ်နေမှာတော့ လက်မခံချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ကောင်မလေးက အခု ရှောင်ပုန်းသွား ပြီဆိုတော့ ကိုယ်စိုးရိမ်သလိုမျိုးတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့နှင့် အပေါ်က ဆင်းလာပြီး တစ်ခုခုလာစားမယ့် သားကို ထမင်းစားခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့ က ဧည့်ခန်းက ဖြတ်သွားတဲ့ ရိပ်ခနဲ မြင်ကွင်းကြောင့် ...

“ဟဲ့ ... သား ... ထွန်းပေါက်”

ထွန်းပေါက်သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲ ဆင်းလာကာ ကားသော့ဖြတ်ပြီး Breakfast တောင်ဝင်မစားဘဲ လစ်တော့မလို့ ပင်။

“ဒါ ဘယ်လဲ၊ တစ်ခုခု လာစားဦးလေ”

“မေမေ သား အပြင်ကျမှ စားတော့မယ်၊ ဒီနေ့ သားကိစ္စ တွေ အရေးကြီးနေလို့ပါ”

လုံးထွေးရောချပြောတဲ့ သားဖြစ်သူကို မျက်စောင်း ချိတ်ကာ ကြည့်ရင်း ...

“အလုပ်ကိစ္စတွေကိုတော့ ဖိုးလပြည့်ကို လွှဲလိုက်ပြီမို့လား၊ အခု အရေးကြီးတာက ဘာကိစ္စလဲ”

ထွန်းပေါက်က ရဲ့မဲ့သွားပြီး ...

“မေမေကို အဖိုး ကုန်းထောင်ထားပြီပေါ့”

“ဒါ ကုန်းထောင်တာ မဟုတ်ဘူး သား၊ သိသင့်တာကို ပြောပြတာပါ၊ ကဲ ... လာခဲ့၊ မင်း မိန်းကလေးကို ပတ် မရှာရဘူးလို့ မတားဘူး၊ တစ်ခုခုစားပြီးမှ အိမ်ကထွက်၊ စားရင်းနဲ့ မေမေ သိသင့်သိထိုက်တာကိုပြော”

ထွန်းပေါက်က ထမင်းစားပွဲကို ပါလာကာ ဒေါ်ဝင်း လဲ့လဲ့ မေးသမျှကို တို့တိတို့တိဖြေသည်။ ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆက်စပ်မေးနေရပါသည်။ သားဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာ ဟာ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေး ဆွေးမြည့်နေတာ မြင် ရ၍ သူပါ ရင်မောလာသည်။

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းကောင်မလေးဟာ နယ်ကလာ တယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ဘွဲ့တော့ရတယ်၊ နှစ်လလောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတွေ့ဆုံနေခဲ့ ပြီးမှ မင်း အခု နေပြည်တော်သွားနေတဲ့ရက်မှာ အလုပ်က နေထွက်ပြီး ခြေရာပါဖျောက်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ပြောစရာ အကုန်ပဲ မေမေ”

“ဘယ်ကုန်ဦးမလဲ သား၊ အမိက မေမေ သိချင်တာက မင်းက ဒီကောင်မလေးကို ချစ်လှချည်ရဲ့ ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော သေချာလို့လား၊ မင်းရည်းစားစောင် အတည်အကျ ထားဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒီအချစ်ဟာ တစ်သက်လုံးစာပါဆိုတာရော သေချာရဲ့လား ထွန်းပေါက်၊ ပါးစပ်နဲ့တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းက သတ္တိရှိသလား၊ အနစ်နာခံနိုင်လား၊ ဘာတွေပေးဆပ်နိုင်လဲ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ခဏတဖြုတ် အပျော်ဆိုရင်တော့ မေမေ မေးမြန်းစုံစမ်းနေတာတွေ အခုရပ်လိုက်ပါမယ်”

“မေမေ ... သား သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ၊ သူ့ကိုသနားလည်း သနားတယ်၊ သူက ရိုးသားဖြူစင်ပါတယ် မေမေရယ်၊ သူ့အမေအပေါ်လည်း သိတတ်ငဲ့ညှာတဲ့ သမီးမျိုးဟာ သူ့များသားအမိကို ဘယ်တော့မှ ချစ်ခြင်းခွဲမယ့်သူ စားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သား သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာလည်း မေမေ ယုံပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက် သားအဖိုးဆီမှာ အလုပ်သွားဆင်းနေတယ်လို့ မေမေတို့ကို ပြောခဲ့တာ ညာတာပါ”

“ဟင်”

“သူက အိမ်တစ်အိမ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကလေးထိန်းအလုပ် ဝင်လိုက်တော့ သားလည်း သူ့ရဲ့အိမ်နီးနားချင်း အခန်း

မှာ ကလေးထိန်းဝင်လုပ်နေခဲ့တာ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် သူ့ကို သား အမှန်တကယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ မေမေ ယုံပါတော့”

“ဟင် ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ထွန်းပေါက်ရယ်”

ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့မှာ ရင်ကိုဖိကာ ငိုနေမိပြီးမှ ...

“ဘယ်လို ... သူက ကလေးထိန်း၊ ဟုတ်လား”

“သူ လျှောက်တာက တစ်ခု၊ ရလိုက်တာက မမျှော်လင့်ဘဲ ကလေးထိန်း ဖြစ်သွားတာပါ မေမေ၊ အမြဲကလေးထိန်း လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ နယ်ကအမေဆီ ငွေပို့ချင်လို့ အမေကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရတယ်လို့ညာပြီး ကလေးထိန်းဝင်လုပ်ရ ရှာတာ၊ သားလည်း သူ့ကို သနားလို့ သူ့လိုအပ်ရင်လည်း ကူညီလို့ရအောင် သူ့ရဲ့အိမ်နားမှာ သားလည်းပဲ ...”

“နေ ... နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကောင်မလေး နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ထိပ်တဲ့ ... မေမေ”

“ထိပ်”

“ထိပ်ထားပါ၊ မိတ္တီလာကပါ မေမေ”

ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့က သားတော်မောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့ ပုံအဲ့အဲ့ကို ကြည့်နေရင်းက ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာမိပါသည်။ ကမ္ဘာကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာ ဒီလိုလည်း ဆုံစည်းတတ်သကဲ့။

“မင်းရဲ့ကုမ္ပဏီအတွက် အင်တာဗျူးက ဘယ်တော့လဲ သား”

“နောက်ဆန်းဒေး လုပ်မှာပါ မေမေ”

“လျှောက်လွှာက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရေးပြီး လာတင်ရုံမဟုတ်လား”

“အဲဒီနေ့မှ တင်လည်းတင်၊ အကြမ်းဖျဉ်းလည်း လူတွေမှာပါ”

ဒေါ်ဝင်းလဲ့လဲ့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

“သား ... ထွန်းပေါက်၊ ဖူးစာမှန်ရင် ဘယ်တော့မှ မလွဲနိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပါ ပစ်ပြီးတော့တော့ ဇောက်ချရှာမနေနဲ့၊ မေမေ ကတိပေးပါတယ်၊ မေမေပါတွေ့အောင် ကူရှာပေးဦးမှာပါ၊ စိတ်အေးအေးထားပါ”

အန်တီဝင်းက ဒီနေ့မှာ ဒီကုမ္ပဏီလိပ်စာမှာ လျှောက်လွှာသွားတင်ပါဆိုတော့ သူ့ခင်ပွန်းအလုပ်ထဲက ထုတ်ပြီလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသေးသည်။ နောက်တော့မှ ဒီဟာသည် သူ့သားဖွင့်လှစ်တဲ့ ကုမ္ပဏီသစ်တဲ့။ လစာလည်း ပိုကောင်းဦးမတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကို “ချွေးမတော်လိုက်ရမလား ...” လို့ ကျီစယ်ဖူးတဲ့ အန်တီဝင်း ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူ့သားကုမ္ပဏီကို လွှတ်တာပါလဲလို့ ရင်မောရရင်း ...

“ဒီမှာလည်း သမီး အဆင်ပြေပါတယ် အန်တီဝင်းရယ်” လို့ မငြင်းသာ ငြင်းသာ ပြောမိသေးသည်။ အန်တီဝင်း စကားကို လုံးလုံးကြီးတော့ မဆန့်ကျင်ရဲခဲ့ပေ။

“သမီး ဟိုမှာ ပိုအဆင်ပြေမှာပါ”

အဲဒါနဲ့ပဲ အင်တာဗျူးဖြေဖို့ လူစုထားတဲ့ ခန်းမလေးထဲ ထိပ်ရောက်နေတာပါ။ အင်တာဗျူးမေးမယ့် အန်တီဝင်းရဲ့ သားကတော့ ဟိုးအတွင်းခန်းထဲမှာ ရှိနှင့်နေပြီး တပည့်တစ်ယောက်က အဲဒီအခန်းတံခါးဝကိုဖွင့်ကာ “ဘယ်သူ” လို့ ခေါ်လိုက်ရင် အလှည့်ကျသူ ဝင်သွားပြီး အင်တာဗျူးဖြေရတာ။ ထိပ်ကရောက်တာနောက်ကျတာမို့ လျှောက်လွှာထပ်တာ နောက်ကျသည်။

တဖြည်းဖြည်း ခန်းမထဲမှာ လူနည်းနည်းလာတာကို ကြည့်ရင်း ထိပ်ရင်လေး တုန်ယင်လာပါသည်။ ထိပ်အလှည့်ရောက်တော့မှာလေ။ ထိပ်ကလွဲပြီး နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားလိုက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်ကပွလာသည်။ ထိပ်နောက်ကျပေမယ့် ထိပ်နောက်မှာ သုံးလေးယောက် ထပ်ရောက်သေးတာ။ ဘာကြောင့် ဘိတ်ချီးဖြစ်ရတာလဲ။ သူ့အမေ လွှတ်ပို့တဲ့သူမှန်းသိလို့ မကြည်ဖြူတာသိအောင် ပညာပြတာလား။

နောက်ဆုံးမိန်းကလေး ထွက်လာတာမြင်လျှင် ထိပ်က မျက်နှာကို စူပုပ်ထားပြီး အခန်းဝကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ပြုံးစပ်စပ်ကလေးနှင့် ထွန်းပေါက် ထွက်လာလိမ့်မယ်

တော့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲနော်။ ခါးကလေးကိုညွတ်၊ လက်တစ်ဖက်
နောက်ပစ်၊ လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ညွှန်ပြရင်း ...

“မထိပ်ထား ... ကြွပါ ခင်ဗျာ” ... လို့ ...

ပြုံးစပ်စပ်လေး ပြောလိုက်မယ်လို့လည်း ထိပ်ဘယ်
ထင်ထားခဲ့မိပါ့မလဲ။

လမင်းစိုစို